John Fowles

Mantisa

John Fowles

Mantisa

În românește de Angela JIANU

Postfață de Mihaela ANGHELESCU IRIMIA

Editura UNIVERS
București, 1995

I

Erau, în general, reprezentate în chip de fecioare, tinere, frumoase și sfioase.
Îndrăgeau singurătatea și apăreau, de obicei, în veșminte deosebite, potrivit cu artele și științele peste care stăpâneau.

LEMPRIÈRE, *Dicționarul, articolul Musae*

Era conștient de pâcla luminoasă și nesfârșită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu – alfa și omega – peste o mare de abur. Încântarea îi scăzu însă când, după un răstimp imprecis ca durată, plin de murmure și de umbre periferice, impresia de spațiu nemărginit, de imperiu fără hotar, s-a redus la ceva mult mai restrâns și oarecum neîncăpător. Din acea clipă, cu fulgerătoarea fatalitate a unei căderi, murmurele s-au închegat în voci, umbrele în chipuri. Ca într-un film obscur, vorbit într-o limbă străină, nimic nu era familiar: nici limba, nici exterioarele, nici actorii. Imagini și cuvinte începură să înoate, aici amestecându-se pentru o clipă, acolo separându-se, precum amoebele de baltă; o activitate intensă, era evident, dar fără scop. Toate aceste colocații de forme și senzații, aceste asociații de morfeme și foneme, reveneau precum formulele de algebră, fixate în memorie demult, în anii de școală, dar la ce se aplicau aceste formule, de ce existau, uitase cu desăvârșire. Era conștient, asta era evident; dar îi lipsea pronumele, ceea ce distinge o persoană de alta; și îi lipsea timpul, ceea ce distinge prezentul de trecut și de viitor.

O vreme, acestui sentiment de impersonalitate i s-a asociat o senzație plăcută de superioritate, senzația de a fi ajuns cumva deasupra gloatei. Dar chiar și aceasta a fost repede și brutal

alungată de neînduplecatul demon al realității. Un fel de tumbă mentală l-a dus la concluzia inevitabilă că, departe de a pluti maiestuos prin stratosferă, purtat parcă pe un așternut de pentametri iambici, în realitate zăcea în pat, culcat pe spate. Deasupra capului avea o lampă de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din material plastic alb, opac. Lumină. Noapte. O încăpere mică, cenușie, un gri pal, ca aripile unui pescăruș. Limb etern, dar cel puțin era fără întâmplări, un nimic tolerabil. Dacă nu ar fi fost cele două femei, privind cu luare aminte în jos, spre el.

Pentru că era ținta unor inexplicabile reproșuri din partea siluetei mai apropiate și mai insistente, mai făcu o deducție, fără voie: dintr-un motiv oarecare, se afla în centrul atenției, era, deci, un fel de „eu". Chipul îi zâmbi, aplecându-se spre el cu un amestec de solicitudine și scepticism, de grijă cu o tușă de suspiciune, poate involuntară: „se preface bolnav".

— Dragule?

Cu o nouă străfulgerare de intuiție reductivă, dureros de rapidă, realiză nu numai că are un „eu", dar și că este un „eu" masculin. Probabil că de aici venea sentimentul violent de inferioritate, neputință și neghiobie. El – adică „eul" care era el, de fapt – privi cum gura alunecă în jos, aterizându-i, ca un parașutist, pe frunte. Atingere și parfum, înseamnă că nu e nici film, nici vis. Acum chipul plana deasupra lui. Cuvinte șoptite ieșeau din orificiul roșu:

— Dragule, mă recunoști?

El se uită lung.

— Eu sunt, Claire.

Nu era deloc clar.

— Soția ta, dragule. Îți amintești?

— Soție?

Era lucrul cel mai straniu și mai alarmant din câte se petrecuseră până atunci: să știi că ai vorbit, dar asta numai din pricina proximității sursei de zgomot. Ochii aceia căprui sugerau înfiorătoare abisuri de infidelitate conjugală, încercă să asocieze cuvântul acela cu persoana, apoi persoana cu sinele: eșec. În cele din urmă, își întoarse privirea spre femeia care

stătea ceva mai departe, de cealaltă parte a patului – și ea zâmbea, dar profesional și indiferent. Această persoană, cu mâinile în buzunar și cu un aer de observator pedant, purta un halat alb medical. Și iată că și gura ei începu să dea naștere la cuvinte:

— Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

Desigur. Numele! Niciun nume. Nici trecut, nici „de când”, nici „când”. Pricepu abisul și, aproape simultan, faptul că e iremediabil. Se încordă cu disperare, ca un om în cădere, dar orice încerca să atingă sau să apuce nu era acolo. Se agăță de privirile femeii în halat alb, brusc și profund înspăimântat. Ea făcu vreo doi pași spre el.

— Sunt medic. Și soția dumneavoastră e aici. Vă rog să vă uitați la ea. Vă aduceți aminte de ea? Ați mai văzut-o vreodată? Vă amintiți ceva în legătură cu ea?

Se uită spre ea. Era un fel de așteptare în expresia de pe chipul soției, și în același timp suferință, ba chiar enervare, ca și cum s-ar fi simțit ofensată atât de stupiditatea procedeului, cât și de privirea lui mută. Părea nervoasă și obosită și era prea fardată, ca și cum și-ar fi pus o mască pentru a-și înăbuși un strigăt. În plus, îi cerea ceva de care el se simțea incapabil.

Gura ei se porni să enunțe tot felul de nume, nume de oameni, nume de străzi, nume de locuri, expresii dislocate. Pe unele le repeta. Cuvintele, poate, le mai auzise; dar nu-și dădea seama nici la ce ar fi trebuit să trimită, nici de ce sunau tot mai mult a acuzații pentru crimele pe care, chipurile, le-ar fi comis. Într-un târziu, clătină din cap. Ar fi vrut să închidă ochii, să fie liniște ca să poată re-uita, să se contopească din nou cu pagina albă a somnului și a neaducerii aminte. Femeia se aplecă și mai aproape deasupra lui, studiindu-l.

— Dragule, te rog, încearcă. Te rog, pentru mine, da?

Așteptă câteva secunde, apoi își ridică privirile.

— Mi-e teamă că e zadarnic.

La rândul ei, doctorița se aplecă deasupra lui. Îi simți degetele deschizându-i cu grijă pleoapele pentru a-i examina pupilele. Îi zâmbea ca un copil.

— Vă aflați într-o cameră de spital. Sunteți în siguranță.

— Spital?
— Știți ce-i aceea un spital?
— Accident.
— Pană de curent.
O străfulgerare îi lumină ochii negri: puțin umor, ca un pai aruncat cu îndurare unui om care se îneacă.
— Dar vă băgăm noi în priză repede.
— Nu-mi amintesc cine...
— Da, știm.
Cealaltă femeie spuse:
— Miles?
— Ce „miles”?
— E numele tău. Așa te cheamă, Miles, dragul meu. Miles Green.
O fluturare imperceptibilă de obiect străin, aripi de liliac în amurg, stinsă înainte chiar de a fi percepută.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic, dragule. Nimic incurabil.
El știa că nu-i adevărat; și că ea știe că el știe. Avea, în general, un aer mult prea atoateștiutor.
— Tu cine ești?
— Claire. Soția ta.
Repetă numele, pe un ton întrebător, de parcă ar fi început și ea să aibă îndoieli. El își întoarse privirile dinspre ea spre tavan. Era un tavan bizar, dar nu avea un efect liniștitor: de culoarea penelor de pescăruș, da, de pescăruș, doar văzuse pescăruși; ușor boltit și parcă matlasat, căci era împărțit în careuri bombate, fiecare cu câte un nasture gri, învelit în stofă, la mijloc. Era efectul pe care l-ar fi putut produce șiruri nesfârșite de mușuroaie de cârtiță sau de furnici, miniaturale, de forme perfect regulate și toate cu vârful în jos. În tăcerea care se lăsase, de undeva venea insistent un zgomot, tic-tacul, până atunci neauzit, al unui ceasornic. Doctorița se aplecă deasupra lui.
— Uitați-vă în ochii mei; de ce culoare sunt?
— Căprui închis.
— Părul?
— Negru.

— Tenul?
— Palid. Neted.
— Ce vârstă îmi dați?
O privi lung.
— Hai, încercați să ghiciți.
— Douăzeci și șapte, și opt.
— Bun.
Îi zâmbi încurajator, apoi continuă, grăbit, pe același ton neutru:
— Mai departe. Cine a scris *Documentele Clubului Pickwick*?
— Dickens.
— *Visul unei nopți de vară*?
O privi iarăși lung.
— Nu vă amintiți?
— Vară.
— Așa. Cine?
— Shakespeare.
— Vă aduceți aminte de vreun personaj?
— Bottom.
Apoi adăugă:
— Titania.
— De ce acestea două în mod special?
— Dumnezeu știe.
— Când ați văzut ultima dată piesa pe scenă?
Închise ochii, se gândi, apoi îi deschise, dând din cap.
— N-are importanță. Acum – cât fac opt ori opt?
— Șaizeci și patru.
— Treizeci minus nouăsprezece?
— Unsprezece.
— Bun. Nota zece.
Doctorița se îndreptă din șale. Ar fi vrut să-i spună că răspunsurile îi veniseră de nicăieri, că faptul de a fi răspuns în mod inexplicabil corect nu făcea decât să-i agraveze incapacitatea de a înțelege. Făcu o slabă încercare de a se ridica din pat, dar ceva îl împiedica: poate cuvertura bine strânsă în jurul lui, sau o diminuare a voinței, ca în coșmaruri când între dorința de a te mișca și mișcarea propriu-zisă intervine un

răstimp de câteva veșnicii.

— Stați liniștit, domnule Green. Sunteți încă sub efectul sedativelor.

Neliniștea aceea ascunsă creștea. Totuși, simțea că poate avea încredere în privirea atentă și pătrunzătoare a acelor ochi negri. Citea în ei ironia mută a unei vechi prietene – perfect detașată acum, dar nutrind încă umbra unui interes afectuos. Cealaltă femeie îl bătu ușurel pe umăr, cerând partea ce i se cuvenea din atenția bărbatului.

— Trebuie să avem răbdare. Doar câteva zile.

Fără nicio tragere de inimă, își mută privirile către ea; acel „avem" nu-i inspira decât dorința de a fi dezagreabil.

— Nu te cunosc.

Ea pufni în râs, o mică rafală în surdină, de parcă ar fi fost un lucru foarte amuzant și de parcă atitudinea lui ar fi fost de-a dreptul ridicolă.

— Ba cred că mă cunoști, dragul meu. Doar mă vezi aproape în fiecare zi de zece ani încoace. Suntem căsătoriți. Avem și copii. Nu se poate să nu-ți aduci aminte.

— Nu-mi aduc aminte de nimic.

Ea inspiră adânc și clătină din cap, aruncând o privire doctoriței care, simțea el, sub masca grijii medicale, îi împărtășea repulsia crescândă pentru nuanța aceea de reproș, de imperativ moral. Femeia aceea era prea dornică să-și stabilească dreptul de proprietate asupra lui; trebuie mai întâi să știi cine ești ca să fii dispus să devii proprietatea cuiva. Simțea o dorință copleșitoare de a fi inviolabil: n-o putea împiedica să-l trateze ca pe un obiect, dar în niciun caz nu era un cățeluș care făcea frumos când voia ea. Mai bine să reintre în nimicul dinainte, în acel limb de liniște cenușie, ticăitoare. Își lăsă pleoapele să cadă, dar aproape numaidecât auzi iar vocea doctoriței.

— Aș vrea să încep tratamentul preliminar chiar acum, doamnă Green.

— Da, sigur.

Surprinse fața-de-nevastă aruncând un zâmbet plin de subînțelesuri pe deasupra patului, așa, ca între femei.

— E o adevărată ușurare să știu că se află pe mâini așa de bune.

Tăcu, apoi adăugă:

— Mă anunțați imediat dacă...

— Imediat, fiți fără grijă. Dezorientarea asta e absolut normală la început.

Femeia, pretinsa lui nevastă, se uită în jos la el, încă neconvinsă, cu o privire tacit acuzatoare. Își dădea seama, dar cu iritare, nicidecum cu simpatie, că e nervoasă și încurcată, neavând nicio rețetă pentru astfel de situații.

— Vin să te văd și mâine, Miles.

El tăcea.

— Te rog, încearcă s-o ajuți pe doamna doctor. Totul o să fie bine până la urmă. Copiilor le e dor de tine.

Și făcu o ultimă încercare:

— Jane? Tom? David?

Vocea îi era aproape rugătoare, de parcă ar fi vorbit despre niște note de plată încă neachitate – extravaganțe de demult – și nu despre niște copii. Respirând precipitat, se aplecă și-i dădu un sărut scurt pe gură. „Aici îmi înfig steagul. Acest teritoriu îmi aparține."

Nu se uită după ea cum iese, ci rămase privind în tavan, cu brațele de-a lungul trupului sub cuvertură. Cele două femei se opriseră în ușă, vorbind în șoaptă, nevăzute. Sedative, pană de curent. Anestezie. Operație. Își mișcă picioarele, pipăindu-și coapsele. Piele goală. Pipăi mai sus. Piele goală. Se auzi o ușă închizându-se și doctorița era din nou lângă el. Se întinse și apăsă pe butonul unei sonerii, apoi îl privi o clipă cercetător.

— Trebuie să înțelegi că și pentru ei e un șoc. Oamenii nu-și dau seama în ce măsură faptul de a fi recunoscuți de ceilalți este pentru ei o dovadă că există. Când ajung în asemenea situații, îi apucă frica. Se simt în nesiguranță. Am dreptate?

— N-am nimic pe mine.

Ea zâmbi, ușor amuzată de acest *non sequitur*, sau poate mai degrabă de faptul că pierderea veșmintelor putea fi un șoc mai grav decât pierderea memoriei.

— Da' nici n-aveți nevoie de nimic. E foarte cald aici. Chiar

prea cald.

Îi arătă halatul alb cu care era îmbrăcată.

— N-am nimic pe dedesubt. Au pus termostatul atât de sus, că ne plângem cu toții de căldură. Și n-avem nici ferestre.

Tăcu, apoi îl întrebă:

— Știți ce-i aia un termostat?

— Oarecum.

Ridicându-și puțin capul, privi pentru prima dată în jurul lui. Într-adevăr, nu erau ferestre, iar mobilierul era foarte sumar: doar o măsuță și un scaun în colțul din stânga al camerei. Pereții erau gri, capitonați ca și tavanul boltit. Chiar și ușa din fața lui era capitonată. Numai podeaua fusese cruțată, parcă din intenția de a înviora puțin monotonia din jur: era acoperită cu o mochetă de un roz stins, ca pielea, nuanța pe care odinioară pictorii o numeau roz vechi. Izolare, încăpere capitonată, închisoare: legătura îi scăpa, dar căuta privirea doctoriței, care ghici, probabil, ceea ce el nu putea exprima în cuvinte.

— Ca să fie liniște. Ultima modă: izolare acustică. O să vă mutăm îndată ce vă veți simți mai bine.

— Ceas.

— Da.

I-l arătă. Era atârnat pe peretele din spatele lui, aproape de colțul din stânga: un ceas cu cuc elvețian, înfiorător de împopoțonat, cu un pinion alpin și o mică armată de siluete obscure, țărani, vaci, buciume, flori-de-colț și Dumnezeu mai știe ce altceva, încrustate pe fiecare petec disponibil de lemn maroniu.

— Ne-a fost lăsat de un pacient. Un domn irlandez. Ne-am gândit că umanizează puțin atmosfera.

— E groaznic.

— N-o să vă deranjeze. I-am deconectat soneria. Nu mai face cu-cu.

El rămase cu ochii pironiți la ceasornicul acela hidos. Fațada aceea demențial de încărcată, de care atârnau intestinele lanțurilor și greutăților, îl tulbura, căci reprezenta ceva ce îl înspăimânta, nu știa nici el ce; era o anomalie, un, memento absurd a tot ceea ce uitase.

— Și s-a făcut bine?
— Era un caz complicat, aș zice.
Se întoarse s-o privească.
— Nu s-a făcut bine?
— O să vă povestesc când vă veți simți mai bine.
El rumega puțin această declarație.
— Să nu-mi spuneți că asta e o...
— Ce anume?
— La nebuni?
— Dumnezeule, nu. Sunteți tot atât de sănătos la minte ca și mine, poate chiar mai sănătos.
Se așezase pe marginea patului, cu brațele încrucișate la piept și ușor întoarsă spre el, așteptând ca cineva să răspundă la apelul soneriei. În buzunarul halatului avea prinse două pixuri și un termometru. Părul negru îi era strâns auster la ceafă și, deși era nefardată, chipul ei avea un fel de eleganță clasică, ceva mediteranean. Avea o piele foarte luminoasă, dar era o paloare caldă, poate avea sânge italian; nu că nu ar fi avut maniere englezești perfecte, rezultat evident al unei bune educații, primite poate într-o familie distinsă. Era genul de fată inteligentă care preferase o meserie serioasă unei vieți tihnite. Se întrebă dacă nu cumva ar fi putut fi evreică, vlăstarul uneia din acele familii aristocratice care îmbinaseră întotdeauna avuția cu erudiția și cu munca în slujba comunității. Apoi se întrebă cum de mai e în stare să se întrebe atâta. Ea întinse mâna și-l bătu ușurel pe braț ca să-l liniștească.
— O să vă înzdrăveniți. Am văzut cazuri și mai rele.
— Parc-am dat în mintea copiilor.
— Știu. E posibil ca tratamentul să nu aibă efect imediat. Trebuie să avem răbdare amândoi.
Zâmbindu-i, se ridică, apăsă iar pe sonerie, apoi își reluă locul pe pat.
— Unde suntem?
— La Central.
Îl privea cu atenție. El făcu din cap că nu știe. Ea se uită în jos, fără să spună nimic, apoi îi aruncă una din privirile ei grăbite și întrebătoare.

— Treaba mea e să vă pun memoria la loc în funcțiune. Ia căutați puțin. Toată lumea cunoaște Centralul.

El căuta, dar avea sentimentul ciudat că e o pierdere de vreme și, în același timp, că ar fi mai înțelept să nu încerce. În fond, în afară de șocul de la început, nu era chiar așa dezagreabil să se simtă total rupt de ceea ce era sau de ceea ce ar fi putut fi; să nu fie nevoit să facă nimic, să se simtă eliberat de o povară a cărei natură o uitase, dar pe care o deducea din însăși absența ei – o greutate niciodată percepută, dar iată că spinarea lui mentală se simțea ușurată. Mai presus de orice altceva, era liniștea pe care o resimțea la gândul că se află în mâinile și în grija acestei tinere femei calme și competente. Un bust și un gât delicat se iveau din decolteul discret al halatului alb.

— Aș vrea să-mi văd fața.

— Deocamdată eu sunt oglinda dumneavoastră.

El o privi, dar nu văzu nimic distinct.

— Am avut un accident?

Ea își luă un aer grav.

— Mi-e teamă că da. V-ați transformat în broască râioasă.

Treptat, ceva în privirea ei îi dădu să înțeleagă că glumește ca să-i alunge temerile. Zâmbi obosit.

— Așa mai merge, spuse ea.

— Știți cine... ce eram înainte?

— „Cine sunt”.

— Da, „sunt”.

— Da.

El aștepta continuarea, dar ea îl privea în tăcere: alt test.

— Nu vreți să-mi spuneți.

— Păi, o să-mi spuneți dumneavoastră. Curând.

El tăcu o vreme.

— Presupun că sunteți...

— Ce anume?

— Cum să spun... canapele...

— Psihiatru?

— Așa.

— Sunt neurolog. Disfuncții ale creierului. Specialitatea mnemonologie.

— Asta ce-i?
— Cum funcționează memoria.
— Sau cum nu funcționează.
— Uneori. Temporar.
Părul îi era prins la ceafă cu o panglică de batic, singura tușă feminină din vestimentația ei. Cele două capete ale baticului aveau un imprimeu cu mici trandafiri alternând cu frunze eliptice, negru pe alb.
— Nu știu cum vă cheamă.
Așezată cum era pe marginea patului, se întoarse spre el, strecurându-și arătătorul sub reverul stâng al halatului. Acolo era prinsă o mică insignă de plastic cu numele: Dr. A. DELFIE. Apoi, ca și cum dezvăluirea acelui mărunt detaliu birocratic privitor la persoana ei ar fi fost un gest ce ieșea din cadrul strict clinic, se ridică de pe pat.
— Pe unde-o fi umblând sora?
Se îndreptă spre ușă, o deschise și privi în jur; după toate aparențele, în zadar, căci, întorcându-se lângă patul bolnavului, apăsă iar pe sonerie, de data asta lung și insistent. Se uită în jos spre el, cu buzele strânse, ca pentru a-i da să înțeleagă că nu el e de vină pentru iritarea ei.
— De când sunt aici?
— Doar de câteva pagini.
— Pagini?
Ea își încrucișă brațele la piept și în privirea ei cercetătoare se citea aceeași umbră interogativă.
— Dar cum ar fi trebuit să spun?
— Zile?
Ea îi zâmbi ceva mai deschis.
— Bun.
— De ce-ați spus pagini?
— Suferiți de o pierdere a identității, domnule Green. Sunt nevoită să verific cum stați cu simțul realității în general. Pare să fie în regulă.
— Parcă mi-aș fi pierdut bagajele.
— Mai bine bagajele decât capul, cum se spune.
El se uită fix în tavan, luptându-se din răsputeri să-și

recucerească un trecut, un loc, un scop.

— Cred că încerc să fug de ceva.

— Poate. În fond, de-asta suntem aici. Ca să vă ajutăm să faceți săpături și să vă regăsiți trecutul.

Îi atinse umărul gol.

— Dar acum v-aș ruga să nu vă mai faceți griji. Relaxați-vă.

Doctorița se îndreptă din nou spre ușă. Dincolo nu se zărea nimic, era o stranie întunecime. El rămăsese cu privirea pierdută în tavanul boltit și capitonat, cu pădurea aceea de mici păstăi suspendate, fiecare cu câte un nasture în vârf. În ciuda culorii cenușii, semănau cu niște sâni, rânduri-rânduri de sâni feciorelnici, un baldachin de muguri cu sfârc. Ar fi vrut să-i spună și doctoriței, dar ea rămăsese în prag, așteptând, și apoi, intuiția îi sugera că nu-i putea spune așa ceva unei doctorițe. Era ceva prea personal, prea fantezist, și putea s-o jignească.

Într-un târziu, doctorița se întoarse. Cineva intră repede în urma ei: era o tânără soră de origine antileză, bonetă albă, față cafenie și uniformă apretată, alb cu albastru. Într-o mână ținea un cilindru roșu: un sul de mușama. Își rostogoli albul ochilor către doctoriță:

— A venit surioara. Ca să mai schimbăm puțin.

Doctorița dădu din cap cu resemnare, apoi se uită spre el și-i spuse:

— Dânsa era sora Cory.

— E o plăcere să vă avem printre noi, domnule Green.

El îi răspunse cu o strâmbătură jenată:

— Scuze.

— Fără scuze. Altfel primiți bătaie.

Drăguță fată, umor, severitate jovială.

Printr-o rară coincidență a genelor rasiale – altfel, foarte diferite, firește – avea ochii de aceeași culoare cu ai doctoriței.

— Închide ușa, te rog, soră. Vreau să încep tratamentul preliminar.

— Desigur.

Doctorița Delfie își încrucișă iar brațele, poză pentru care avea în mod evident o adevărată predilecție. Privirea pe care o cobora spre el păru pentru o clipă cercetător-gânditoare, de

parcă nu s-ar fi putut hotărî asupra tratamentului; de parcă n-ar fi văzut în el o persoană, ci o problemă. Dar apoi îi aruncă un zâmbet scurt.

— Nu doare. Mulți pacienți găsesc tratamentul preliminar plăcut și relaxant.

Se uită spre soră, care se apropiase de cealaltă latură a patului.

— Gata?

Se aplecară amândouă și, cu îndemânarea obișnuinței, ridicară ușor salteaua, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Cuvertura, astfel eliberată, fu împăturită într-o succesiune de mișcări rapide până către picioarele patului. El încercă să se ridice în capul oaselor. Dar, dintr-un pas, cele două femei fură în spatele lui împingându-l cu blândă fermitate înapoi în pat.

Doctorița Delfie îi spuse:

— Stați liniștit. Exact așa cum sunteți acum.

Vorbea calm, dar mult mai grăbit decât înainte. Îi ghicise și jena.

— Omule, sunt doctoriță, ea e infirmieră. Toată ziua avem sub ochi trupuri goale de bărbați.

— Da.

Apoi adăugă:

— Scuze.

— Așa, acum o să punem o mușama sub dumneavoastră. Întoarceți-vă spre mine.

El se întoarse și simți cum sora îi lipește mușamaua de spinare.

— Așa, acum pe partea cealaltă. Acum treceți deasupra mușamalei. Așa. Bun. Pe spate iar.

El se uita fix la tavanul capitonat. Cele două femei netezeau bine mușamaua sub el.

— Acum ridicați brațele și duceți mâinile la ceafă. Chiar așa. Bun. Acum închideți ochii. Aș vrea să vă relaxați. Vă aflați în spitalul cu cele mai bune statistici din Europa pentru tratamentul bolii de care suferiți. Nu mai sunteți pierdut, sunteți deja în curs de vindecare. Relaxați-vă toți mușchii. Și mintea. Totul o să fie bine.

Urmă o pauză.

— Acum o să verificăm câteva reacții nervoase. Trebuie să stați foarte liniștit.

— Da.

Își ținea ochii închiși, docil. Au urmat câteva clipe de tăcere – numai ceasul ticăia – după care doctorița spuse:

— Gata, soră.

Două mâini îi atinseră ușurel brațele îndoite pe pernă, coborând apoi spre subraț și mai jos, pe cele două laturi ale corpului; i se opriră pe șolduri, apăsând.

— E bine, domnule Green? Am mâinile suficient de calde?

— Da, mulțumesc.

Sora își retrase mâinile, dar numai pentru o clipă. Una din ele îi ridică cu grijă penisul moale, îl așeză la loc și se opri deasupra lui, în vreme ce degetele celeilalte mâini îi cuprinseră testiculele, masându-le ușor. Deschise ochii, alarmat. Doctorița se aplecă spre el:

— Centrul nervos al memoriei din creier este strâns asociat cu cel care controlează activitatea gonadică. Trebuie să verificăm dacă aceasta din, urmă funcționează normal. E o procedură de rutină. Nu aveți de ce să fiți jenat. Acum, vă rog, închideți ochii la loc.

În privirea ei nu mai era nici urmă de umor sau de sarcasm, numai seriozitate profesională, închise ochii la loc. Masajul testiculelor continua. Cealaltă mână începu să-i mângâie partea inferioară, acum expusă, a penisului. Deși. Nu se simțea deloc relaxat, tratamentul părea, într-adevăr, pur clinic, o procedură de rutină; ca pentru a confirma acest lucru, doctorița vorbea cu sora pe deasupra patului și a trupului lui întins.

— Au făcut ceva cu valva aia?

— Glumiți.

— Nu știu ce-i cu ăștia de la întreținere. Cu cât reclami mai des, cu atât durează mai mult.

— Păi, nu fac nimic altceva toată ziua decât să joace remi în sala cazanelor. I-am văzut.

— O să-ncerc să-l pun pe domnul Peacock să umble după ei.

— Vă doresc succes.

El ghici, de sub pleoapele închise, că doctoriței îi place sarcasmul resemnat al surorii și că își zâmbesc una alteia după ultima remarcă. Urmă un răstimp de tăcere. Apăsarea ușoară a degetelor continuă, ca și mângâierile, însoțite de câte o mișcare de rulare cu degetele. Dar ceva din schimbul acela de replici nu-i dădea pace. Părea să-și amintească acel crâmpei de dialog despre problemele spitalului, i se părea că trăise toate acestea, chiar și ce i se întâmpla acum... și totuși, cum era posibil să fi trecut prin toate acestea fără să-și amintească nimic?

Doctorița murmură:

— Reacție?

— Negativă.

Își simți penisul, încă fără vlagă, ridicat și apoi lăsat să cadă; manipularea continuă. Cu disperare acum, prin ceață, prin nemilosul zid cenușiu al amneziei, încercă din nou să regăsească structura pierdută a experienței și a cunoașterii. Spitale, doctori, surori, medicamente, tratamente... simți o mișcare pe partea unde se afla doctorița.

— Dați-mi mâna dreaptă, domnule Green.

Complet amorțit, nu schiță niciun gest, dar doctorița îi apucă mâna de sub ceafă, trăgând-o în sus. Atinse un sân dezgolit. Șocat și oripilat, deschise ochii. Doctorița Delfie stătea aplecată deasupra lui, cu halatul alb descheiat, uitându-se absent la peretele de deasupra capului lui, de parcă n-ar fi făcut altceva decât să-i ia pulsul. Își simți mâna dusă spre celălalt sân.

— Bine, dar ce faceți?

Ea nu-și coborî privirea.

— Vă rog să nu vorbiți, domnule Green. Aș dori să vă concentrați asupra senzației tactile.

Privirile lui coborâră de-a lungul aripilor desfăcute ale halatului, apoi se îndreptară iar în sus, într-un nou acces de nedumerire – al treilea – spre fața ei încă întoarsă. Când ea îi spusese că nu poartă nimic sub halat, el nu luase remarca în sens literal.

— Nu-nțeleg ce vreți să faceți.

— Doar v-am spus. Vrem să vă testăm reflexele.

— Adică, vreți să spuneți că...

Ea îl privi cu enervare evidentă.

— Probabil că vi s-au făcut și alte examene. Nu e nicio diferență.

El își trase mâna.

— Bine, da' eu... dumneavoastră...

Vocea ei deveni dintr-o dată severă și rece:

— Ascultați, domnule Green. Sora Cory și cu mine avem și alți pacienți de văzut. Vreți să vă vindecați sau nu?

— Da, sigur, dar...

— Atunci, închideți ochii. Și, pentru Dumnezeu, încercați să fiți un pic mai erotic. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Se aplecă deasupra lui, sprijinindu-se în ambele mâini de-o parte și de alta a pernei.

— Așa, acum ambele mâini. Oriunde vreți.

Dar el nu-și ridică mâinile de pe pernă.

— Nu pot. Nu vă cunosc. Că sunteți dumneavoastră sau taica Adam, pentru mine e totuna.

Doctorița respiră adânc.

— Domnule Green, aș fi preferat să spuneți „mama Eva". Sau trebuie cumva să înțelegem că ați prefera să vi se administreze tratamentul de către un medic și un asistent de sex masculin?

— Aș prefera să nu vă răspund la o asemenea întrebare.

Ea se uită sever în jos.

— Găsiți că am un trup respingător?

Vocea și privirea îi erau de data asta peremptorii, neadmițând vreun refuz. El își luă ochii de la fața ei, privind spre sânii aflați acum în umbră, apoi întoarse capul.

— Nu văd ce-are a face asta cu...

— Ceea ce dumneavoastră numiți „asta" este întâmplător cel mai modern și mai bun tratament pentru tulburările cum este cea de care suferiți.

— Eu n-am auzit niciodată de el.

— Acum câteva minute nu vă aminteați nici măcar că aveți soție și copii. Suferiți de o gravă pierdere de memorie.

— Bine, da' mi-aș fi adus aminte de așa ceva.

— Vă aduceți cumva aminte de convingerile dumneavoastră politice?

El nu răspunse.

— De cele religioase? De contul în bancă? De profesiune?

— Știți bine că nu.

— Bun, atunci fiți amabil și aveți încredere că știu ce am de făcut. Doar nu ne pregătim ani de zile în specialitatea noastră ca să ne fie pusă la îndoială competența – și mai ales nu pentru asemenea motive prostești. Sunteți perfect sănătos fizic. V-am examinat cu atenție ieri. Aveți organele genitale perfect normale. Nu vă cer imposibilul.

El stătea mai departe cu fața întoarsă într-o parte; înghiți în sec și spuse cu voce joasă:

— N-aș putea… de unul singur?

— Nu ne interesează capacitatea dumneavoastră de a produce spermă pur și simplu, domnule Green.

Nu prea înțelegea de ce doctorița accentuase cuvântul „spermă” cu atâta dispreț, de parcă ar fi fost sinonim cu drojdie sau spumă.

— Bine, da’-i așa de jenant.

— Sunteți într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu. În toate astea nu e nimic personal. Sora Cory și cu mine nu facem decât să aplicăm o procedură de rutină. Nu vă cerem decât să cooperați puțin. Soră?

— Tot negativ, doamna doctor.

— Hai, lăsați prostiile, domnule Green. Am un trup de femeie ca oricare altul; închideți ochii și folosiți-l.

Vocea și expresia feței ei erau ca ale unei dădace de modă veche dojenind un copil pentru că tărăgănează un proces absolut firesc.

— Bine, da’ de ce?

— Și, vă rog, nu mai puneți asemenea întrebări fără rost.

Și cu asta, își îndreptă privirea spre peretele dinapoia patului, refuzând să mai stea de vorbă. În cele din urmă, el închise ochii, ridicându-și temător mâinile spre sânii suspendați deasupra lui. Îi ținea pur și simplu, fără să-i mângâie. Altfel, erau calzi și tari, umplându-i căușul palmelor în mod cât se poate de agreabil; simți o adiere ușoară cu iz ca de gudron, ca parfumul florilor de mirt, fără îndoială de la un săpun antiseptic. Dar era mult mai

puțin conștient de feminitatea doctoriței decât de mânia care creștea în el. Înțelegea cel puțin că suferise mai mult ca sigur o gravă traumă recent și că mintea îi era probabil într-o stare de extremă fragilitate și vulnerabilitate – și uite că aceste persoane profitau grosolan de slăbiciunea lui, de creierul lui încă aflat sub efectul sedativelor, ba și mai rău, ignorau cu desăvârșire simțul lui moral.

Spre marea lui consternare – căci sora Cory nu contenise cu serviciile ei – simți începutul unei erecții. Și, poate pentru că sora îi făcuse un semn doctoriței, aceasta îi vorbea acum pe un ton ceva mai puțin acru; cam ca un ministru al turismului adresându-se unei delegații de reprezentanți ai unei agenții de turism străine și neputând să se abată de la textul plin de voioșie compus de un funcționar care nu văzuse în viața lui un agent străin de turism în carne și oase.

— Acum v-aș sugera să-mi explorați și alte porțiuni ale trupului.

Asta era prea mult. Își lăsă brațele să-i cadă înapoi pe pernă, cu ochii în continuare închiși.

— Este de-a dreptul obscen.

Doctorița Delfie rămase tăcută o clipă, apoi, etalând o fațetă mai puțin agreabilă a condiției ei sociale și intelectuale superioare, îi spuse scurt și tăios:

— Dacă vreți să știți, domnule Green, este foarte posibil ca pierderea de memorie de care suferiți să fi fost parțial cauzată de dorința inconștientă de a mângâia trupuri feminine necunoscute.

Indignarea îl făcu să-și deschidă ochii.

— Bine, dar asta este o presupunere total nefondată!

— Ba dimpotrivă, e foarte fondată. Monogamia este o absurditate biologică, un mărunt accident istoric. Din punct de vedere evolutiv, adevărata dumneavoastră funcție masculină este să introduceți cât mai mulți spermatozoizi, adică gene, în cât mai multe pântece cu putință.

Doctorița așteptă o reacție, dar el tăcea. Ea continuă cu voce joasă:

— Repet. Plimbați-vă mâinile peste tot.

El îi cerceta privirea, căutând cea mai mică urmă de umor, de ironie, sau chiar de omenie. Dar nu vedea nimic. Doctorița manifesta o indiferență implacabilă față de scrupulele, sfiiciunea și bunul lui simț. În cele din urmă, închise ochii, căutând iar sânii cu mâinile, apoi degetele îi urcară, pipăind, spre grumazul delicat, până la unghiurile unde gâtul se unește cu umerii; apoi iar în jos, spre sâni, de-a lungul celor două laturi alte trupului, urmând curbura taliei, și cu dosul palmelor atingând materialul de in alb al halatului desfăcut. Doctorița își schimbă poziția, ridicând un genunchi pe marginea patului.

— Așa, oriunde vreți.

Mâna lui dreaptă coborî, se opri.

— Haideți, domnule Green. Doar ați mai atins zona pubică. Nu vă mușcă.

El își retrase mâna.

— Mai e ceva. Cum rămâne cu soția mea?

— Doamna Green este la curent cu natura tratamentului. I-am dat toate explicațiile necesare înainte ca dumneavoastră să vă treziți. A semnat la mine în birou o hârtie prin care își dă consimțământul.

O amintire de demult – milostiv aliat – îi explodă subit în conștiință. Deschise ochii iar, privind-o lung și acuzator pe doctoriță.

— Parcă exista și ceva numit „jurământ hipocratic".

— Un medic va folosi toate mijloacele care îi stau în putință pentru a vindeca un pacient aflat în îngrijirea lui. Parcă așa era, dacă îmi aduc bine aminte.

— Toate mijloacele corecte.

— Mijloacele corecte înseamnă mijloacele cele mai eficiente. Adică exact ce vi se oferă acum.

Mâinile invizibile ale surorii nu-i dădeau pace. Se mai uită câteva clipe în ochii doctoriței, dar nu mai putea suporta iritarea fățișă și dezaprobarea pe care le citea în ei. Închise iar ochii. După alte câteva clipe, doctorița Delfie se ghemui mai aproape, chiar deasupra lui. O dată, de două ori, își simți buzele atinse de un sfârc, apoi parfumul de flori de mirt deveni mai puternic, evocând într-un ungher pierdut al minții lui imaginea unei

coaste însorite și a unei mări azurii. Deschise ochii în penumbra celor două aripi ale halatului ce se ridicau ca un cort deasupra lui; era din nou invitat să sugă sfârcul acela insistent. Își întoarse capul într-o parte.

— Bordel.

— Excelent. Spuneți orice vă stimulează libidoul.

— Ăsta nu-i spital.

— Lanțuri. Bice. Haine de piele neagră. Orice vă trece prin cap.

— E de-a dreptul monstruos.

— Vreți s-o rog pe soră să se dezbrace?

— Nu!

Doctorița se îndepărtă puțin de el.

— Sper că nu sunteți rasist, domnule Green. El își ținea în continuare fața întoarsă.

— Vreau să-l văd pe medicul-șef.

— Eu sunt medicul-șef.

— N-o să mai fiți, când ies eu de-aici. O să am eu grijă să fiți dată afară.

— Nu știu dacă vă dați seama că deja vă găsiți cuvintele mult mai ușor. Așa că poate e...

— Duceți-vă la dracu'! Fac ceva pe toate astea.

Urmă un răstimp de tăcere. Vocea doctoriței era acum și mai glacială.

— Poate că nu știți, domnule Green, dar recursul la imagini legate de urinare și defecație este un simptom de culpabilitate și de reprimare sexuală induse cultural.

— Ei, nu mai spuneți.

Urmă un alt răstimp de tăcere. Apoi sora spuse:

— S-a dus, doamna doctor.

Doctorița Delfie oftă enervată; ezită puțin, apoi își retrase genunchiul de pe locul unde se sprijinea și rămase în picioare lângă pat.

— Soră, mi-e teamă că nu mai e nimic altceva de făcut. Va trebui să-i facem un A.P.

Se auzi un foșnet de haine. Privind alarmat de pe perna lui, o zări pe doctoriță, goală-pușcă, întinzând surorii halatul pe care

tocmai și-l scosese. Se uita la el cu o privire ofensată, la fel de evidentă ca și goliciunea ei.

— Asta numai pentru că sunteți tratat ca pacient privat, domnule Green. Nu aș tolera un asemenea comportament dacă ați fi tratat prin asigurările sociale. Nici nu mai încape discuție.

Doctorița își încrucișă brațele la piept.

— În plus, sunt o mulțime de pacienți care așteaptă să se elibereze un loc în secție. Așa că muncim într-o tensiune considerabilă.

El își luă curaj și-i înfruntă privirea.

— Ce-i aia A.P.?

— Accelerator plexicaulic.

Doctorița aruncă o privire nerăbdătoare spre ușă.

— Soră, mai repede, te rog. Știi ce mulți pacienți am de văzut azi.

Sora Cory era deja lângă ușă, unde agățase halatul alb de un cârlig. Apoi, tot cu spatele, își desfăcuse șorțul, atârnându-l și pe acesta. Acum își descheia cu grijă rochia albastră. Auzind vocea doctoriței, se zori, lăsând să-i alunece rochia de-a lungul brațelor arămii și agățând-o peste șorț; încoronă cârligul cu boneta albă și se descălță. Apoi, mlădioasă și ușoară, goală-goluță ca și doctorița, se întoarse la marginea patului. Fascinat și în același timp cuprins de panică, el se uita încremenit la cele două trupuri feminine, unul brun și altul alb. Erau la fel de înalte, dar sora, o fată de vreo douăzeci de ani, era mai puțin zveltă; și mai puțin „clinică”, căci lui i se părea că ghicește un soi de amuzament sardonic în privirea ei și în umbra unei grimase în jurul buzelor. Doctorița îi vorbea din nou:

— Înainte de a începe, țin să vă informez că încăpățânarea dumneavoastră nu ține neapărat de scrupule de ordin moral, cum vă închipuiți. Suntem obișnuiți cu pacienți care opun rezistență la tratament în speranța că vom fi nevoiți să recurgem la practici perverse... așa-numite. Se întâmplă să folosim asemenea metode în cazuri de recalcitranță erotică autentică și persistentă. Dar niciodată în faze incipiente, ca acum. Așa că, dacă încercați cumva să ne forțați să folosim stimularea coenonimfică sau pseudo-terguminală, vă pot spune de pe-

acum: nicio șansă. Vă este clar?

— Pentru Dumnezeu, nici măcar nu știu ce-s astea.

— E valabil și pentru furculița braziliană.

— Asta ce mai e?

Urmă un nou moment de tăcere. Doctorița avea aerul unei învățătoare care știe că este provocată deliberat să-și piardă cumpătul. Își puse mâinile în șold.

— Și încă ceva, domnule Green. Aici nu credeam nici atâtica în criptoamnezie.

Făcu o pauză, ca să fie sigură că avertismentul a fost înregistrat.

— Așa, acum pe-o parte. Cu fața la mine.

Sora îi strecură o mână sub umărul stâng, încercând să-l facă să se întoarcă.

— Hai, domnu' Green. Faceți cum spune mama. Fiți băiat cuminte.

Îndreptă o privire bănuitoare și plină de resentiment către fața aceea creolă și zâmbitoare, dar până la urmă se întoarse pe o parte. Dintr-o singură mișcare, a cărei precizie și perfectă sincronizare sugerau o experiență considerabilă, cele două îngrijitoare ale sale fură numaidecât în pat, fiecare pe câte o parte. Sora Cory se întinse la spatele lui, în vreme ce, spre nedumerirea lui, doctorița se îndesă în el cu spatele. Le simți pe amândouă foindu-se nițel, una în față și alta în spate, de parcă ar fi vrut să-l prindă cât mai bine în șurubul format de trupurile lor. În mod cu totul gratuit, fata cea brună făcu o mișcare de șolduri, frecându-se de el, ceea ce îi confirmă unele bănuieli pe care le avea deja în privința ei. În fața ochilor avea părul negru al doctoriței și fișiul colorat la câțiva centimetri de nasul lui. Urmă un moment de tăcere. Apoi doctorița deschise vorba. Vocea îi era mai calmă, din intenția evidentă, dar nu foarte convingătoare, de a adopta o metodă mai puțin intransigentă.

— Bun. Acum vă rog să fiți amabil și să vă duceți mâna stângă pe sânii mei.

Și, spunând asta, își ridică brațul. El ezită, dar făcu ceea ce i se spunea; întocmai cum, sub supravegherea unui instructor de la școala de șofat, ai atinge un buton sau un contact. Doctorița

își coborî brațul. Mâna i se opri peste a lui, pentru a o ține apăsată acolo unde era.

— Așa, acum ascultați cu atenție, domnule Green. O să încerc să vă explic pentru ultima dată. Ego-ul dumneavoastră a pierdut bătălia cu super-ego-ul, care atunci a decis să-l reprime, să-l cenzureze. Sora Cory și cu mine nu dorim decât un singur lucru: să ne asigurăm colaborarea celei de-a treia componente a psihicului dumneavoastră, așa-numitul „id”. Id-ul dumneavoastră este membrul acela fleșcăit lipit de posteriorul meu. Potențial, cel mai bun prieten al dumneavoastră. Și al meu, în calitate de medic. Înțelegeți ce vreau să spun?

O simți pe sora Cory sărutându-i, apoi lingându-i ceafa.

— Bine, dar asta-i o violare josnică și abuzivă a libertății personale.

— Mi-e teamă că acum vorbește super-ego-ul dumneavoastră. Această procedură seamănă oarecum cu respirația gură la gură, după cum amnezia este și ea asemănătoare cu înecul. Mă urmăriți?

El se holbă la ea:

— Protestez din răsputeri.

Ea oftă adânc, dar vocea îi rămase neutră și seacă:

— Domnule Green, mă văd obligată să vă spun că mă aștept la o asemenea atitudine din partea celor cu un nivel scăzut de cultură, dar nu și din partea unor pacienți cu educația și pregătirea dumneavoastră.

— Protest moral.

— Asta nu mă interesează. Eu caut sprijin în mintea dumneavoastră.

— E-adevărat, poate că, pentru moment, nu știu cine sunt. Dar, ce naiba, sunt convins că nu sunt o persoană care vreodată ar fi...

— Iertați-mă, dar asta e o afirmație de-a dreptul lipsită de logică. Nu știți cine sunteți. Deci, matematic vorbind, există șansa la fel de valabilă să fiți genul de persoană care se complace în promiscuitate sexuală. Vă pot demonstra statistic că șansele sunt mai mult decât egale. Mai ales în categoria socio-profesională din care faceți parte. Trebuie să vă mai spun și că

istoricul bine documentat al acestui grup profesional îl prezintă ca suferind de o incapacitate generală de a face față realităților vieții.

— Aha, cine știe ce v-a mai spus femeia aia!

— Mult mai puțin decât îmi spune ostilitatea dumneavoastră față de ea.

— Nu mi-am adus aminte cine e, asta-i tot.

— Da, dar am avut impresia că preferați să vă uitați la mine, chiar dacă nici despre mine nu știați cine sunt.

— Pentru că păreați mai înțelegătoare. Atunci.

— Și mai atrăgătoare?

El ezită.

— Poate.

Apoi adăugă:

— Fizic.

— Adică, vă plăcea de mine, cum se spune în vorbirea obișnuită?

— Sunt un om grav bolnav. Vă dați seama că numai la sex nu mă gândeam eu atunci. Și, pentru Dumnezeu, spuneți-i acestei infirmiere să nu-mi mai mozolească ceafa.

— Ați prefera atenția buzelor ei în altă parte?

El rămase tăcut o clipă.

— Bine, dar e revoltător.

— De ce, domnule Green?

— Știți foarte bine de ce.

— Nu. Nu știu de ce.

— Femeie dragă, oi fi uitat eu unele lucruri, da' n-am uitat de noțiunile elementare de decență. Dacă aș fi uitat, e aproape sigur că v-aș fi strâns de gât până acum.

Ea îi apăsă mâna pasivă mai tare pe sâni.

— Tocmai de-asta mă și mir, domnule Green. De ce aparenta dumneavoastră repulsie față de metodele noastre nu se manifestă decât în vorbe.

— Nu-nțeleg ce vreți să spuneți.

— Păi, n-ați făcut nicio încercare să ne împingeți, să ne dați jos din pat, să părăsiți camera. Sunt acțiuni de care sunteți perfect capabil. Și care ar fi traducerea firească în fapte fizice a

stării dumneavoastră de spirit.

— Nu-i vina mea că sunt pe jumătate drogat.

— Aa, asta era. Păi, nu sunteți, domnule Green. Poate că așa vă simțeați când v-ați trezit. Și nu v-ați trezit decât pentru că v-am dat un contrasedativ. Un stimulent. Care trebuie să-și fi făcut efectul de mult. Așa că, teamă mi-e că nu ăsta e motivul.

El se simțea ca un jucător de șah, prins în cursă pe neașteptate. Doctorița îi apăsă iar mâna.

— Nu vă critic, domnule Green. Vă întreb doar.

— Păi, pentru că... pentru că nu-mi aduc aminte. Presupun că ăia care m-au trimis aici știau ce fac.

— Asta înseamnă că admiteți posibilitatea că metodele noastre ar putea fi justificate?

— Nu pot suporta atitudinea dumneavoastră.

Doctorița nu-i răspunse imediat; îi îndepărtă mâna de pe piept, depărtându-se puțin de el, și se întoarse cu fața spre el. Ochii ei erau atât de aproape, încât îi venea greu să-i fixeze, dar ceva în privirea și pe chipul ei îi sugera că și ea își dăduse seama că nu e cazul să-l mai terorizeze. De data asta, ea fu cea care își coborî privirile. Acum îi vorbea aproape în șoaptă, de parcă nu ar fi vrut să fie auzită de sora Cory, aflată în spatele lui.

— Domnule Green, munca noastră aici nu e ușoară. Nu suntem total lipsiți de sentimente omenești. Sunt pacienți cu care... ei bine, ca să fiu sinceră, cu care putem comunica mai bine decât cu alții. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar când v-am examinat la internare, nu am simțit – așa cum simt uneori în acea fază – regretul ascuns că nu mi-am urmat intenția inițială de a mă specializa în pediatrie. De fapt, mă bucuram la gândul că mă voi ocupa de cazul dumneavoastră, în parte pentru că anumite caracteristici speciale mă făceau să cred că dumneavoastră înșivă veți fi dornic să colaborați cu mine. Bineînțeles, în măsura în care pacientul poate colabora cu medicul. Vă cer iertare cu toată sinceritatea dacă am contat prea mult pe acea prognoză. Pe de altă parte, vă rog să mă credeți că în această secție nu pot lucra decât cei capabili să pună sănătatea pacienților deasupra sentimentelor personale. Adică numai cei care au învățat să sacrifice noțiunile non-medicale de

bun simț și libertate personală pe altarul nobil al nevoilor omenești.

Privirea ei gravă o căută pe a lui.

— Sper că sunteți de acord măcar cu acest lucru.

— Dacă-i musai.

— Domnule Green, într-o clipă, două, am să închid ochii. Aș dori să mă sărutați și pe urmă să vă întoarceți și s-o sărutați pe soră. Pur și simplu ca un simbol al umanității noastre comune, într-o situație dificilă pentru toți trei. După asta, sper să o luăm iar de la capăt și să vă ajutăm să realizați erecția și erotismul de care știu că sunteți capabil.

Și, înainte ca el să poată spune ceva, îi întinsese deja buzele; nu mai era doctorița, nici doamna învățătoare, nici măcar femeia în toată firea – aducea mai mult cu o nepoțică sfioasă și ascultătoare așteptând un pupic de la un unchi. Se simți împins de la spate, îndemnat discret să facă ce i se cerea. Se uită la chipul aflat atât de aproape de al lui, la genele negre imobile pe tenul pal, la nasul clasic și la gura frumos proporționată. În alte împrejurări, s-ar fi putut chema un chip frumos, aproape divin echilibrat între inteligență și senzualitate latentă. El ezita, rezistând încă, dar simțindu-se prins în capcană. Trebuia să facă ceva. Întinzându-se, își lipi grăbit buzele strânse de ale ei, retrăgându-se numaidecât.

— Mulțumesc, domnule Green.

Deschisese ochii; își reluase rolul de medic.

— Sunt sigură că nu sunteți rasist, da' n-ați fost prea drăguț cu sora Cory. Poate că este și acesta un fapt pierdut o dată cu restul memoriei dumneavoastră, așa că țin să vă amintesc de contribuția considerabilă a personalului antilez la funcționarea eficientă a serviciilor noastre spitalicești. Sunt convinsă că sora Cory va aprecia dacă vă veți întoarce spre ea și-i veți acorda același semn de înțelegere umană.

El simți ambele trupuri trăgându-se puțin înapoi. Doctorița Delfie îl țintuia cu privirea ei strict profesională și, probabil mai mult ca să scape de ea, se întoarse în cele din urmă către soră. Își ținea brațul rigid de-a lungul trupului, ca un soldat în poziție de drepți. Mâna surorii Cory se opri pe umărul lui. Și ea își ținea

ochii închiși și buzele țuguiate în același fel, ca un copil cuminte care cerea un sărut. Doar trupul îi părea mai cald, mai plin de rotunjimi și mai mlădios decât al doctoriței, și, cu toate că stătea nemișcată, el îi simțea agilitatea latentă.

Se aplecă să depună al doilea semn de înțelegere umană. De data asta nu a mai fost întâmpinat cu aceeași pasivitate. Infirmiera îi strecură o mână după cap. Gurile lor, de-abia dezlipite după sărutul lui scurt, se uniră din nou. Buzele ei se întredeschiseră și el recunoscu același miros gudronat pe care îl simțise și la doctoriță. Probabil că atât săpunul, cât și apa de gură folosită de personalul spitalului, aveau acest miros. După câteva clipe, el încercă să se tragă îndărăt, dar mâna de pe ceafă îl ținea în loc, iar trupul fetei se ghemui și mai strâns lângă el. Îi simțea limba explorând. Apoi un picior brun i se încârligă peste coapse, apropiindu-l și mai strâns de ea.

Se simțea nu mai puțin oripilat, șocat și indignat decât fusese cu puțin timp înainte, dar era prea slab pentru a o împinge pe tânăra și insistenta infirmieră. În fond, în comparație cu doctorița, era o persoană relativ inocentă; și chiar simțea o anumită plăcere în mai strânsa colaborare cu sora, pentru a o scoate din sărite pe doctoriță. Nu se înșelase în privința agilității fetei, căci această făptură mlădioasă și sprintenă îl împingea acum înapoi pe pernă, cățărându-se aproape deasupra lui, după toate aparențele pentru a nu scăpa ocazia de a-i demonstra cu câtă abilitate poate prelungi și adânci un sărut. Nu i-au trebuit mai mult decât câteva clipe pentru a se întinde cu totul peste el. Probabil că doctorița se ridicase de pe pat. Simți cum sora îi căută și îi apucă încheietura fără vlagă a mâinii de pe mușama, lipindu-i apoi mâna de conturul rotund al unei fese. La sinecdocele – deja foarte sugestive și lipsite de sfială – ale limbii ei, se adăugau acum trepidația și unduirea ușoară a suprafeței de sub palma lui. Într-o zadarnică încercare de a o potoli, el își ridică și mâna dreaptă până pe cealaltă fesă.

Știa, ca într-un coșmar, că alunecă fatal spre dezastru; știa la fel de bine că nu are puterea de a-l împiedica. Și totuși, undeva în psihicul lui orbit, o ființă morală și integră continua să protesteze împotriva acestei capitulări abjecte în fața

animalității, împotriva acestei exploatări fățișe a celor mai josnice instincte. Această ființă morală era secondată de un estet, o persoană de bun gust, adevăratul Miles Green – temporar rătăcit – care, simțea el până în adâncul ființei sale, în condiții normale nu s-ar fi lăsat surprins nici mort în asemenea circumstanțe vulgare și umilitoare și n-ar fi stat nicio clipă să asculte justificările ipocrite ale doctoriței. Cu străfulgerarea unei iluminări, îi veni ideea că această intuire a persoanei care n-ar fi putut niciodată fi e o trimitere utilă la cel care este cu adevărat, astfel că începu să facă speculații cu privire la o profesiune plauzibilă. Dar făcea acest lucru cu oarecare greutate pentru că sora Cory, sprijinindu-se în mâini, se apucase să-i mângâie fața și gura cu sânii ei tineri și exuberanți. Aproape numaidecât avu dovada că se află pe drumul cel bun și că doctorița, făcând aluzie la ceva oarecum dubios și promiscuu, nu făcuse altceva decât să-l deruteze cu bună știință.

Din senin, ca prin minune, îi veni un prim semnal despre un lucru care era – știa el – autobiografic, ceva în legătură cu trecutul lui obnubilat. Și, cu toate că era doar o imagine foarte vagă, fără niciun detaliu, el știa că e ceva în legătură cu o mulțime de chipuri atente, rânduri-rânduri de chipuri care se uită în aceeași direcție. Mai precis, se uită chiar la el. De asta era cât se poate de sigur. Însă, în entuziasmul acestei descoperiri, își înfipse din neatenție unghiile în fundul infirmierei, gest pe care ea îl interpretă greșit, astfel că fu nevoit să suporte o reacție paroxistică a sânilor și coapselor ei. Era ultimul lucru pe care îl dorea, să-și vadă întrerupt șirul gândurilor. Așa că cel mai înțelept lucru era s-o încurajeze și pe ea să-și urmeze propriul șir al gândurilor. Apucând și mai bine cele două fese dezgolite și suferind un nou acces de tremurături, el se concentră din nou asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Memoria lui beteagă refuză să-i dea amănunte mai concrete, dar el era convins că avusese o ocupație în care i se cerea să facă ceva – nu știa exact ce – în public. Și, mângâind absent un sfârc excitat cu vârful limbii, doar ca să potolească freamătul trupului de deasupra lui, încercă să-și închipuie o meserie adecvată și respectabilă. Nu avea, evident, nimic de-a face cu frivolitatea

artelor, cu teatrul, de pildă – cine știe, poate avocat. Biserica... parcă nu suna tocmai bine. Director de școală, era o posibilitate. Sau poate în marină. „Căpitanul Miles Green din Marina Regală” suna foarte plauzibil – dar nu atrăgea niciun ecou mai precis și mai convingător. Îi trecu prin minte că teatrul poate fi, totuși, o posibilitate, pentru că intuiția aceea încețoșată, dar certă, părea a fi în legătură cu un public fascinat și pe jumătate ascuns în obscuritate. Pe de altă parte, actorii nu sunt niște oameni cu simțul răspunderii sociale, așa cum, mai mult ca sigur, trebuia să fie adevăratul Miles Green.

Căci eul său, și el încețoșat, dar cert, se ridica – la fel de brusc ca sora Cory, care stătea acum peste el, cu câte un genunchi de fiecare latură a pieptului lui – împotriva ideii că, aflat în posesia tuturor facultăților lui mintale, ar fi permis să se petreacă asemenea lucruri. O nouă adiere de inspirație îi flutură prin minte. Nu era oare mai mult decât probabil – se gândea el, în vreme ce fata cea brună îi apuca mâinile inerte, purtându-le ca pe niște mănuși de baie peste pântecele-i neted, pentru a administra abluțiile necesare celor două conuri cu vârfuri maronii – nu era mai mult decât probabil că trebuie să fi fost membru în Parlament? Un dușman neîmpăcat al forțelor răului și al moralității permisive din societate?

Și ce spusese doctorița aia amărâtă despre incapacitatea lui de a face față realităților vieții? Oare nu era și asta una din acele remarci insinuante și naiv-malițioase pe care publicul le face la adresa reprezentanților lui aleși? Simțea un fior de certitudine intuitivă că nu e departe de adevăr... și apoi încă un fior, căci ea mai spusese ceva, un lucru care îl muncea și acum. Într-adevăr, de ce nu părăsise încăperea numaidecât? Dar ia stai: dacă era cu adevărat un parlamentar care căzuse peste un caz flagrant de încălcare a eticii medicale a cărui gravitate trecea dincolo de zidurile acestui spital? Atunci totul era clar. Între repulsia lui personală și datoria publică, opțiunea era una singură, după cum descoperise și Gladstone în activitatea sa cu privire la prostituție.

Gladstone – își amintise de Gladstone! Simți un al treilea frison de iluminare incipientă; căci îi venise în minte nu numai

amintirea lui Gladstone, dar și aceea a unor personalități mai recente care înfruntaseră cu abnegație infernul străzilor rău famate din Hamburg și Copenhaga în interesul alegătorilor lor. Se simțea profund ușurat. Fie și numai în mod inconștient, rămânând în acea încăpere alesese alternativa justă a responsabilității, ducând la îndeplinire ceea ce – era sigur – fusese ales să facă.

Dacă așa era – Dumnezeule, va veni o zi când îi va aranja el pe toți, și pe doctoriță, și spitalul, și tratamentul: o să-i dea în judecată și-o să-i toace mărunt de n-o să mai rămână nimic din ei. Una din mâini îi era purtată și îndemnată să exploreze zona dintre coapsele desfăcute ale infirmierei îngenuncheate deasupra lui. Să nu cumva să-și închipuie că el e unul din parlamentarii ăia care nu iau niciodată cuvântul: va atrage privirea Președintelui Camerei și se va ridica, nimic nu-l va putea opri să se ridice, cu aplomb și autoritate. Pe culmile impresionante ale forței lui de convingere. „Domnul ministru este oare la curent cu inocența crescândă a cazurilor de abuz sexual comis asupra pacienților cu deficiențe mintale de către personalul nimfoman și multirasial al unuia dintre principalele noastre spitale? Se știe oare că nefericitele victime...”

Dar vai, redactarea discursului său fu întreruptă de sora Cory, a cărei atenție fusese, probabil, atrasă de încă ceva ce se „ridicase” undeva în spatele ei. Lăsându-i mâna să cadă, pipăi îndărătul ei.

— Domnule Green! Ați reușit!

În clipa următoare se prăbuși peste el. Își simți gura sărutată scurt, dar violent, după care fata îi alunecă de-a lungul trupului, zvârcolindu-se ca un șarpe. Îi simți limba pe piept și refuză să-și închipuie cum se va sfârși acea scenă îngrozitoare.

— Gata, soră! E suficient, soră!

La auzul celei de-a doua admonestări, mai severe, sora se opri, cu obrazul lipit de burta lui. El deschise ochii. Doctorița Delfie stătea în picioare lângă pat, cu brațele la piept, uitându-se la asistenta ei cu acea privire dezaprobatoare pe care până atunci i-o rezervase numai lui. Sora Cory se ridică de pe trupul întins pe pat și rămase în picioare, cu privirea în jos.

— Îmi pare rău, doamnă doctor.

— De câte ori trebuie să-ți spun că aici folosim tehnica Hopkins-Sezscholsky?

— Am uitat.

— Bine, dar e a treia oară săptămâna asta.

— Dar a mers, doamnă doctor.

— Nu-i vorba dac-a mers sau nu. E vorba de regulamentul din această secție. E pentru propria dumitale protecție, soră. După cum ți-am spus în repetate rânduri, suprastimularea nu face decât să ne dubleze cantitatea de muncă. Din cauza asta insistăm asupra tehnicii Hopkins-Sezscholsky. Doar știi bine asta.

Tăcu, apoi adăugă, cu ceva din tonul moralizator al celor cărora le place să facă uz de autoritatea lor:

— N-aș vrea să fiu nevoită să vorbesc cu sora șefă.

Sora Cory îi aruncă, peste pat, o privire îngrozită.

— O, nu, vă rog, doamnă doctor. Vă rog. Deja nu mă vede cu ochi buni vaca bătrână.

— Soră, nu se vorbește așa despre personalul superior în fața pacienților.

Sora își plecă iar capul.

— Da' așa vorbește toată lumea.

— Asta n-are nicio importanță.

— Zău, nu mai fac, doamna doctor. Pe crucea mea.

Doctorița Delfie se mai înmuie.

— Bine. Dar nu mai vreau să-ți atrag atenția.

Într-un târziu, se întoarse spre pacient, cu un zâmbet subțire de regret.

— Vă cer scuze, domnule Green. Sora e încă stagiară la noi. Apoi se uită spre șalele lui.

— Ia să vedem cum se comportă organul sensibil.

El simți cum îi cântărește „organul sensibil", măsurându-i dimensiunile și rigiditatea, închise ochii.

— Ia mai încercați puțin. Hai, curaj, măcar un centimetru.

Organul sensibil îi era pipăit pe partea inferioară.

— Splendid. Încă o dată. Încă puțin. Bine.

Vocea îi căpătase un alt ton: unul de laudă, ba chiar de ușoară

surpriză. Se aplecă din nou deasupra lui:

— Astăzi mă ocup eu de dumneavoastră, pentru că e prima ședință. Dar în general tratamentul va fi administrat de surori. Bineînțeles, voi trece din când în când să văd ce progrese faceți. De acord?

El deschise ochii, dar, negăsind cuvintele potrivite, nu-i putu răspunde decât cu o privire înveninată, pe care ea n-o băgă în seamă. Pe neașteptate, se trezi cu genunchiul ei stâng în pat; apoi, dintr-o singură mișcare agilă și atletică, ea se urcă în patru labe peste el.

— Sora va executa inserția.

Se uită la ea înmărmurit, nevenindu-i să creadă că ceea ce vede e aievea. Simți cum doctorița, sprijinindu-se în mâini, își coboară expert șalele, se cambrează, încordându-se, găsindu-și în final poziția nimerită. Inserție. Era încastrat, scufundat, îngropat adânc.

— Sper că nu e prea incomod.

El continua s-o privească buimac. Doctorița părea să posede multiple personalități. Nici urmă de iritare sau de nerăbdare de data asta, doar concentrare calmă. Ea continuă, fără să-i pese de privirea lui și de tot ce încerca ea să exprime:

— Mâinile pe sânii mei, vă rog.

El închise ochii. Fără să știe de ce, își ridică mâinile spre sânii doctoriței.

— Așa vă vreau. Acum încercați să vă amânați orgasmul. Nu pentru mine. Eu n-o să simt nimic. Pentru dumneavoastră.

Și începu să alunece încetișor în sus și în jos, sprijinindu-se mai departe în mâini. Pubisul ei rămase o clipă suspendat, aproape atingându-l pe al lui.

— Vreau să vă rețin cât mai mult posibil, așa că vă rog să-mi spuneți dacă mișcarea asta vi se pare prea excitantă.

El strânse din buze, hotărât să nu scoată o vorbă. Și astfel trecu vreo jumătate de minut de legănare lombară.

— Așa, bine. Frumos susținut.

El deschise ochii, cuprins de exasperare.

— Nici nu știu cum de puteți face așa ceva.

Ea îl privi cu un zâmbet scurt și condescendent:

— Asta pentru că nu aveți pregătire științifică, domnule Green.

— Ca o femeie de stradă.

— Și totuși nu puțini sunt sociologii care consideră că prostituatele îndeplinesc o funcție cât se poate de utilă.

Și din nou apăsarea ușoară a pubisului, care rămase o clipă suspendat, retrăgându-se apoi imediat.

— În primul rând, incidența violurilor ar fi mult mai mare fără serviciile lor. Există nenumărate dovezi că ele reduc considerabil stresul individual și, deci, și pe cel colectiv.

Legănarea șalelor doctoriței încetă.

— Facem o mică pauză.

El își lăsă mâinile să cadă, moi.

— Păi, chiar asta și e. Viol. Numai că viceversa.

— Hai să fim serioși, domnule Green. Doar nu vreți să insinuați că, doar pentru că mă aflu temporar în posesia unor centimetri din anatomia dumneavoastră – porțiuni ce sunt deja în curs de dispariție din punct de vedere medical și biologic... Eu credeam că această fobie copilărească a bărbaților nu se mai întâlnește azi decât în societățile primitive.

El închise ochii.

— Nu am nici jumătate din forța dumneavoastră fizică. Nu sunt decât o biată femeie despuiată, domnule Green.

— Da, mi-am dat și eu seama.

— Cred că v-ați da seama și mai bine dacă ați deschide ochii și v-ați folosi mâinile mai eficient. Aș dori să vedeți și să simțiți cât sunt de neajutorată. Cât de slabă și de neînsemnată sunt în comparație cu dumneavoastră – cu alte cuvinte, cât de violabilă sunt.

El nu schiță nici cea mai mică mișcare.

— Domnule Green, nu că vreau să mă grozăvesc cu priceperea mea, dar lucrez de suficient de multă vreme în această secție ca să-mi dau seama că rezistența pe care o opuneți unor instincte cât se poate de firești este de-a dreptul anormală. Un motiv care mi se pare evident este că aveți o predilecție exagerată pentru verbalizarea emoției în dauna actului direct al trăirii emoției, ceea ce înseamnă că...

— Da' pentru Dumnezeu, cine vorbește tot timpul? Eu?

De data asta, ea adoptă un ton atoateștiutor, de o pedanterie insuportabilă – dacă această descriere nu este cumva în contradicție cu împrejurările.

— Eu vorbesc pentru a explica. Și pentru a vedea dacă erecția dumneavoastră vă confirmă atitudinea verbală atât de ostilă. Mă bucur să observ că nu este cazul.

— Ar fi cazul, dacă între mine și obiectul ăla nenorocit ar fi vreo legătură.

Ea zâmbi.

— Sunteți un caz, domnule Green. Teama de castrare. Și acum teama de plăcere. Cred că va trebui să vă împăiem și să vă punem într-un muzeu.

— Vă pot spune însă ce plăcere ard de nerăbdare să-mi satisfac – plăcerea de a nu vă da un ban la terminarea tratamentului.

— Domnule Green, e zadarnic – doar dacă nu cumva amenințările astea vă excită și mai tare, în care caz vă rog să continuați. Știm cu toții că pentru unii bărbați noțiunea de act sexual este inseparabilă de ideea de pângărire, datorită unui conflict nerezolvat...

— Și eu vă pot spune altceva. Fata asta, asistenta, știe mult mai bine decât dumneavoastră cum să se ocupe de un pacient. Cel puțin atât cât a făcut, a făcut cu oarecare suflet. Dumneavoastră sunteți cea care mai are de învățat.

Sperase că o va scoate din sărite pe doctoriță, dar ea îi răspunse pe același ton nesuferit de oficial, detașat și superior.

— V-am explicat deja de ce nu pot manifesta niciun fel de sentiment față de dumneavoastră, domnule Green. Mi-e teamă că trebuie să vă obișnuiți cu asta. Și sora Cory la fel, de altfel. Din cauza asta am avut schimbul acela de cuvinte cu ea. Singurul nostru rol e să vă oferim surse de excitație erotică. În acest domeniu – adică în domeniul tehnicilor sexuale – nu aveți decât să vă exprimați dorințele, iar noi ne vom strădui, în măsura posibilităților și a personalului de care dispunem. Dacă preferați o altă poziție, vă putem oferi cele mai multe din pozițiile din *Kama Sutra*, Aretino, *Hokuwata Monosaki*, Kinsey,

Sjöström – minus furculița braziliană, după cum am menționat – Masters și…

— Știți ceva? Sunteți tot atât de excitantă ca un aisberg.

— Vă mulțumesc pentru această observație, domnule Green. Eu cred în participarea deplină la tratament a pacientului. Văd că e cazul să aplicăm puțină terapie orală de echilibrare.

Și înainte ca el să poată spune ceva, doctorița se aplecă din coate, prăbușindu-se peste el. În ultima clipă, el încercă s-o împingă, dar era deja prea târziu. O jumătate de minut mai târziu, stătea sprijinită în coate, la câțiva centimetri de fața lui. În ochii lui se citea acum o obscură uimire și o nedumerire vădită. Încercă să sondeze în adâncimile întunecate ale celor doi iriși negri, dar în zadar.

— Așa, domnule Green. Sper că ați văzut acum că metodele noastre clinice nu exclud unele concesii reciproce făcute realităților erogene.

Privi în jos spre buzele lui, apoi se aplecă, dându-i un sărut lejer.

— Cred că veți fi unul din cei mai buni pacienți ai mei.

Apoi se ridică iar, sprijinindu-se în brațe.

— Ia să vedem acum și dacă suntem în stare de un orgasm pe măsură. Soră, ești gata?

— Da, doamnă doctor.

Întorcând capul într-o parte, o văzu pe sora Cory, în halatul ei alb de data asta, ridicându-se de pe scaunul de lângă masa din colț, unde șezuse până atunci, și apropiindu-se de ei. Simți cum doctorița Delfie își contractă mușchii vaginali.

— Excelent, domnule Green. Bravo. Acum o să grăbesc treptat tempoul. Vă rog, mâinile pe șoldurile mele. Bun. Apucați-mă cât de strâns doriți. Aș vrea să dați dumneavoastră ritmul.

Și tempoul se acceleră.

— Nu-ncercați să forțați. Ritmați-vă mișcările. Amânați cât de mult puteți.

Își plecă și mai mult capul, încercând să ajungă cu privirea până la punctul în care trupurile li se uneau.

— Frumos. Relaxat… împingeți. Cu totul, domnule Green.

Relaxat, împingeți. Din nou. Un ritm constant, ăsta-i secretul. Superb. Din nou. Mai repejor. Din adâncime, cât se poate. Splendid, împingeți din tot corpul. Mențineți ritmul. E mai bine și pentru dumneavoastră, și pentru copil.

— Copil!

Dar doctorița părea prea absorbită de tratamentul pe care îl administra pentru a mai răspunde. El privi disperat spre sora Cory, care stătea în picioare la capătul patului.

— Adică ce vrea să spună cu „copilul”?

Sora își duse un deget la buze.

— Concentrați-vă, domnu' Green, atât. Nu mai durează mult.

— Dar sunt bărbat, pentru numele lui Dumnezeu!

Sora îi făcu semn cu ochiul:

— Păi, atunci gustați plăcerea.

— Bine, da'...

Doctorița Delfie îi tăie vorba:

— Vă rog să nu mai verbalizați, domnule Green.

Începuse să respire greu și se oprea după fiecare propoziție.

— Așa. Un ultim efort. Simt că vine. Bun. Bun. Splendid. Din șolduri. Cât mai tare puteți.

Își ținea în continuare capul plecat. Părea absorbită de mișcarea tot mai accelerată a șalelor lui.

— Așaa... asta e... asta e... perfect. Perfect. Acuși ajungem. Continuați, nu vă opriți. Până la ultima silabă. Soră!

Era vag conștient de prezența surorii Cory, care se mutase la picioarele patului – în afara vederii lui blocate de doctorița cea energică, care stătea și acum sprijinită în brațe.

— Mai împingeți o dată. Încă o dată. Încă o dată. Pentru ultima dată.

Doctorița scoase un geamăt ușor, de parcă, într-adevăr, tocmai dăduse naștere unui copil; apoi orice mișcare încetă. Liniște. Era conștient că sora Cory se întoarce în colțul ei. Capul doctoriței rămăsese plecat, cu extremitățile panglicii atârnând. Respira des și adânc, întocmai ca un scufundător de mare adâncime. Apoi căzu peste el. Pielea îi era umedă de transpirație, îi simțea inima izbind în piept. Dar era efectul efortului fizic, nu al emoției, căci își ținea capul întors.

Preț de o jumătate de minut sau mai mult, el a rămas cu ochii ațintiți în tavan, într-o stare de șoc prelungit. Nu reușise, spre sfârșit, să rămână pe deplin obiectiv, așa cum ar fi dorit, dar nici nu uitase de sine într-atât încât să nu remarce unele vorbe stranii și unele erori… îi trecu prin minte gândul îngrozitor că, în ciuda protestelor ei, se afla, de fapt, într-un azil de nebuni, într-o clinică de boli mintale și că nimerise – nu știa cum – în mâinile altor doi pacienți din pricina neglijenței personalului medical, cel adevărat. Dar ce căuta oare într-un asemenea loc? Și cum de era atât de prost supravegheat?

Privi pe furiș spre colțul unde se afla sora. Aceasta, pe jumătate întoarsă cu spatele spre el, stătea aplecată asupra mesei, peste niște hârtii – dosarul lui, fără îndoială. Nu părea deloc nebună; dimpotrivă, concentrarea cu care citea un pasaj al raportului medical părea să sugereze o natură neașteptat de studioasă. Cât privea trupul sub a cărui greutate zăcea, părea cu desăvârșire normal. Nici tu hohote, nici tu cotcodăceală isterică, într-un fel cât se poate de ciudat, era mai degrabă înduioșat de tăcerea doctoriței, de oboseala ei evidentă; și, așa cum ai vrea să oferi alinare unei alergătoare care și-a dat sufletul, nereușind însă să câștige (căci orice altă amintire în afară de posibila lui profesiune – și aceasta mai degrabă de natura probabilității, decât a certitudinii – rămânea un miraj tantalic), își lăsă într-un târziu brațele pe spatele ei, într-o ușoară îmbrățișare.

Medita, în calmul relativ, în liniștea ticăitoare. Poate că, într-adevăr, dincolo de jargonul freudian, era ceva adevărat în ce spusese doctorița, un fel de cadru teoretic al cazului clinic: La urma urmei, ar face poate mai bine să nu dea totul în vileag într-un discurs pripit în Parlament. Se impunea o cercetare aprofundată a cazului. În fond, prima datorie a unui om politic modern nu este să dea pe față o fărădelege, ci să nu fie el însuși surprins asupra faptului.

Privirea i se îndreptă din nou spre colțul unde sora Cory, corect îmbrăcată în uniforma reglementară, ședea aplecată asupra dosarului lui. Degetele ei cafenii, delicate, gambele zvelte și gleznele, sub tivul fustei albastre, apretate… dacă era, într-adevăr, un caz dificil – și avea presentimentul că așa era –

trebuia să accepte posibilitatea unui tratament prelungit și să se comporte demn, bărbătește. Simțea o dorință anormală de a murmura ceva de genul ăsta în șuvițele de păr de lângă obrazul lui, dar i se păru puțin cam prematur. Trebuia să se gândească la situația lui în viitor. Totuși, bătu ușurel spinarea umedă a doctoriței cu un gest de vagă fraternitate, un mod tacit și cel puțin parțial de a-și cere scuze, de a-i spune că-i recunoaște strădania, chiar dacă pierduse.

Doctorița nu reacționă în niciun fel. El avu bănuiala că ațipise, ceea ce nu-l deranja; ba era chiar și mai înduioșat, deși mai degrabă fără voia lui. Era o dovadă că e și ea ființă omenească, la urma urmei, povara trupului ei zvelt și bine făcut – aproape la fel de bine făcut ca al surorii Cory – nu era deloc dezagreabilă. În ceea ce-l privea, nu se putea spune, în împrejurările date, că fusese la înălțime; dar avea o oarecare bănuială că ar fi putut fi și mai rău. Simțea, la rândul lui, o oboseală plăcută, acum se gândea mai bine, și era evident mai puțin îngrijorat de pierderea memoriei.

Închise ochii, dar un zgomot îl făcu să-i deschidă iar. Sora Cory se ridicase de la masă și își foia hârtiile, potrivindu-le. Se întoarse, veselă și sprințară, complet refăcută după ședința de nud, și se apropie de pat; avea privirea ațintită asupra lui și ținea la piept hârtiile pe care tocmai le pusese în ordine.

— Ei, domnule Green, cine-i băiat isteț și norocos?

— Cum adică, norocos?

Fata mai făcu vreo doi pași spre pat, apoi se opri, făcând cu ochiul spre micul snop de hârtii îndoit sub brațul ei drept. Îl privi, zâmbindu-i șăgalnic și sfios.

— Tare drăguță povestire. Și ați scris-o toată din capul dumneavoastră.

Se uita năuc la ea, nepricepând deloc rostul acelui zâmbet tâmp și sentimental. Îl năpădiră din nou îndoielile. Așadar, se afla într-o clinică de psihiatrie și fata asta era nebună, amândouă erau nebune. Doar știau că el e persoană importantă, mai mult ca sigur membru în Parlament. Iar acum ce voia să spună? Că nu e decât un scribălău, un amărât de romancier, ori ce?! Era de-a dreptul absurd; și situația deveni și mai absurdă

când sora, profitând de aparenta uitare de sine a doctoriței și încălcând iar toate normele eticii medicale, se așeză pe marginea patului.

— Ia uitați, domnu' Green. Ascultați.

Și, aplecându-și căpșorul drăgălaș cu bonetă albă peste prima pagină, începu să citească, urmărind cu degetul fiecare cuvânt, de parcă ar fi atins năsucul sau micile buze zbârcite ale unui nou-născut.

— „Era conștient de pâcla luminoasă și nesfârșită, de parcă ar fi plutit, privind în jos, ca un zeu, alfa și o-me-ga..."

Îi aruncă un zâmbet plin de voioșie:

— Așa se pronunță, domnule Green? E pe grecește, nu?

Fără să aștepte răspuns, își continuă lectura:

— „... peste o mare de abur..."

BANG!

II

MNEMOSYNE, fiică a lui Coelus și a Terrei, mamă a celor nouă Muze; tatăl, Jupiter, s-a prefăcut în păstor pentru a se bucura de compania ei. Acest cuvânt înseamnă *memorie*. Mnemosynei i-a fost dat să stăpânească asupra puterii de a raționa și a artei de a da nume potrivite tuturor lucrurilor, în așa fel încât să le putem descrie și vorbi despre ele fără a le avea în fața ochilor.

LEMPRIÈRE, articolul Mnemosyne

ERATO patronează poezia lirică, a amorului tandru; reprezentată cu o coroană de trandafiri și mirt, ținând în mână o liră, cu expresia uneori gânditoare, alteori veselă și plină de viață; invocată de îndrăgostiți, în special în luna aprilie.

LEMPRIÈRE, articolul Erato

Ușa camerei de spital se izbise de perete cu o violență sălbatică. În prag se află un personaj malefic, o apariție de coșmar; mai corect spus, o apariție de concert rock... cizme negre, pantaloni de jeans negri, jachetă neagră de piele. Sexul nu este evident la prima vedere; pare mai degrabă o ființă hermafrodită. Un singur lucru e cert: creatura este extrem de mânioasă. Sub jacheta neagră, festonată cu enorme ace de siguranță (unul îi atârnă și de lobul urechii) și cu insigne în formă de svastică, se zărește un tricou alb pe care e imprimat un pistol gata să tragă. Șuvițele rigide de păr sunt și ele albe, o nuanță stridentă, ca părul unui albinos; dacă sunt oxigenate, decolorate sau pur și simplu albite de groază la vederea acelei fețe crâncene, e imposibil de spus.

Ochii sunt conturați alarmant cu creion negru, dar nu

sugerează atât un retuș cosmetic, cât urmele unei bătăi recente; sunt asortați cu buzele, pictate, după toate aparențele, cu aceeași cremă de ghete cu care au fost unse și cizmele care au izbit ușa de perete. Pumnul stâng îi e încleștat pe șold, în vreme ce mâna dreaptă ține strâns gâtul unei chitare electrice cu un corp minuscul. De ea atârnă un capăt de fir electric răsucit, smuls din amplificator cu atâta forță, încât a plesnit în două.

Dar culmea ororii abia acum urmează. Oricât de incredibil ar părea, și în ciuda măștii hidoase, există ceva familiar în atitudinea și trăsăturile acestei sinistre vizitatoare nepoftite. Căci nu este, totuși, un hermafrodit, ci o „ea"; și nu orice „ea", ci sora geamănă a doctoriței Delfie de pe pat. Se cunoaște după ochii încercănați. Se vede și după felul cum reacționează ținta privirilor veninoase și acuzatoare ale acestei dubluri macabre. După prima reacție, s-ar putea spune că, deși vizibil șocat, parlamentarul închipuit nu este pe de-a-ntregul surprins. Ridicându-se în capul oaselor cu o viteză și o vigoare ce lipseau total din comportamentul lui anterior, acesta rămâne sprijinit într-un singur braț și aruncă o privire îngrozită partenerei lui, culcată încă alături; apoi, privind spre silueta grotescă din pragul ușii, i se adresează cu voce sugrumată:

— Tu...

Apoi continuă, înghițind cu greu:

— Eu...

Fără să răspundă, *Doppelgänger*-ul satanic intră bocănind în cameră, oprindu-se brusc, cu picioarele depărtate. Gâtul chitarei, azvârlit violent înainte, se îndreaptă precum un pistol-mitralieră spre sărmana și neajutorata doctoriță Delfie. O mână cu unghii negre trece iute peste corzi, ca tăișul ascuțit al unei lame de ras peste obrazul unui bătăuș din Glasgow. Se aude zăngănitul de nedescris al unui arpegiu chinuit. O clipă mai târziu, nici urmă de doctorița Delfie în pat, doar o mică adâncitură în pernă, acolo unde îi fusese capul.

Sora Cory, sărind în picioare, dă să strige; dar chitara nemiloasă țintește spre ea, corzile de oțel sunt ciupite iar cu brutalitate. Și sora, la rândul ei, cu brațele ei rotunde și cafenii, cu uniforma alb-cu-albastru și ochii mari, uimiți, se evaporă

instantaneu, lăsând în urmă doar un stol de hârtii albe. Bang, zvârrr, bang, se aude mereu chitara blestemată; rând pe rând, foile de hârtie trec în neființă.

După acest nemilos și fulgerător masacru al Sfântului Valentin, Nemesis rămâne privind țintă spre pacientul din pat, cu ochii arzând, pradă unei furii menadice. Deodată, explodează:

— Ticălosu' naibii!

Miles Green se repede jos din pat, apucând în fugă mușamaua și făcând din ea un șorț improvizat.

— Ia stai puțin. Cred c-ai greșit camera. Și n-ai nimerit nici cuvântul potrivit.

— Mama ta de porc misogin.

— Ia las-o mai moale.

— Îți dau eu „mai moale". Hristoase!

— Bine, da' nu poți...

— Ce nu pot?

— Limbajul ăsta.

Buzele ei negre ca tăciunele se strâmbă într-un rânjet feroce.

— Ba, uite că folosesc limbajul care-mi place, e bine? N-o să mă-mpiedici tu.

El bate în retragere, ținându-și bucata de mușama strâns lipită de burtă.

— Și ce țoale ai. Nici nu te-am recunoscut.

Ea înaintează doi pași, apropiindu-se primejdios de mult.

— Da' băiatu' știe cine sunt, nu-i așa?

Buzele i se strâmbă iar.

— În ciuda „țoalelor". Corect?

El ar vrea să se mai tragă puțin înapoi, dar își dă seama că e lipit cu spatele de peretele capitonat.

— Ei, am zis și eu așa...

— Aa, ai zis și tu doar așa. Pe naiba, nemernic mincinos ce ești.

— O încercare. O aproximare.

— Să mă pupi undeva.

— Nici nu credeam c-o să ne mai întâlnim vreodată.

— Ei, uite că ne-ntâlnim. Corect?

El încearcă să scape, luând-o într-o parte, de-a lungul peretelui, dar se trezește înghesuit într-un colț, cu sânii școlărițelor în spate și gâtul amenințător al chitarei în față. Cu privirea plină de venin, ea îi bagă sub nas un deget revendicativ:

— Îți dai seama ce-ai făcut? Mi-ai stricat naibii cel mai bun concert din ultimii ani. Nici n-apucam s-ating corzile, că șaisprezece mii de tineri se și apucau să urle.

— Te cred.

— Dacă-ți închipui că n-am nimic mai bun de făcut decât să-mi pierd vremea frecând la tot felu' de porcării pornografice, ești complet țicnit.

— Am impresia că nu ne aflăm în același registru al discursului.

Ea îl măsoară din creștet până-n tălpi, cu un dispreț total; fața i se contorsionează într-o grimasă de dispreț.

— Aa, da, era să uit.

Apoi, strâmbându-se și mai abitir:

— Și bine cunoscutele „nivele adânci ale sensului". Ptiu.

Îl privește fierbând de mânie, gata parcă să-l scuipe în ochi de-adevăratelea.

— Ești penibil. Nici măcar nu mai știi ce naiba-i aia.

— Dacă nu te superi, părerea mea e că abuzezi de cuvântul „naiba" în stychomythie.

— Să ți-o bagi știi tu unde!

Îi aruncă o privire să-l înghită.

— Pe bune, mă faci să vomit naibii. Auzi, „Dr. A. Delfie". Ăsta nu-i joc de cuvinte, e caca de cățel. Și „sora Cory". Doamne ferește. Rahat elitist puturos. Păi ce, crezi că lumea mai știe naibii grecește azi?

El se uită la ea pieziș, cu un aer pe jumătate incredul, pe jumătate rugător.

— Să nu-mi spui că te-ai apucat de politică.

Ea scutură din cap, din nou furibundă.

— Literatura decentă, adică literatura nonburgheză, a fost întotdeauna o chestie politică. Da' nu pentru... momâi din clasa de mijloc ca tine.

— Bine, da' înainte...

— Ia nu-mi vorbi tu mie de ce făceam sau ziceam înainte. La naiba, doar nu-i vina mea c-am căzut victimă conspirației istorice masculin-fasciste.

— Bine, dar ultima dată când ne-am...

— Ia mai slăbește-mă!

El își coboară privirea, apoi încearcă s-o ia altfel.

— Nu mulți și-ar fi dat seama.

— Îi bag undeva pe ăștia „mulți”

Furioasă, bate cu degetul în pistolul imprimat pe tricoul ei alb.

— Nu mă duci tu pe mine. Nicio șansă. Nu ești decât un parazit capitalist și misogin. Nu mi-ai adus decât necazuri din clipa în care am fost proastă să-ți dau bună ziua.

El dă să spună ceva, dar nu apucă.

— Ai umblat cu to’ felu’ de tertipuri. Și-ai crezut întotdeauna c-o să-ți meargă. Da’ cu mine-ai terminat-o, mama ta de escroc.

Apoi continuă, lovind cu piciorul în pat:

— Auzi, să-i dai creaturii ăleia de mucava chipul *meu*, trupul *meu*.

— Bine, dar e vorba doar de trăsăturile generale.

— Rahat.

— Doar am fost prieteni buni cândva.

— „Doar am fost prieteni buni cândva”, îl maimuțărește ea.

Își apropie fața de a lui.

— Ascultă, m-am lămurit de mult cu tine. Ce-ai crezut? Că sunt una d-alea, gata să sar în patul tău?

— Cred că mă confunzi cu Walter Scott. Sau cu James Hogg.

Ea închide ochii, de parcă ar număra până la cinci; apoi îl arde cu o privire batjocoritoare:

— Dumnezeule, ce păcat că nu ești și tu un simplu personaj. Ce n-aș da să te pot șterge o dată cu amărâtele alea de păpușele de hârtie.

Se șterge la gură cu dosul palmei. El tace o vreme, apoi spune:

— Îți dai seama că te comporți ca un bărbat?

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Judecăți instantanee. Violente prejudecăți sexuale. Ca să nu mai spun că încerci să te ascunzi în spatele unor roluri și al

limbajului unui mediu căruia nu-i aparții.

— Ia mai tacă-ți fleanca.

— În primul rând, ai amestecat uniforme aparținând a trei subculturi diferite, „Skinheads”, „Hell’s Angels” și „Punk”. Nu știu dacă știi, dar sunt trei lucruri diferite.

— Ia mai taci! Hristoase!

Ochii îi ard iar ca focul, dar Miles Green simte că i-a reușit contraatacul, cel puțin parțial; căci, deodată, ea se trage îndărăt, întorcându-se cu spatele și lăsându-l în colțul lui, își trage cureaua chitarei peste cap și aruncă violent instrumentul pe pat. O clipă rămâne cu spatele la el. Bluzonul negru are imprimate pe spate un craniu alb și dedesubt, cu litere în stil gotic-nazist, cuvintele *MOARTEA E PRINTRE NOI*. Se întoarce din nou, cu brațul întins ca mai înainte și cu degetul îndreptat acuzator spre el.

— Așa, acum ascult-aici. De-acum înainte, eu conduc jocul. Înțeles? Dacă începi iar cu... kaput. Gata cu distracția. E clar?

— Ca lumina zilei.

Ea se uită fix la el.

— Atunci, cară-te.

Încrucișându-și brațele pe piept, îi face semn cu capul către ușă.

— Hai. Afară.

El își ridică mușamaua mai sus pe pântec.

— Bine, da’ n-am nimic pe mine.

— Foarte bine. În sfârșit, lumea toată o să te poată vedea așa cum ești în realitate. Și sper să crăpi.

El ezită, dând din umeri și face câțiva pași pe covorul rozaliu uzat; apoi se oprește.

— Nu putem măcar să dăm mâna?

— Glumești. Ești nebun de-a binelea.

— Știi, asta aduce puțin a condamnare fără judecată. N-am făcut decât un comentariu lejer la...

Ea se apleacă spre el:

— Ia ascultă. De când m-am emancipat, nu faci decât să-ți bați joc. La mine nu mai ține, băiatu’. Ești un porc. Cel mai mare. Numero uno.

Ochii ei îl fulgeră iar, în vreme ce capul – un craniu golaș cu smocuri albe de păr, ca al unei marionete – îi arătă ușa.

— Afară.

El mai face vreo doi pași, de data asta de-a-ndărătelea, ca un curtean de pe vremuri dinaintea monarhului, căci mușamaua nu-l cuprinde, apoi se oprește iar.

— Putea fi și mai rău.

— Nu mai spune.

— Păi puteam să te fac să aluneci ca o lebădă nătângă prin ostroave de măslini, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte transparentă, sau altceva de genul ăsta. Ca Isadora Duncan într-o zi proastă.

Ea își duce mâinile pe șold și vocea i se subțiază într-un șuierat.

— Ai tupeul să insinuezi că...

— Sunt convins că era un lucru bun. La vremea lui.

Ea stă cu picioarele depărtate și cu brațele pe șold. Pentru prima dată, în ochi i se citește și altceva în afară de mânie.

— Și vrei să spui că acum e de râs. Corect?

El dă timid din umeri.

— Acum, dacă tot a venit vorba, trebuie să recunoaștem că a fost întotdeauna puțin caraghios.

Ea dă din cap de câteva ori, apoi spune printre dinți:

— Continuă.

— Bineînțeles, conceptul literar în sine e valabil. Ca parte a iconografiei umanismului renascentist. Botticelli și compania.

— Da' altfel e rahat, nu?

— Eu personal n-aș îndrăzni să folosesc o expresie atât de vulgară.

Ea își încrucișează iar brațele la piept, măsurându-l lung.

— OK, ia s-auzim. Ce cuvânt ai folosi?

— Depășit? Dulceag? De pe vremea bunicii?

Apoi adaugă grăbit:

— Adică, știi, nu că nu poți arăta grozav. De pildă, rochița aia neagră pe care o purtai ultima dată...

Brațele ei, cu pumnii încă strânși, cad pe lângă trup. El continuă, înmuiat:

— Senzațională.

— Senzațională?

— Absolut senzațională. Nu pot s-o uit.

— Păi da, știm cu toții ce al naibii de priceput ești să judeci. Mai ales când îți bați joc de femei, făcând din ele niște obiecte unidimensionale.

— Cred că bi- ar fi...

— Ia tacă-ți fleanca.

Îl măsoară lung, apoi se întoarce și ia Chitara de pe pat.

— Te crezi grozav de deștept, ai? „Iconografia renascentistă", auzi. Hristoase! Păi, află că nu știi nimic – nu știi nici măcar cum arătam la începutul carierei mele. Dacă vrei să știi, eu am trecut prin mai multe Renașteri decât ai mâncat tu felii de pâine prăjită la micul dejun.

— Da, îmi dau seama.

— Ba nu-ți dai seama deloc. Uite, o să-ți dau naibii o lecție așa cum trebuia să-ți dau naibii cu ani de zile în urmă. Ticălos pedant ce ești.

Cu degetele mâinii drepte intonează o gamă, o gamă veche, modul lydian. Transformarea, mai degrabă un fel de topire decât o preschimbare instantanee, este extraordinară. Părul îi devine moale și lung, îmbibat de culoare; machiajul hidos îi dispare de pe față, culorile ies din haine; hainele înseși încep să se dizolve, modulându-se într-o tunică de samit alb pur. Lăsându-i un umăr și ambele brațe dezgolite, tunica îi ajunge până la jumătatea gambei și e strânsă pe talie cu o centură de șofran. În porțiunile neîncrețite, materialul nu e în întregime opac. Cizmele dispar, lăsând-o desculță. Părul, negru acum, e adunat în creștetul capului, în stil grecesc. În jurul frunții îi apare o coroniță delicată de boboci rozalii de trandafir printre frunze de mirt; chitara s-a preschimbat într-o liră cu nouă corzi pe care – o dată metamorfoza încheiată – ea începe să intoneze aceeași veche scară lydiană în sens invers.

E același chip, dar pare mai tânăr cu cinci ani; pielea aurie ca mierea îi iradiază căldură, contrastând plăcut cu albul țesăturii. Cât despre efectul general, chipul acela pentru care au pornit pe mări o mie de corăbii e o umbră palidă pe lângă cel de acum.

Acesta ar face universul întreg să stea pe loc și să se uite în urmă. Ea lasă lira să-i cadă din mână; iar el rămâne cu gura căscată în fața a ceea ce este neîndoielnic divinitatea imemorială. Însă, după o clipă-două, ea își duce mâna liberă spre șold. S-ar zice că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ei bine... domnule Green?

Vocea a pierdut accentul și intonația dinainte, de care, oricum, nu era prea sigură.

— Sunt un prost. Arăți minunat. Din altă lume.

Își caută, sau se preface a-și căuta, cuvintele.

— Copilăroasă. Vulnerabilă. Dulce.

— Mai feminină?

— Incontestabil.

— Adică mai ușor de exploatat.

— Da' nu asta am vrut să spun. Pe cuvânt... ești un vis. Genul de fată pe care oricine ar vrea s-o prezinte mamei. Cu tot cu bobocii de trandafir.

Vocea ei devine bănuitoare:

— Adică ce nu-i în regulă cu bobocii mei de trandafir?

— Sunt hibrizi din genul Ophelia. Teamă mi-e că n-au început să fie cultivați decât prin anul 1923.

— Tipic. Ești al naibii de pedant.

— Îmi cer scuze.

— Întâmplător, sunt trandafirii mei favoriți. Din 1923 încoace.

— Și ai mei.

Ea continuă, ridicându-și lira:

— Și, înainte de a te apuca să-i găsești și ăsteia cusur, află că există una identică – mai bine zis, ce-a mai rămas din ea – la Muzeul Metropolitan din New York.

— Pare sută la sută autentică.

— Păi, este autentică!

— Bineînțeles.

Ea îi aruncă o privire acră.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba la sânii mei în felul ăsta grosolan și insistent.

El își mută privirea spre încântătoarele ei picioare desculțe.

— Îmi cer scuze și pentru asta.

— În fond, nu e vina mea că pe atunci nu se inventase încă sutienul.

— Sigur că nu.

— Cătușe monstruoase puse feminității adevărate.

— Măi, măi.

Ea îl privește lung.

— Nu mă deranjează câte o privire din când în când. Uite, vezi, ăsta e încă unul din cusururile tale. Nu lași nimic pe seama imaginației.

— Mă voi strădui de-acum înainte.

— Ba bine că nu. N-am vrut decât să-ți arăt ce-ai pierdut. Nu c-ai fi în stare să apreciezi.

Se întoarce cu spatele la el.

— Dacă vrei să știi, cei mai mulți dintre bărbații cu bun simț cad în genunchi când mă văd pentru prima dată, așa cum sunt eu în realitate.

— Bine, da' și eu sunt în genunchi. În forul meu interior. Ești frumusețea și neprihănirea personificate.

— Asta înseamnă de fapt că sunt tocmai bună de „prihănit"! Uiți că te cunosc pe toate fețele. Pe tine și mințișoara aia a ta îngustă de monomaniac. Pentru tine, nu sunt decât o bucățică bună.

— Nu-i adevărat.

— Îți dai seama că nu mă aștept să-mi compui imnuri și ode și nici să-mi închini libațiuni, ofrande, sau... mai știu eu ce, spune ea ridicând lira, apoi lăsând-o iar să cadă. Pe vremea când în lume mai exista o fărâmă de civilizație... dar sunt perfect conștientă că ar însemna să cer prea mult de la cineva într-o epocă a materialismului cras cum este asta.

Peste umărul dezgolit, îi aruncă o privire pe jumătate supărată și pe jumătate jignită.

— Un singur lucru îți cer: un minim respect pentru statutul meu care, spre deosebire de al tău, este de natură metafizică.

— Îmi cer iertare.

— Ei bine, e cam târziu.

Ochii ei privesc dincolo de el, de parcă s-ar adresa unor munți îndepărtați.

— Ce mi-ai făcut acum este ultima picătură. Multe pot eu trece cu vederea, dar nici să văd pudoarea care mă caracterizează caricaturizată atât de grosolan. Toată lumea știe cât de sfioasă și retrasă sunt. N-am să mă las transformată într-un trup de femeie fără minte numai pentru că așa ți se năzare ție. Nu sunt la cheremul capriciilor tale perverse. Ai uitat complet că nu sunt personaj de roman. Sunt cât se poate de reală.

Lăsându-și privirea în jos, spre covor, adăugă cu voce scăzută:

— Și mai sunt și zeiță pe deasupra.

— Da' eu n-am negat niciodată asta.

— O, ba cum să nu. O faci de fiecare dată când deschizi gura aia neghioabă.

Așezând lira la loc pe pat, își duce brațele la piept, fără să-l privească în ochi.

— Țin să te anunț că mă gândesc serios să pun toată chestia asta în discuție la următoarea noastră ședință trimestrială. Pentru că nu numai eu am fost insultată, ci întreaga mea familie. Și, sincer să-ți spun, ne-am cam săturat. Prea se-ntâmplă multe lucruri de genul ăsta în zilele noastre. E timpul ca cineva să servească drept pildă.

— Zău că-mi pare rău.

Ea îl măsoară lung, apoi își ia privirea de la el.

— Va trebui să găsești o dovadă mai convingătoare decât asta.

Ridicându-și brațul stâng, se uită la încheietura mâinii, evident uitând, într-un moment de absență, că, la fel ca și trandafirii Ophelia, nici ceasul de mână nu exista în antichitate. Enervată, se uită la ceasul cu cuc.

— Întâmplător, am un program foarte încărcat azi. Îți mai acord zece propoziții cu care să-ți prezinți scuzele ceremonios, așa cum se cuvine. E ultima ta șansă. Dacă mi se par acceptabile, sunt dispusă să amân decizia de a te pune pe lista neagră. În care caz, mă simt nevoită să te sfătuiesc călduros să nu te apropii de copaci izolați sau de clădiri fără paratrăsnet cât vei trăi. Mai ales pe vreme de furtună. E clar?

— Da, dar nu e drept.

Ea îl privește înțepată.

— Nu numai că e drept, dar e și cât se poate de îngăduitor, date fiind împrejurările. Și acum, gata, lasă protestele.

Întorcându-se, apucă lira și se îndreptă puțin din spate.

— Poți începe prin a cădea în genunchi. Putem sări peste partea aia cu sărutatul urmelor picioarelor mele, că sunt grăbită. Ai zece propoziții. Nici mai mult, nici mai puțin. După aia, afară.

Ținându-și bine șorțul improvizat dinainte, el îngenunchează cu oarecare greutate pe covor.

— Numai zece?

— Cum ai auzit.

Ea rămâne cu privirea pierdută într-un colț al camerei, așteptând. El își drege glasul.

— Ai fost întotdeauna femeia mea ideală.

Ea ridică ușor lira, ciupind o coardă.

— Nouă. Ce banalitate înfiorătoare.

— Chiar dacă nu te-am înțeles niciodată.

Ea mai ciupește o coardă.

— Nu mai spune.

— Complet.

— Șapte.

— Bine, da' asta n-a fost propoziție. Nu era niciun verb.

— Șapte.

El se uită lung la profilul ei sever.

— Ochii tăi sunt ca doi sâmburi de loquat, ca măslinele de Amphissa, ca trufele negre, ca strugurii muscat, ca smochinele de Chios... stai puțin...

— Șase.

— Da' n-am terminat!

Ea își trage nasul.

— Atunci nu trebuia s-o lungești așa.

— Numai tu ai contat cu-adevărat în viața mea.

— Al naibii mincinos. Cinci.

— Înțeleg perfect de ce sunt toți bărbații nebuni după tine.

— Patru. Și femeile.

El așteaptă puțin, scrutându-i expresia feței.

— E-adevărat?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Să știi că n-am de gând să mă lansez în divagații.

— Sigur că nu. Mă-ntrebam și eu așa.

Ea continuă, adresându-se parcă peretelui:

— Dacă ții neapărat să știi, află că babeta aia coșcovită din Lesbos nu și-a mai revenit după ce m-a văzut într-o zi dezbrăcându-mă la baia matinală.

— Asta-i tot?

— Bineînțeles că asta-i tot.

— Bine, dar eu credeam că...

Ea îl privește iar enervată:

— Ascultă, printre cele cincizeci de mii de alte lucruri pe care nu le-ai aflat niciodată despre mine se numără și faptul că nu m-am născut ieri.

Își ia privirile de la el.

— Sigur că a încercat toate șiretlicurile murdare bine cunoscute. A încercat să mă fotografieze în bikini și altele asemenea.

— Să te fotografieze în ce?!

Ea dă din umeri, apoi din cap.

— Bine, ce se făcea pe vremea aia. Să mă sculpteze, sau ceva de genul ăsta. Nu pot ține minte toate detaliile minore. Hai, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul mai departe. Mai ai trei propoziții.

— Parcă erau patru.

Ea oftează:

— Bine, bine. Patru. Și n-ar fi rău să fie mai multe decât celelalte.

— Felul în care dispari, felul în care revii.

Ea ciupește două corzi.

— Asta face două.

— Bine, dar e ridicol – era clar o virgulă între ele.

— Nu în felul în care le-ai pronunțat tu.

— Era doar o pauză pentru efectul retoric. Cele două concepte sunt legate. Dispariție, revenire. Oricine vede asta.

Privirea ei este un avertisment. El continuă, vorbind rar:

— Ești cea mai sexy creatură de pe fața pământului, știi și tu

asta, nu?

Ea privește în altă parte.

— Acum sunt două, clar.

— Pot și eu să respect regula jocului, să știi.

— Una.

Și rămâne așteptând, cu acel aer de atotștiință superioară și încântată de sine, foarte asemănător cu expresia caracteristică, de-a dreptul nesuferită, a unui celebru tip de cap din marmură din insulele Ciclade. El inspiră adânc.

— De fapt, ceea ce mă interesează pe mine e următorul lucru (două puncte) dacă nu există cumva (virgulă) în ciuda reacției tale exagerate la vreo două presupoziții minore pe care am fost obligat să le fac în portretele tale fictive și pentru care oricum o mare parte din vină o poartă comportarea ta extrem de nesinceră (paranteză) dacă nu chiar frivolă (liniuță) și vorbesc ca unul care a fost de prea multe ori lăsat baltă în mod grosolan de tine fără ca tu să ai măcar curtoazia de a mă anunța că ești ocupată cu altcineva (paranteză închisă și virgulă) domenii care merită a fi investigate atât de obiectul scris cât și de subiectul care scrie (virgulă) sau (virgulă) dacă preferi (virgulă) de către cel personificat ca *histoire* și personificator ca *discours* (virgulă) sau și mai simplu (virgulă) de tine și de mine (punct și virgulă) și cum sunt convins că avem cel puțin un lucru în comun (două puncte) o totală neînțelegere a motivelor pentru care prezența ta atât de absolut de reală în lumea literelor nu a primit atenția (virgulă) deși tu poate vezi în asta un compliment direct (paranteză închisă) din partea fabricilor universitare (virgulă) a structuraliștilor și deconstructiviștilor (virgulă) a semiologilor (virgulă) a marxiștilor (virgulă) a lui Moș Beșleagă șeful de catedră și a altor asemenea (virgulă) pe care o merită (punct și virgulă) și mai mult decât atât cum sunt convins că un seminar temeinic *à deux* despre subiectul persoanelor noastre va dura cam mult (virgulă) și mă simt oarecum dezavantajat că trebuie să-mi acopăr anumite părți ale trupului cu o mușama (virgulă) în vreme ce (virgulă) pe de altă parte (paranteză) cu toate că ești delicioasă și absolut divină cu degețelele tale așezate cuminți pe lira aceea cât se poate de autentică (paranteză închisă și virgulă)

ești puțin (liniuță) dar poate e doar un rest al machiajului ăluia îngrozitor (liniuță) dacă nu mă înșel oleacă obosită (virgulă) după cum e și normal (virgulă) căci a fost drăguț din partea ta să vii de la așa distanță (virgulă, sau punct și virgulă, dacă preferi) și am impresia că n-ar fi cel mai rău lucru să ne relaxăm puțin (liniuță) pur și simplu (virgulă) mă grăbesc să adaug (virgulă) ca să stăm puțin de vorbă (virgulă) desigur (punct și virgulă) și țin să adaug că patul este extrem de confortabil dacă vrei să te odihnești câteva minute (liniuță) dar eu...

— Să știi că nu obții nimic așa!

El zâmbește:

— Mi-e teamă că n-am terminat încă.

Ea se uită lung la el, apoi se întoarce și se așază indignată pe marginea patului, cu lira alături. Încrucișându-și brațele la piept, rămâne cu privirea ațintită în mod ostentativ spre ceasul cu cuc.

— (Puncte-puncte) să continuăm (liniuță) dar insist asupra faptului că deși pot continua așa la nesfârșit (virgulă) până când ai fi nevoită să te întinzi pe pat din pură sfârșeală (virgulă) trebuie să ne înțelegem că baza formală a discuției noastre trebuie s-o constituie faptul indiscutabil că dacă te-ai fi manifestat mai devreme în textul de față de care ai atâtea obiecții (liniuță) mai ales în acea uluitoare costumație clasică (virgulă) numită dacă nu mă înșel chiton (liniuță) e aproape sigur că acea dezvoltare narativă care îți displace în mod special nu ar fi avut loc și ca atare nu am fi aici (virgulă) tu în picioare și eu în genunchi (virgulă) în această cameră de spital de-a dreptul ridicolă pe care nici măcar nu am avut răbdare să o descriu așa cum se cuvine după criteriile tradiționale (virgulă) ca să nu mai vorbesc de criteriile noului roman francez (punct și virgulă) dar (virgulă) luând în considerare că așa ar fi trebuit să încep (virgulă) pentru că tu ești într-adevăr (liniuță) și nu vorbesc ca un (subliniat) porc misogin (liniuță) una din cele mai de temut *allumeuses* din istoria acestei planete și uneori îmi spun că viața ar fi mult mai ușoară dacă am fi cu toții pederaști și vom deveni fără îndoială dacă o mai ții mult așa și atunci ce te faci (liniuță) când te vei trezi umblând de colo-colo pe muntele ăla uitat de

zei (virgulă) lălăind cântările alea jalnice în dialectul vostru ionian barbar (virgulă) trăgând de lira aia amărâtă (liniuță) și fiindcă veni vorba (virgulă) îți sugerez s-o acordezi (virgulă) coarda bas e cel puțin cu un semiton mai jos (virgulă) și mai țin să-ți spun că ne-ai face tuturor o favoare dacă ai ruga-o pe sora ta Euterpe sau pe Sfânta Cecilia sau în fond pe oricine știe să cânte puțin la buzuki să-ți dea câteva instrucțiuni elementare în legătură cu felul în care se ține plectrul...

De data asta a mers prea departe. Înșfăcând lira, ea sare în picioare, scuturând instrumentul sub nasul lui.

— Dacă n-ar fi așa greu de fixat la loc corzile, obiectul ăsta s-ar opri taman pe capul tău ăla tâmpit. Să nu mai îndrăznești cumva să deschizi gura! Încă o vorbă și s-a terminat!

O clipă, inima i se oprește în loc: se pare că are chiar de gând să-și pună în practică amenințarea, indiferent de consecințe. Dar ea lasă lira să-i cadă din mâini.

— De patru mii de ani de când exist pe pământul ăsta n-am mai întâlnit atâta aroganță. Și ce blasfemie! Auzi, să spună că eu pot inspira pornografie. Niciodată n-am făcut așa ceva. Cât despre celălalt cuvânt la fel de dezgustător... toată lumea știe că trăsătura mea esențială este o supremă puritate feciorelnică – și te rog pentru ultima dată, nu te mai holba atâta la sânii mei!

El își duce repede privirea spre covor. Ea se uită cu luare aminte la el, apoi la liră și iar la el.

— Sunt teribil de furioasă.

El aprobă, dând din cap.

— Jignită de moarte, așa nemuritoare cum sunt. În plus, se pare c-ai uitat a cui fiică sunt.

El ridică repede ochii spre ea, făcând semn din cap că n-a uitat. Dar ea nu se lasă înduplecată.

— Tatăl meu e cine e și eu n-am cum să schimb asta. În fond, mă străduiesc cât pot să mă comport ca voi. Să nu fiu snoabă, să nu fiu fetița bogată care aleargă imediat la tăticu'.

Ea se uită în jos la covor cu o privire plină de reproș.

— Iar tu nu faci altceva decât să profiți de bunul meu simț și de dorința mea de a ține pasul cu istoria.

E aproape bosumflată.

— Aș vrea eu să văd dacă tu ai putea să ai câteva milenii și în același timp să fii veșnic tânăr.

Atât cât îi permite muțenia, el încearcă să-i exprime simpatia lui sinceră. Ea îl privește iar lung, apoi, întorcându-se brusc, se așază pe marginea patului cu lira în poală și se apucă să traseze cu un deget nervos un desen imaginar pe unul din brațele sculptate ale instrumentului.

— De acord. Poate că, într-adevăr, Dumnezeu știe cum, dintr-un simț al răspunderii prost înțeles ți-am inspirat fie și numai în linii generale ideea unei întâlniri de alt gen între noi doi. Dar eu am văzut în asta doar o mică și interesantă variațiune contemporană pe o temă antică. Așa, ceva pentru cititorii avizați. Nu obscenitatea aia…

Și îi arată spre capul patului.

— Credeam că vei avea cel puțin atâta minte să consulți niscaiva texte clasice.

Degetul ei se plimbă obsesiv pe gâtul de lebădă al lirei aurii.

— E-așa de nedrept. Nu sunt o prețioasă, dar e așa de umilitor. Dacă bietele mele rude află…

În glasul ei se ghicește tot mai multă amărăciune.

— Oricum, ei cred că totul nu e decât o glumă enormă. Și eu care mă bucuram că mi-a căzut poezia de dragoste atunci, la început, când am tras cu toții la sorți. Și mai târziu mi-a căzut în cârcă și proza. Sunt nevoită să muncesc de zece ori mai mult decât toți ceilalți la un loc.

Rămâne meditând cu tristețe la suferințele ei.

— Sigur că genul în sine se află într-o stare jalnică. Moartea romanului, auzi glumă. Păi, ar fi grozav dac-ar fi așa. Ducă-se.

Tace din nou.

— Tocmai asta nu suport în țara asta nenorocită. Iar în America e și mai rău. Francezii, cel puțin, fac tot ce le stă în putință să termine definitiv cu idioțenia asta.

El se ridică în picioare. Ea rămâne șezând, cu capul plecat; apoi aruncă lira într-o parte.

Scoțându-și coronița de pe cap, se apucă morocănoasă să tot tragă de ea.

— Nici nu știu de ce-ți spun toate astea. Pe tine te doare-n

cot.

El înaintează precaut, ezită, apoi se așază pe pat lângă ea, cu lira între ei. Ea aruncă instrumentului o privire piezișă și amară.

— Știu și eu că e dezacordată. O *detest*. Numai Dumnezeu știe cum de s-a putut răspândi ideea că lumea întreagă rămânea mută când caraghiosul ăla de verișor al meu dădea concertele alea interminabile. Ding-dong-bing-bing. Toți cunoscuții mei adormeau, așa de cumplit de plicticoasă era toată chestia.

Și continuă să tragă de coroniță, de parcă ea ar fi vinovată pentru tot.

— Și costumația asta absurdă. Să nu-ți închipui că nu știu că te prefaci doar că-ți place.

Îi aruncă o privire ostilă cu coada ochiului.

— Porc ce ești.

Și mai trage de un trandafiraș.

— Te urăsc.

El așteaptă.

— Și, oricum, îți plăceau mai mult țâțele negresei ăleia.

El face din cap că nu-i adevărat.

— Chiar mă mir că n-ai avut-o și pe ea la sfârșit. Sau și pe mine și pe ea în același timp.

Rupând un alt trandafiraș din coroniță, se apucă să-i smulgă petalele, una câte una.

— Dezvoltată așa cum trebuie, ar fi fost o idee cât se poate de interesantă și de bun gust. Doar sunt o persoană rezonabilă. N-aș fi avut nimic de obiectat la o tușă discretă de romantism, în fond, nu pot ignora cu totul faptul că tu ești bărbat, iar eu femeie.

Împingând lira deoparte, el se trage mai aproape de ea.

— Să nu cumva să-ți închipui că obții ceva în felul ăsta.

El îi ia mâna într-a lui; ea încearcă să și-o tragă, dar el insistă. Mâinile le rămân împreunate pe cearșaful alb, una captivă, cealaltă temnicer. Ea le privește cu dispreț, apoi întoarce capul.

— Nici chiar dacă îngenunchezi iar în fața mea și mă implori. Și încă ceva: totul este strict confidențial.

El îi strânge mâna; apoi se apropie mai mult de ea, strângând-o iar de mână și petrecându-și brațul pe după umerii

ei dezgoliți. Ea nu reacționează în niciun fel.

— Știu exact ce urmărești. N-oi fi eu muziciana familiei, dar pot să recunosc o fugă răsturnată.

El se apleacă și o sărută pe umăr.

— Nu mai am pic de simpatie sau de afecțiune pentru tine. Nici nu-mi mai pasă, așa sunt de obosită. Zborul până aici a fost al naibii de greu. Am mai avut și rău de înălțime.

El o sărută din nou pe umăr.

— Nu-ți pasă absolut deloc de sentimentele mele.

El își dă la o parte șorțul de mușama. Ea aruncă o privire rapidă spre poala lui, apoi întoarce capul.

— Cât de înfiorător de vulgar poți fi uneori.

El încearcă să-i aducă mâna spre înfiorătoarea vulgaritate, dar ea, trăgându-și mâna înapoi, își încrucișează iar brațele peste sâni și rămâne cu privirea țintă la peretele capitonat.

— Să nu crezi că n-am observat ce mutră ai făcut când am vorbit de puritatea mea feciorelnică. Și asta pentru că mi s-a întâmplat de vreo două ori să fiu relaxată în prezența ta, neghiob ce ești. Bănuiesc că asta ți se pare o inconsecvență la fel de neghioabă. Adică, faptul că uneori îmi permit slăbiciunea omenească de a-mi contrazice reputația.

Privindu-i atent profilul, el se apucă să-i tragă ușurel breteaua albă a tunicii peste încântătoarea rotunjime a umărului auriu. Dar, în clipa în care partea de sus a veșmântului amenință să cadă, ea își lipește un braț de trup.

— Și ca să nu-ți închipui că ești un seducător irezistibil, țin să-ți amintesc că nu ești singurul. De-a lungul vieții, am fost despuiată de oameni plini de sensibilitate, de genii. N-o să mă las acum impresionată de un autor de literaturică erotică.

El își retrage mâna. Urmează câteva clipe de tăcere. Apoi, cu ochii încă țintă la perete, ea își petrece sub cot breteaua lăsată în jos.

Iar tăcere. Ea se uită mai departe spre perete.

— N-am spus că trebuie să-ți tragi brațul.

El își duce brațul înapoi pe umărul ei.

— Nu că mi-ar păsa câtuși de puțin. Mie personal.

El netezește, cu mare băgare de seamă, tunica peste ceea ce o

împiedică să cadă.

— Tu îți închipui că nu știu nimic despre bărbați. Află că primul meu iubit avea mai mult sex în degetul mic de la picior decât ai tu în tot trupul ăla al tău fără haz. Mai bine zis, dacă ar fi avut un deget mic. El nu s-ar fi mulțumit doar să se uite la sânii lui Miss Grecia 1982. Mă refer la 1982 înainte de Hristos, bineînțeles.

El își ia mâna, lăsând-o pe cealaltă să-i alunece în jos de pe umerii ei până la talia dezgolită. Trăgând-o puțin mai aproape de el, se apleacă s-o sărute pe obraz; în zadar, ea își trage fața.

— Da' el nu suferea de fixații de-astea infantile de transfer cu momâi negre.

El tușește ușor.

— Bine, îmi retrag cuvintele. Nu avea convingeri din astea tipic masculine, de pseudointelectual misogin care crede că dacă fraternizează cu o negresă înseamnă că e liberal.

Urmează câteva clipe de tăcere. Ea se uită în jos la mișcările mâinii lui drepte.

— Ba chiar mă gândesc că ar fi o idee bună să-ți povestesc despre el. Ca să te pun la punct.

Se mai uită câteva clipe la mâna lui.

— Iar asta, să știi, e o reacție pur involuntară. Obțin același efect și cu propriile mele mâini, spune ea, pufnind disprețuitor. Și sunt nevoită s-o fac adesea, dat fiind că cei mai mulți dintre voi sunteți atât de stupizi și de ignoranți.

Mâna lui se oprește. Ea oftează enervată.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Acum, dac-ai început, continuă.

El continuă.

— Nu-nțeleg de ce bărbații pun așa mare preț pe chestia asta. Nici măcar nu-i așa excitant cum vă-nchipuiți voi. Nu e decât un mecanism de supraviețuire biologică. Pentru a facilita suptul.

Două, trei clipe mai târziu, oftând iar, ea se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini.

— Zău, parc-ați fi șoareci de laborator. Cel mai mic semnal... și ați și pornit-o la trap.

Se lasă și mai mult pe spate, sprijinindu-se în coate.

— Mozolit, mușcat. Mușcat, mozolit.

Urmează o scurtă tăcere. Brusc, se ridică și-l împinge cât colo.

— Nu poți face asta până nu-mi desfaci cingătoarea. Și, oricum, nu urmărești decât să-mi distragi atenția. De fapt, ai avea nevoie de un duș cu apă rece.

Îl plesnește peste mână.

— Lasă asta. E un nod tare complicat. Dacă vrei să faci și tu ceva util odată, poți să-nchizi ușa. Și, fiindcă tot ești acolo, stinge lumina.

El se îndreaptă spre ușă și o închide peste noaptea impenetrabilă ce se întinde dincolo. În picioare lângă pat, cu spatele dezgolit întors spre el, ea își desface brâul de șofran. Dar, înainte de a-și lăsa tunica să alunece la pământ, îi aruncă o privire peste umăr.

— Dacă nu te superi. Am avut parte de suficient voyeurism în camera asta grețoasă.

El apasă pe comutatorul de lângă ușă. Lampa albă de deasupra patului se stinge, dar cea de deasupra ușii – al cărei comutator se află, probabil, undeva în afara încăperii – rămâne aprinsă. E semi-întuneric, ca o noapte de vară cu lună. El face cu mâinile un gest de regret.

— Ticălos ce ești. Chestia asta, acum ai scornit-o.

El neagă, tot cu un gest din mâini.

— Ba da. N-ai pomenit nici măcar o dată de asta până acum.

Admonestându-l cu o privire lungă, acuzatoare, ea se întoarce cu spatele și își scoate tunica. Acum stă cu fața spre el, ținându-și veșmântul la piept, ca modelul unui pictor victorian.

— O cauți cu lumânarea. Singurul rând ca lumea pe care l-ai scris până acum a fost când doctorița aia ți-a spus c-ar trebui să fii împăiat și expus la muzeu.

În penumbra crepusculară a încăperii, ea caută cu privirea un loc unde să-și agațe tunica; înconjurând patul, se îndreaptă spre ceasul cu cuc din colțul camerei și o agăță de capul de căprioară aflat pe una din laturile ceasului. Fără să-l privească, se întoarce, aranjează pernele și se întinde, cu brațele încrucișate pe piept, drept în mijlocul patului. El dă să se întindă lângă ea.

— Aa, nu. Dacă vrei, uite, ia scaunul ăla și așază-te acolo.

Și îi arată cu degetul un loc pe covor la vreo zece pași de pat.

— Măcar o dată în viața ta, ascultă și tu ce spune altul.

El aduce scaunul mai aproape de pat și se așază în locul indicat de ea, cu brațele încrucișate pe piept. Fata cu părul în stil antic se uită lung la el cu un amestec de suspiciune evidentă și resentiment; privirea i se oprește o clipă asupra unei porțiuni inferioare a trupului lui, după care se îndreaptă, disprețuitoare, spre lampa de deasupra ușii. Urmează un răstimp de tăcere, în care el nu-și poate lua ochii de la trupul ei. Și nu e un trup – acum că se arată în toată frumusețea lui – pe care să-l poți lăsa cu una cu două. Izbutește să fie în același timp cast și provocator, clasic și modern, individual și arhetipal, tandru și necruțător, prezent și trecut, real și de vis, fraged și...

Ea îl privește mânioasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita la mine ca un cățel care așteaptă un os.

El își coboară privirea.

— Spre deosebire de tine, eu mă străduiesc să gândesc înainte de a mă apuca să povestesc ceva.

El își pleacă ochii, în semn că recunoaște.

— Ar trebui să iei discuția asta ca pe o lecție. Nu numai despre aroganța sexuală, ci și despre cum să treci la subiect simplu și rapid, fără să bați apa în piuă la nesfârșit, cum faci tu.

Se lasă iar tăcerea, apoi ea își începe narațiunea:

— Dacă ții neapărat să afli, totul s-a întâmplat acasă. Aveam doar șaisprezece ani. Era pe-acolo un locșor, un fel de câmpie alpină înconjurată de arbuști deși, unde mă duceam uneori singură să fac plajă. Era o zi foarte caldă, în iulie, și îmi scosesem tunica. O mătușă de-a mea foarte dragă – de fapt, i-am fost mai degrabă ca o fiică decât ca o nepoată – a avut întotdeauna o predilecție pentru naturism. Ea m-a învățat să nu-mi fie rușine de trupul meu. Unii zic că semăn foarte tare cu ea. Mai are ea și alte idei, de pildă despre scăldatul în mare – fie vara, fie iarna. Dar ție nu-ți spune nimic asta.

Luându-și brațele de la piept, ea își pune palmele sub cap și rămâne așa, privind în continuare spre lumina de deasupra ușii.

— În fine. Eram acolo, în poienița mea. Două privighetori

cântau prin tufișuri. Flori sălbatice, zumzet de albine, și altele de genul ăsta. Căldura soarelui pe spatele meu tânăr. Mi s-a năzărit că m-aș putea arde prea tare. Așa că, stând în genunchi, m-am apucat să-mi ung pielea cu uleiul de măsline pe care îl adusesem cu mine. Nu-mi pot da seama de ce, în loc să meditez asupra principiilor naturiste în vreme ce mă ungeam, gândul mi-a zburat spre un tânăr păstor pe care îl întâlnisem de vreo două ori, cu totul întâmplător. Îl chema Mopsus. Din pură întâmplare, știi, în plimbările mele. Avea el un fag sub care obișnuia să lenevească în zilele fierbinți. Cânta din fluier și, pentru că tot ai zis că lira mea e dezacordată, ar fi trebuit să-l auzi pe el... în fine. Cu o lună înainte ca mama mea... știi povestea cu părinții mei?

El făcea semn din cap că da.

— Ei bine, a făcut un fix cu păstorii. După divorț.

El dă iar din cap.

— Da' ce poți tu să-nțelegi, bărbat fiind? Știi, să ai doi gemeni e deja suficient de rău. Dar să ai nouă, și să fie numai fete... Există o limită, chiar și pentru vremea aceea.

Se uită la el, așteptându-se ca el să nu fie de acord; dar chipul lui exprimă înțelegere deplină.

— Toată copilăria mea, numai asta am auzit. Eterne certuri pentru pensia alimentară. Și nu pot spune că numai tăticu' e de vină, pentru că ea schimba avocații precum rochiile într-o cabină de probă. Și, oricum, slavă Domnului, a avut de câștigat de pe urma noastră, nouă câte eram, când am crescut mari. Era ca un circ ambulant. La început eram tot timpul pe drumuri. Era mai ceva ca Rolling Stones. Și aveam o catastrofă de manager, unchiul nostru, „muzicianul", știi, era pede... – în fond, de asta îl și alesese mămica; pentru el, femeile erau la fel de interesante ca anonimatul pentru un actor de cinema. Thalia și cu mine îl porecliserăm „Tanti Polly". Thalia e singura dintre surorile mele care are simțul umorului. El îi tot dădea înainte ciupind din lira aia a lui, în vreme ce noi trebuia să ne zbânțuim în jur, cu costumația noastră de zile mari și cu niște mutre date naibii de spiritualizate și inteligente, mă-nțelegi. Adică, ăsta era spectacolul. N-ai văzut în viața ta ceva mai jalnic.

El ridică sprâncenele, în semn de recunoștință pentru aceste prețioase informații privind religia greacă primitivă.

— Apollo Musagetes, ăsta era numele lui adevărat. Adică, numele de actor.

El rămâne cu gura căscată, oarecum surprins.

— De-asta m-am enervat așa de tare când te-ai apucat să zici de lebede prin dumbrăvi de măslini. Ce idee. Nu eram încă pubere când s-au apucat să ne-mpingă în turnee. Pindul, Heliconul, toți munțișorii amărâți. Crede-mă, la paisprezece ani trecusem deja prin culisele tuturor templelor din Grecia. Om fi fost noi angajate sub numele de „Strălucitoarele Muze", în realitate eram „Fetele de la Delfi". Și să știi că era cam la fel de amuzant ca o partidă de remi sâmbătă seara.

El face un gest sugestiv, ca de rugăciune, în semn că-și cere iertare.

— Porcule. În fine, cu o lună înainte, mama îl transferase de pe munte pe băiatul ăsta. Două dintre surorile mele se plânseseră că-l văzuseră făcând ceva inadmisibil, mie nu mi s-a spus niciodată ce anume. Se pare că ceva urât în legătură cu una din oile lui. Da, exact, asta era. Așa că a fost dat afară. Nu-mi dau seama deloc de ce mă gândeam tocmai la el în ziua aceea.

Se lasă și mai mult pe spate, îndoindu-și genunchii; apoi își întinde în sus un picior, întorcându-și și inspectându-și glezna subțire pe toate părțile, după care și-l aduce la loc lângă celălalt.

— De fapt... ei bine, era ceva. Cred că e mai bine să-ți spun. Tot așa, din pură întâmplare, cu o zi înainte ca el să fie dat afară, mă plimbam de una singură și am trecut pe lângă fagul lui. Era o zi îngrozitor de caldă. Am fost surprinsă că, deși oile alea puturoase ale lui erau toate acolo, el nu se zărea pe nicăieri. Pe urmă – doar zeii din Olimp știu de ce – mi-am adus aminte că prin apropiere era un izvor care ieșea dintr-o peșteră și forma o mică bulboană. De fapt, era bulboana noastră, o combinație de cadă și bideu pentru mine și surorile mele, dar asta n-are importanță. În fine, n-aveam nimic mai bun de făcut – căci asta se întâmpla în vremea aceea cu totul minunată când nu se inventaseră încă alfabetul și scrisul – pe Zeus, dac-am fi știut ce noroc pe capul nostru.

Îi aruncă o privire sumbră.

— Așa că am pornit-o spre izvor. L-am găsit acolo, scăldându-se. Firește că nu voiam să-l tulbur în intimitatea lui, așa că m-am strecurat după niște tufișuri.

Aruncă iar o privire spre bărbatul de pe scaun.

— Te plictisesc?

El dă din cap că nu.

— Ești sigur?

El face din cap că da.

— Aveam paisprezece ani.

El dă încă o dată din cap. Ea se întoarce pe o parte, cu fața spre el, îndoindu-și ușor genunchii. Cu mâna dreaptă netezește cearșaful.

— El ieși din Izvorul Pierian – ăsta era numele fandosit pe care Tanti Polly îl dăduse bulboanei – și se așeză pe o stâncă să se usuce. Și atunci – desigur, nu era decât un băiat simplu, de la țară. În fine, ce s-o mai lungesc, s-a apucat... cum să-ți spun, să se joace cu un alt fel de fluier. Adică, syrinx, așa-i ziceam noi. Evident, el credea că e singur. Ca să fiu sinceră, am fost șocată. Dezgustată. Nu că n-aș mai fi văzut bărbați despuiați, că doar mai văzusem, la mătușa-mea, în Cipru.

Își ridică privirea spre el:

— Ți-am spus că locuia în Cipru?

El face din cap că nu. Ea se apucă iar să netezească cearșaful.

— În fine. De fapt, am fost întotdeauna de părere că flecuștețele alea blegi ale lor sunt de-a dreptul ridicole. Și blana aia oribilă din jur. Nu-nțeleg de ce, dacă își rădeau barba în fiecare zi, nu se puteau rade și acolo. Cum de nu observaseră că mătușa mea, prietenele ei și cu mine eram mult mai atrăgătoare.

Își ridică iar ochii spre el.

— Sper că tu ai observat. El zâmbește, dând din cap.

— Ea detestă tot ce strică formele firești. Din considerente pur estetice.

El face un gest cu palmele deschise.

— Îmi închipui că ție și asta ți se pare a fi o trăsnaie de-a mea.

El neagă, dar, de data asta, cu o umbră de ironie în gestul cu

care ridică din umeri, o îndoială ascunsă căreia i se împotrivește dorința politicoasă de a nu o contrazice. Ea observă cu luare aminte expresia amabilă a feței lui, apoi se ridică, sprijinindu-se într-un braț.

— E vorba de un criteriu sculptural. Știi, mătușa mea e prietenă cu o mulțime de artiști senzaționali. Și ei toți sunt de aceeași părere.

El face același gest cu palmele deschise.

— Nu e vorba numai de aspectul vizual. Mai e și aspectul plastic.

El face semn din cap că e de acord. Ea îl privește lung.

— Chiar crezi că e o trăsnaie, nu?

El îi zâmbește ușor jenat, apoi se uită în jos. Ea continuă să-l privească, ușor încruntată, preț de câteva clipe, apoi se ridică și îngenunchează pe pat, cu fața spre el și cu pulpele strâns lipite.

— Ascultă, să nu-ți închipui că te-am iertat și să nu cumva să-ți treacă prin cap cine știe ce idei, dar pentru că ăsta e un seminar și pentru că ai aerul că nu pricepi ce vreau să spun, îți dau voie să inspectezi rapid... cel de-al doilea aspect pe care l-am menționat.

Ducându-și mâinile spre poală, trasează cu degetul două linii.

— Uite, astea au primit numele mătușii mele; „Gropițele Afroditei”.

Se uită spre el.

— Așa o chema.

El dă din cap. Ea își duce mâinile la spate, cu privirile ațintite asupra peretelui din spatele lui, ca o școlăriță care așteaptă să i se înmâneze un premiu. El se scoală, se îndreaptă spre pat și se așază lângă ea, apoi își trece gingaș vârful degetelor peste aspectul plastic.

— Știi, folosesc un depilator special. Vegetal. Îl face un omuleț din Ktima. În apropiere de locuința mătușii mele.

Tăcere. Pe neașteptate, luându-și o mână de la spate, îl împinge cât colo.

— Te-am invitat să apreciezi forma exterioară. Din punct de vedere exclusiv artistic. Ești mai rău decât un copil. Este absolut imposibil să discut serios cu tine.

Întorcându-se, își reia poziția inițială, cu brațele pe piept și spatele sprijinit în perne.

— Porc ce ești.

Cu vârful piciorului, îi indică un loc pe pat.

— Hai, vino aici. Dacă ții cu tot dinadinsul. Da’ ține-ți mâinile acasă.

El se așază pe marginea patului, se apleacă, se ridică iar, uitându-se drept în ochii ei negri.

— Ești un pervers.

El se trage câțiva centimetri mai aproape de ea.

— Nu-ți poate da omul un deget.

El îi petrece un braț după mijloc.

Ea ridică o mână, încercând să-l țină la distanță.

— Faptul că n-am haine pe mine nu-nseamnă că trebuie să te comporți ca omul din Neanderthal. Am încercat să-ți sugerez o analogie cu symposion-ul clasic. Dacă ai putut născoci o lampă cu neon care înainte nu era, de ce naiba nu poți să faci încă un pat sau o canapea în stil antic, nu-nțeleg.

El îi zâmbește. Ea e furioasă la culme.

— Sunt bărbați care-ar fi în stare să-și taie un braț ca s-audă episodul ăsta din autobiografia mea. De ce te-oi fi ales tocmai pe tine, nu știu. Mă gândesc chiar să renunț.

El așteaptă.

— Aș face-o, da’ mi-e teamă c-o să-ncepi să umbli cu vorba cum că în ultimul moment am dat bir cu fugiții. Atâta aștepți.

Privește dincolo de el.

— Oricum, acum nu mai scapi, va trebui s-asculți până la capăt.

Își strânge brațele la piept, apoi continuă, evitându-i privirea:

— Mai târziu, mi-am dat seama că inițierea mea vizuală s-a produs sub conducerea unui tânăr mascul excepțional de dotat. Într-un fel cât se poate de ciudat, dezgustul pe care îl simțisem la început s-a transformat într-un soi de milă. Semăna oarecum cu tine. Un narcisist atât de desăvârșit, că trecea dincolo de limitele normale. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea. Sunt prea miloasă cu nebunii. În fine. Până la urmă, m-am gândit să mă duc la el și să-l rog să fie mai blând cu el însuși. Făcea niște

lucruri așa ciudate și brutale. Am crezut că e supărat pe obiectul acela. Bineînțeles că nu m-am dus, eram prea sfioasă. N-aveam decât treisprezece ani. Pe urmă am șters-o, încercând să pretind că nu se întâmplase nimic. Dar am avut întotdeauna o imaginație bogată. Știi, rețin o mulțime de imagini.

Se oprește.

— Bine, da’ nici n-asculți.

El își ridică privirile și dă din cap.

— Dacă-ți închipui că ce faci acolo îmi dă cea mai mică... uuf, nu știu, gata, renunț.

Își ridică genunchiul drept.

— Copiii, probabil... hai, dă-i mai departe. Treizeci de secunde pauză.

Își duce iar mâinile după ceafă și, lăsându-și resemnată capul pe pernă, rămâne cu privirea în tavan, apoi închide ochii. La capătul celor treizeci de secunde, profitând de faptul că ea stă cu ochii închiși, el pornește să-i sărute frumosul trup grecesc de jos până la gâtul care nu are alt rival decât pe cel al reginei Nefertiti; dar, cum se apleacă să-i sărute buzele, ea îl prinde de umeri și-l împinge cât colo.

— Ți-am spus o dată că NU.

El rămâne aplecat deasupra ei. Ea se afundă și mai mult în perne, încercând, parcă, să scape de el, și se uită mânioasă drept în ochii lui.

— Să nu-ți închipui cumva că în felul ăsta mă-mpiedici să spun ce am de spus.

El dă iar din cap.

— Dacă, prin cine știe ce minune, în mintea aia a ta mai încape și altceva în afară de obsesia ta unică, atunci poate îți aduci aminte că toată povestea asta a început în poienița mea.

El aprobă, dând din cap.

— Ca să fiu foarte sinceră, după ce m-am uns bine cu pomadă, m-am întins pe burtă, așa, nevinovat, cum stau școlărițele.

Nu-l slăbește din ochi.

— Dacă-ți poți imagina scena. Cât de neajutorată eram, cât de expusă.

El se uită pieziș, încruntându-se.

— Dumnezeule, ești imposibil. Întocmai ca toți ceilalți din epoca asta. Pentru voi, cuvintele nu sunt decât un fel de mișmaș fad. Nu e real decât ce vedeți la televizor.

El ridică din umeri, victimă a destinului și a istoriei. Ea ezită, suspină, apoi se întoarce pe burtă, cu un obraz pe pernă.

— Poftim, acum poate-ncepi să ai o idee mai clară. De fapt, mai era ceva. Printr-un concurs de împrejurări cât se poate de nefericit, era un smoc de iarbă chiar sub mine și încercam să-l netezesc mișcând din șolduri. Îmi dau seama acum că, în mod inconștient, mă expuneam unor interpretări eronate.

Urmează o tăcere, întreruptă doar de un alt suspin de nerăbdare al naratoarei care, apoi, continuă:

— S-a strecurat în spatele meu prin tufișuri. Ăștia sunt cu toții niște brute viclene. Și mai au ceva și mai rău: citesc gândurile altora telepatic. Asta le vine probabil de la natura lor pe jumătate animalică. Așa că nu numai c-a văzut ce făceam, da' cred c-a ghicit și la ce mă gândeam. Pe urmă, într-un moment cât se poate de... jenant, când păstorul imaginar tocmai îmi făcea un lucru pe care sunt prea pudică pentru a-l descrie, și pe care, bineînțeles, nu l-aș fi permis în realitate, spre oroarea mea, am simțit trupul păros al vandalului și... încă ceva, lăsându-se deasupra popoului meu bine uns cu ulei de măsline.

Urmează o tăcere.

— Zău, chiar trebuie să interpretezi totul așa literal?

El o sărută pe ceafă.

— Am vrut să țip, să mă zbat. Dar știam c-ar fi degeaba. N-aveam încotro: sau mă lăsam pradă dorinței lui, sau mă omora. De fapt, n-a fost deloc violent. E-adevărat, m-a mușcat pe gât, da' doar așa, în glumă. Pe urmă a-nceput să șoptească tot felul de chestii. Niște perversități toate, da' m-am forțat să le-ascult. Despre alte femei, alte fete – ba chiar, spre marea mea uimire, despre una din surorile mele, cea mare, care, culmea, făcuse atâta tărăboi în legătură cu păstorul. Atunci mi-am dat seama cât de ipocrită poate fi. Dac-ar ști istoricii... da' în fine, ce importanță are?

Face o scurtă pauză.

— De fapt, n-a trecut mult și nu mi s-a mai părut chiar așa de groaznic cum mă așteptam. Avea o piele frumoasă, cafenie, iar partea aia blănoasă a trupului lui era mult mai agreabilă decât ți-ai putea închipui. Nu era deloc aspră. Dimpotrivă, era ca mohairul. Sau ca lâna de angora.

Mai face o scurtă pauză.

— Și nici nu m-a strivit sub greutatea lui.

Ascultătorul ei se ridică puțin deasupra ei.

Ea își întoarce fața spre el, privindu-l neîncrezător cu coada ochiului.

— Și nu mi-a făcut nici ce-ți trece ție prin mintea aia supraînfierbântată. De fapt, a avut chiar bunul simț să mă întoarcă cu fața în sus.

Câteva clipe mai târziu, își reia povestirea, uitându-se drept în ochii lui:

— N-am mai opus rezistență. Eram deja ca ceara în mâinile lui. Nu mai puteam decât să mă uit pierdută în ochii lui lascivi, libidinoși. Dacă-ți poți imagina.

El zâmbește, uitându-se în ochii ei cei negri și dă din cap, încuviințând.

— Nu-i glumă.

El aprobă, iar cu un semn din cap.

— M-a făcut să-mi desfac picioarele... M-am împotrivit puțin, dar el era prea puternic, prea excitat.

Închide ochii.

— Îl mai simt și acum.

Rămâne iar tăcută câteva clipe, apoi deschide ochii, privindu-l drept în față. Gleznele ei se încolăcesc peste picioarele lui.

— A fost oribil: posesiune fizică, pur și simplu. Mințișoara mea fragedă de unsprezece ani era revoltată. Am detestat fiecare clipită din tot episodul ăla de viol abominabil. Și am hotărât că n-o să-l iert niciodată. Nici pe el, nici pe toți ceilalți bărbați. Am jurat că, de atunci încolo, să duc un război neînduplecat, cu arma-n mână, împotriva sexului masculin. Să chinui și să zdrobesc pe orice bărbat care mi-ar ieși în cale. Oo, sigur, i-am lăsat pe toți să creadă că mă prăpădesc după dezmierdările, sărutările și mâinile lor drăgăstoase. Dar în adâncul meu am

rămas, chiar când am fost dezvirginată, fecioară.

Îl privește solemn.

— Îți interzic să sufli vreodată o vorbă despre ce ți-am spus acum.

El dă din cap, încuviințând: niciodată.

— I-am povestit unuia odată, ca o proastă ce sunt.

El se arătă surprins.

— Și bineînțeles că, la prima ocazie, și-a dat drumu' la gură. Bineînțeles, povestind totul din punct de vedere misogin. Doar era povestea mea; poți spune orice despre mine, dar nu-s un duet de nimfe imbecile scornit de un poetaș franțuz în după-amiaza lui liberă.

Tace, apoi continuă:

— Iar cei prezenți să ia aminte. Și dacă te-ntrebi de ce-a făcut din mine două, ei bine, află că era beat mort. Ca de obicei. Îl chema Verlaine.

El dă rapid din cap.

— Nu știu, ceva de genul ăsta. Unu' de-aceeași teapă.

El încearcă să mimeze din buze silabele corecte. Ea se uită lung la el.

— Te dor brațele? Păi, trebuia să te gândești puțin înainte de-a o avea pe doctorița aia caraghioasă-n aceeași poziție. Ești la fel ca toți pornografii ăilalți. Când e vorba de plăcerea înălțimii sale, realismul se poate duce la plimbare.

Se uită la buzele lui, apoi îl privește iar în ochi.

— Pe bune, începi să fii mai antipatic mut decât atunci când vorbești. Hai, poți vorbi. Dacă ții neapărat.

Dar continuă înainte ca el să apuce să scoată o vorbă:

— Și să nu-ți închipui că dimensiunea carnală a acestei conversații are ceva de-a face cu părerea pe care realmente o am despre tine. Sau cu dezgustul meu metaforic pentru tot ceea ce reprezentați tu și toți ceilalți bărbați la un loc. Și să nu-ți imaginezi că n-am fost tot timpul conștientă de manevrele evidente pe care le-ai făcut ca să mă aduci în poziția asta.

Gleznele ei se înșurubează și mai strâns pe șalele lui, iar ea toată alunecă și mai jos sub el.

— Dacă vrei să știi, nu-mi place de loc. Și cred că nici ție.

Sunt convinsă că ai prefera o discuție plicticoasă despre parametrii structurilor narative în romanul contemporan.

— Fie-ți milă. Mă ucide durerea din brațe.

— N-ai decât să te sprijini în coate. Da, atât.

El stă cu fața chiar deasupra ei.

— Vreau să te sărut.

— Păi, mai trebuie s-aștepți. N-am terminat încă povestea de pe munte. Poftim, am uitat unde rămăsesem.

— La cum ai fost dezvirginată într-o după-amiază. De un faun.

— Ăștia nu sunt ca bărbații obișnuiți. Sunt tetrorhizi, dacă ții să afli. Adică, pot s-o facă la nesfârșit. Ceea ce el a și făcut.

— Și de fiecare dată în același fel?

— Nu, bineînțeles că nu. Am trecut prin tot alfabetul.

— Bine, da’ tocmai ai zis că nu fusese încă...

— Dacă ar fi fost inventat.

— De douăzeci și șase de ori?

— Trezește-te. Suntem în Grecia.

— Douăzeci și patru?

— Plus câțiva diftongi.

— Pe ăștia nu prea știu de unde să-i iau. În contextul respectiv.

— Păi, nici nu-i nevoie. Ce vreau să spun este că, în ciuda umilinței și-a furiei mele și tot restu’, a trebuit să recunosc că era un amant grozav. Grozav de imaginativ. Adică exact ceea ce tu nu ești.

— Asta nu-i fair.

— Tu n-ai cum să știi. De fiecare dată credeam că-i ultima dată. Dar găsea întotdeauna cum să mă excite din nou. M-a făcut să vreau să fiu ca el, o sălbăticiune. Totul a continuat ore-ntregi... și iarăși ore-ntregi. Am pierdut complet noțiunea timpului. De la sigma încolo, nu prea am mai putut face mare lucru, într-atât eram de epuizată. Da’ nu-mi păsa. N-aș fi avut nimic împotrivă să ne-ntoarcem iar la alfa. Cu el.

Tace.

— Asta-i tot?

— Nici n-ai ascultat.

— Ba cum să nu.

— Dac-ai fi ascultat, n-ai zice doar „asta-i tot” în felul ăsta odios de ironic. Dimpotrivă, ți-ai cere scuze pentru c-ai avut tupeul să crezi că imaginația aia puțintică a ta poate să egaleze un eveniment real cum e ăsta.

El trasează cu un deget conturul buzelor ei.

— Cred c-ai fost o fenomenală fecioară de unsprezece ani.

— Nu folosisem tot uleiul de măsline, dacă vrei să știi.

El îi dă un bobârnac peste nas:

— Asta-i o ciupitură flagrantă din Carmina Priapea.

— Întâmplător, această experiență a mea unică și devastatoare este anterioară cu cel puțin două mii de ani acelei uriașe colecții de obscenități.

— Nu cred decât partea aia cu tine stând lungită pe burtă.

Ea lasă să se scurgă câteva clipe; și, cu cât el zâmbește mai amuzat, cu atât – ca să spun așa – ea zâmbește mai puțin.

— Adică, ce vrei să spui, c-am inventat restul?

Amuzat, el îi mai dă un bobârnac peste nas.

— Știi și tu la fel de bine ca mine că nu există satiri decât în mituri.

Ochii i se contractă abia perceptibil, cu irișii negri parcă și mai întunecați.

— Da?

— Da, spune el, zâmbind mereu.

— Mă apeși pe sâni.

Cu un oftat, el se ridică puțin deasupra ei. Îi simte picioarele slăbindu-și strânsoarea la spate. Pe urmă, ea își încrucișează brațele la piept și rămâne uitându-se lung la el. Un nor a trecut parcă peste ea, o schimbare bruscă de fază a avut loc. Dar el continuă să zâmbească.

— Te ador când te prefaci furioasă.

— Păi, chiar sunt furioasă.

— Ei, hai, e doar o glumă.

— Adică, vrei să spui că nu crezi niciun cuvințel din tot ce ți-am spus? Asta vrei să spui?

— Gata, am vorbit destul.

— Vreau un răspuns.

— Ei, hai.
— Da' nu mai folosi atâta clișeul ăsta stupid, spuse ea cu o totală lipsă de umor. Crezi sau nu crezi ce ți-am povestit?
— Metaforic vorbind.
Ea se uită cu răceală în sus la el.
— Adică, acum asta vrei, nu?
El nu mai zâmbește:
— Nu-nțeleg ce vrei să spui.
— Adică, adevărul gol-goluț, nu?
— Știi foarte bine de ce ți s-a dat literatura. Nu pentru c-ai tras bețișorul cel mai scurt, ci pentru că știi să minți mai bine decât toate celelalte surori ale tale la un loc.
— Care surori? N-am niciun fel de surori.
— Bine, bine. Adică, nu te cheamă Erato și...
— Nu, nu mă cheamă Erato! Și ai perfectă dreptate. Sigur că satiri nu există decât în mitologie. Sigur că scena aia grotescă n-a avut loc niciodată. Mai ales că nu era vorba de un singur personaj mitologic, ci de două.
El se uită lung la ea; ea îi răspunde cu o privire aprigă.
— Adică, ce vrea să-nsemne asta?
— Mă refer la comportamentul tău dezgustător, tipic masculin, asta-nseamnă. Și hai să-ți spun eu ce e un satir modern. E unu' care inventează pe hârtie o femeie pe care poate s-o forțeze să spună și să facă lucruri pe care, în realitate, o femeie întreagă la minte nu le-ar spune și nu le-ar face niciodată.
— Nu-nțeleg ce vrei să...
— Până acum, m-am dat peste cap ca să mă comport așa cum vrei tu. Adică atât cât am putut de bine fără să mi se facă greață. Și, drept răsplată, la sfârșit se face mișto de mine.
— Erato!
— Nu fi caraghios. Cum pot să fiu Erato, când ea n-a existat niciodată? Și chiar dacă ar fi existat, chiar crezi că s-ar fi apropiat fie și la zece ani lumină de încăperea asta hidoasă și că, în plus, s-ar fi dezbrăcat, lăsându-te s-o... ei, hai să fim serioși. Ești un copil.
— Atunci cine dracu' te-oi fi crezând?

— Nu mă cred, sunt. Încă una din nefericitele creaturi imaginare pe care mintea ta bolnavă încearcă să le scornească din neant.

Își întoarce fața.

— Pentru Dumnezeu, trage-i tare și termină odată cu povestea asta. După aia poți să mă arunci pe foc.

El se uită lung la profilul de pe pernă.

— Creaturile imaginare n-au niciun cuvânt de spus. O să dureze exact cât o să vreau eu. Adică, exact până ce termin.

— Credeam că bărbații ca tine au dispărut o dată cu Imperiul otoman.

— Ba poate chiar mai mult. În fond, ești o creatură imaginară.

Ea îi aruncă iar o privire mânioasă:

— Par reală numai pentru că tu ții la ideea asta grețoasă cum că personajul total ireal pe care se presupune că îl joc trebuie să pară real. De fapt, persoana reală în situația asta ar evita orice referire la acest subiect, mai ales că, în primul rând, nu s-ar fi lăsat adusă în situația asta. Dacă ar fi avut de ales. Dar n-are. Pentru că nu e reală.

Întinzându-și gâtul, își clătină capul către el:

— Asta ai făcut întotdeauna: ai alergat după propriile tale născociri.

— Foarte nostim. Și cum de știi ce-am făcut eu întotdeauna?

— Păi, nu știu.

— Bine, da' tocmai...

Ea își întoarce iar fața într-o parte.

— Tot ce fac este să spun ca un papagal replicile pe care le scrii pentru mine. Sunt ale tale, nu ale mele.

— Pe naiba.

Dezgustată, ea rămâne cu fața întoarsă.

— Deci ești doar cuvinte? Ceară în mâinile mele?

— Aș fi zis mai degrabă plastilină de doi bani. Mi se pare mai corect.

El respiră adânc:

— Fără umbră de voință?

— Păi, dac-aș fi avut, aș fi părăsit încăperea asta de mult.

— Adică, pot să-ți fac orice și tu rămâi întinsă acolo?

— Ha, ha, n-ai tu norocul ăsta, zice ea, pufnind. Știind ce viziuni putrede de harem îți umblă mereu prin minte, m-ai face să mă zvârcolesc și să te ațâț.

El atacă:

— Da' cum de știi ce-mi umblă prin minte?

— „Știi" este o absurditate epistemologică în împrejurările de față.

— Ce-are a face? Doar tu ai folosit cuvântul ăsta.

— Pentru că totul se repetă cu atâta lipsă de finețe, încât nu trebuie să-i cazi victimă decât preț de câteva pagini pentru a bănui cum va funcționa întotdeauna mecanismul.

— Și cum naiba poate un harem să fie putred?

— Ar trebui să-ncerci să trăiești într-unul, nu doar să fii proprietarul unuia.

El se uită lung în jos la ea:

— Nu de la mine-ți vin toate cuvintele astea.

— Păi, nici moartă n-aș vrea să mă surprindă cineva în dialogurile tale. Dac-aș avea de ales. Dar n-am.

— Dacă vrei să știi, află că de fapt vorbești exact așa cum vrei. *Id est*, exact ca o mică creatură parșivă, directă ca o linie în unghi drept și castă ca o dansatoare de go-go.

— Mersi.

— Să știi că pe mine nu mă păcălești. Este exact genul de situație care-ți place. Apari din senin și, de la primul cuvânt, faci obstrucție cu bună știință. Ba mai mult, o faci deliberat. Nu-i așa?

— Dacă așa spui tu. Adică, dacă mă pui să spun: „dacă așa spui tu". După toate aparențele, asta vrei.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— În sfârșit vorbește firesc.

— Consider că am dreptul la un răspuns ca lumea.

— Atunci de ce nu inventezi unul?

— Ăsta nu-i un răspuns ca lumea.

Ea dă din umeri:

— Atunci mai încearcă. Doar tu ești stăpânul aici.

El se uită furios la fața ei întoarsă. Urmează o tăcere, apoi el

continuă:

— Te-am prins.

— Cu ce?

— Păi, ți-am cerut să faci ceva și tu n-ai făcut.

— Doar nu pot să-ți citesc gândurile. Nu sunt decât o biată păpușă gonflabilă.

— Bun. Acum vreau ca păpușa gonflabilă să-mi spună că mă iubește. La nebunie. Chiar acum.

— Te iubesc. La nebunie.

— Nu așa. Cu sentiment. *Con amore*.

— Nu cred că sunt în stare.

— Ia uită-te.

Ea se uită la el cu dispreț.

— Nu-i vina mea că sunt sclava programată a tuturor emoțiilor tâmpite pe care le-ai creat. Toată gama de așa-zise sentimente feminine pe care le-ai cârpăcit pentru mine. Și ce să mai spun de personajul *tău*. Observ că nu s-a rostit o vorbă despre statutul său cât se poate de dubios. Mă-ntreb în fond cine trage sforile pentru *el*.

— Eu. Eu sunt eu. Nu fi caraghioasă.

Ea îi zâmbește sarcastic, apoi se uită în altă parte.

— Dumnezeule, ce naiv poți fi.

— Tu ești naivă. Cum aș putea să-l fac pe propriul meu personaj să sugereze cum că n-aș fi eu?

— Atunci de ce apare ca „el" invariabil? Ce încerci să ascunzi?

El rămâne tăcut câteva clipe.

— Ascultă, n-am de gând să mă las dus de nas cu tot felul de istorioare irelevante. Crezi că scapi fără să-mi explici de ce nu faci ce ți-am cerut.

— Aș putea mima. Dacă m-apuc să te strâng în brațe și să gem e bine?

— Nu, nu e.

— Bine, atunci sugerez ca personajul tău să încerce. Fă-l pe *el* să-mi spună că mă iubește la nebunie.

Ea își întoarce fața într-o parte pe pernă.

— Aștept.

— Știu care-i problema ta. Ești un exemplu clasic de *trouble*

fête. Cum începe să-ți placă o situație, cum te simți vinovată. Și-atunci îi dai cu toate tâmpeniile astea despre realitate și non-realitate.

— În locul tău, n-aș aduce vorba despre asta.

— Adică, ce vrei să spui?

— Dumnezeule, când mă gândesc, în zilele noastre, în epoca noastră... e de-a dreptul jalnic. Lumea e plină de confruntări masculin-feminin a căror explorare în domeniul ficțiunii subîntinde o funcție sociologică viabilă... Muze... auzi. Hristoase. E atât de jenant. De parcă o femeie existând de-adevăratelea în zilele noastre ar putea vorbi în stilul ăsta revoltător de basm, cu sfioșenia asta castă, despre păstori și fluiere și...

— Când o femeie vorbește despre explorări în domeniul ficțiunii care subîntind funcții sociologice viabile e la fel de rău.

— Păi, da, sigur, ce urât din partea noastră. Să arătăm că putem chiar gândi. Ce mai poate urma după asta?

— Cu câtă sadică răutate încâlci toate regulile.

Ea se întoarce spre el, furioasă.

— Regulile *tale*!

— Bine. Regulile *mele*.

Ea își întoarce iar fața.

— Sunt sătulă de ele până peste cap. M-am săturat să mă tot prefac că exist într-un fel în care n-aș putea nicidecum exista vreodată.

— La naiba, da' pentru mine exiști, oricum. Așa cum ești.

— Heil Hitler.

— Cum vrei. Și dacă vrei, așa, de dragul de a te contrazice: Hitler susține că exiști. Așa cum ești.

— N-are cum. Pentru a exista, trebuie să ai câteva libertăți fundamentale.

— Dacă ții neapărat să știi, dac-ar mai fi cineva aici, te-ar considera foarte reală în clipa de față. Și încă ce reală.

— Iar dacă tu ții neapărat să știi, părerea mea este că ești bărbatul cel mai stângaci, mai dezagreabil și mai necinstit cu care m-am culcat vreodată.

— Poftim, ăsta-i un exemplu perfect de logică feminină

prostească. Întâi, nu exiști. Pe urmă, te-ai culcat cu un șir nesfârșit de bărbați. Ei, hai, hotărăște-te odată – cum e, pentru Dumnezeu?

— Sunt perfect capabilă să fac genul de comparație pe care l-aș fi putut face dacă aș fi existat cu adevărat așa cum sunt de fapt. Dacă aș fi.

— Nu poți să nu exiști și să fii așa cum ești de fapt în același timp. Sunt două afirmații care se contrazic reciproc.

— Aha. Adică acum nu mai am nici imaginație.

— Dumnezeule mare. Gata, mă dau bătut.

— Adică, nu sunt nici măcar lăsată să mă gândesc la cum aș fi putut fi dacă n-aș fi avut neșansa să fiu creată de tine. Nu mi se permite să mă gândesc la toți acei artiști plini de înțelegere, inteligență și bun gust care m-ar fi putut inventa înaintea ta. Nu, eu trebuia să aleg mărul putred, cârpaciul înnăscut, taurul din magazinul de porțelanuri, individul care nici într-un miliard de ani n-ar putea să-mi aprecieze delicatețea și rafinamentul.

— Nerecunoscătoare... fără mine n-ai fi nimic!

— Doamne, mai bine-aș fi fost nimic. Din cauza ta, sunt mai rău decât nimic.

Se uită la el lung, cu dispreț.

— Adevărul simplu și cinstit e că nu ești în stare să-mi evaluezi potențialul.

Își întoarce privirile.

— Bănuiesc că nu-i vina ta. Având în vedere lipsa ta de dotare tehnică, nu văd cum ai putea.

— Adică, ce vrei să spui? Cum adică, lipsa mea de dotare tehnică?

— Este evident că a scăpat observației tale, dar nu ar fi scăpat nici unei biete terțe persoane care ar fi fost obligată să asiste la toate astea, că suntem angajați într-o scenă ale cărei conotații erotice sunt ridicol de inadecvate.

— Aa, există un remediu rapid pentru asta.

El se trage brusc îndărăt, sculându-se de pe pat; se întoarce lângă scaun și, așezându-se picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept, se apucă să studieze atent peretele din fața lui. Ea îi aruncă o privire de furie reținută, apoi se ridică

sprijinindu-se într-un cot și se întoarce cu spatele la el. Urmează un răstimp de tăcere. În cele din urmă, ea deschide vorba, cu voce joasă, monotonă:

— Dacă nu cer prea mult, mă întreb dacă te-ar deranja să inventezi ceva practic de data asta. Să zicem, niște haine pentru mine. Aș vrea să mă îmbrac și să plec. Orice. Fie și un capot.

— Mai întâi, am ceva de spus.

— Tot ce era de spus s-a spus. *Ad nauseam*.

— Ba nu. Nu s-a spus.

Tânăra femeie despuiată oftează ușurel, apoi, într-un gest de resemnare în fața sorții dure, își pune palma încleștată pe șold, cu cotul în sus. El se uită lung la spinarea ei, apoi spune, cu o voce mai calmă:

— Admit că am făcut o eroare majoră. Nu în ceea ce te privește, ci în legătură cu ea. Bun, să zicem că nu există în sensul realității istorice ori științifice. Dar, cum ai o minte atât de subtilă, sunt convins că vei fi de acord cu mine că a dobândit un fel de existență apostrofică, prosopopeică.

— Da, mergi mai departe. Dar, te rog, nu mai vorbi ca un dicționar.

El respiră adânc.

— Dar, cum ea nu există, și pentru că suntem de acord amândoi că tu nu ești ea, pot vorbi deschis. Greșeala mea a fost, dacă ea ar exista, să dau unei cățele bătrâne imorale și insistente ca ea înfățișarea cel puțin aparent atrăgătoare a unei fete ca tine. Adică, în fond, ce ar fi ea acum – dacă ar fi existat cu adevărat? Ar fi o noapte toridă pentru toți condeierii de duzină, o pereche de picioare veșnic desfăcute de patru mii de ani încoace. Ar fi trebuit să fac din ea o zgripțuroaică sifilitică. Cel puțin, asta ar fi mai aproape de adevăr. Ești de acord?

— Gata?

— În plus, ar trebui – dacă ar exista – să facă puțină prospectare de piață. Să bată puțin pe la uși. „Bună. Numele meu este Erato. Vând inspirație cu plata în rate. V-ar interesa un epitalam? Doriți să vă prezint gama noastră de alcaice personalizate la preț redus?” Și i-ar râde toți în nas. Sau mai degrabă ar zice c-a scăpat de la casa de nebuni din cartier.

Aruncă o privire spinării întoarse spre el.

— Oricum, tot ce știe ea să facă se face azi pe calculator și prin procesare de text, și de cincizeci de ori mai bine. Aproape că mi-e milă de ea, biată vacă bătrână și sterilă. Dac-ar exista.

E rândul fetei întinse pe pat să respire adânc. Dar rămâne privind în tăcere un colț al încăperii.

— Nu trebuie decât să mă uit la tine, întinsă acolo în poza asta de Venus de Rokesby, ca să-mi dau seama ce ridicol e. Mai mult ca sigur că acum. N-ar fi decât o hoașcă înfofolită într-un pardesiu, cotrobăind prin lăzile de gunoi și vorbind de una singură... dac-ar exista.

Această încheiere oarecum bruscă (sau aposiopeză, cum se mai numește) este cauzată de o mișcare anterioară a siluetei de pe pat. Auzind de Venus de Rokesby, s-a întors, și s-a ridicat în capul oaselor. Acum, cu brațele încrucișate la piept, se uită la bărbatul de pe scaun cu buzele strânse și cu ochii duri ca piatra de obsidian.

— Acum ai terminat?

— Da.

— Pariez că ar dori chiar să fie o hoașcă zdrențuită. Atunci cel puțin s-ar putea retrage. Undeva unde nu există bărbați.

— Dar asta n-are nicio importanță, nu? Pentru că, în fond, nici ea nu există.

— Eu vorbesc din perspectiva premizei tale.

— Care e ridicol de ipotetică.

— Și tipic misogină.

El își dă capul pe spate, examinându-și degetele răsfirate ale unui picior.

— Sunt surprins să te aud vorbind astfel.

— Adică luând apărarea sexului meu?

— Păi, dacă ea există, dar nu este de față, asta vrea să-nsemne că-ți lasă ție de făcut toată treaba murdară. Trupul tău este cel care trebuie să îndure experiența vulgară și umilitoare de a trebui să satisfacă trupul meu. Ceea ce nu face din ea nimic mai mult decât o codoașă. Nu?

— Observ că, în mod caracteristic, lași în afara discuției contextul istoric.

— Nu sunt sigur că-mi place elementul pur teoretic pe care îl introduci.

— Spre deosebire de tine, eu am din întâmplare o capacitate considerabilă de empatie. Nu fac altceva decât să mă pun în situația ei existențială.

— Dacă ar exista.

Ea își ridică ochii spre tavan.

— Parcă ne-am înțeles că purtăm o discuție total abstractă și ireală. Esențialmente, e în aceeași categorie cu vechea dispută scolastică privitoare la numărul de îngeri care pot juca șotronul pe vârful unui ac.

El face un gest cu palmele deschise:

— Ai cuvântul.

Ea se uită lung la el.

— Presupun că nu ți-a trecut niciodată prin minte ce îngrozitor ar fi pentru ea, dacă ar exista, să fie nevoită să joace un rol și să îndeplinească o funcție care ignoră toate legile firești ale biologiei. De una singură. Fără ajutor din afară, fără o zi liberă. Nevoită să îmbrace când o costumație, când alta. Plictisul de nedescris. Monotonia. Schizofrenia. Să fie zilnic desfigurată în mințile oamenilor, neînțeleasă, travestită, degradată. Și fără un cuvânt de recunoștință. Fără...

— Ia stai puțin. Dar...

Ea ridică tonul.

— Fără puțină considerație pentru ea ca persoană, numai pentru ce poate da. Niciun pic de considerație pentru sentimentele ei. Nimeni nu – are destulă imaginație pentru a realiza că poate în secret are și ea nevoie de puțină tandrețe și simpatie, că în fond e o femeie și că nu e ea de vină dacă unele combinații de împrejurări și dispoziții o fac să aibă nevoie de serviciile unui trup de bărbat în mod cât se poate de firesc – și că pentru asta nu trebuie umilită și...

Se oprește o clipă să respire.

— Dar ce importanță are asta, dacă înălțimea sa, care-o fi, dorește altceva. Dacă dorește să-și facă jocul, lăsând-o...

— Hei, da' nu eu am început.

— Să urle de frustrare.

Își întoarce privirile spre perete.

— Dac-ar exista, firește.

El se uită iar cu luare aminte la piciorul cu degetele răsfirate.

— Capotul ăla – vrei o culoare sau un material anume?

— Te urăsc.

— Atunci ce zici de culoarea verde?

— Păi da, asta vrei, nu? Are neobrăzarea să se plângă că e tratată ca un „sex-object”, afară cu ea. Desființeaz-o, azvârle-o ca pe o gheată veche.

— Bine, da’ tu m-ai rugat acum câteva clipe.

Ea se uită furioasă la el, apoi se întoarce din nou brusc pe o parte, cu fața la perete.

— Nu mai scot un cuvânt. Ești imposibil.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Ești exact ca toți ceilalți bărbați. Îndată ce bucățica aia caraghioasă de țesut care vă atârnă între picioare și-a primit partea, nu vă mai gândiți decât cum să scăpați mai repede de noi.

— Păi, dac-ar fi așa, aș fi scăpat de mult de tine. Doar m-ai convins acum că pot face ce vreau.

— Exact!

— Exact ce?

— Eu nu am niciun drept. Exploatarea sexuală nu e nimic pe lângă cea ontologică. Mă poți desființa în cinci rânduri, dacă vrei. Mă poți arunca la coș, uitând de mine cât ai zice pește.

— N-am eu norocul ăsta.

— O, ba da. Cum ai făcut cu toate celelalte.

— Care celelalte?

— Nu fi ridicol.

Îi aruncă o privire disprețuitoare peste umăr.

— Ce vrei să spui, că sunt prima?

— Este... posibil să nu fii prima.

— Și e la fel de posibil să nu fiu nici ultima?

— E posibil.

— Deci este mai mult decât *posibil* să fiu doar ultima într-o serie de nefericite femei imaginare care au avut neșansa să-ți cadă ție în mâini. Numai ca să fie azvârlite în clipa în care apare

una mai atrăgătoare.

— Pentru că țin să pun lucrurile la punct, află că relațiile mele cu aceste femei au fost și continuă să fie profund umane și avantajoase pentru ambele părți. În toate cazurile, am rămas foarte buni prieteni.

— Asta sună de parc-ar fi toate o grămadă de bravi Unchi Tom la feminin.

— Dacă vorbești așa, nu mai am nimic de spus.

— Vai, ce surpriză.

— Nu mai devreme de acum câteva zile, una din ele îmi spunea că i-am acordat prea multă libertate de-a lungul legăturii noastre.

— După care ai desființat-o.

— Eu nu-mi desființez prietenele.

— Nu de tot. Doar le colecționezi și le mumifici. Le încui într-o pivniță și te rânjești la ele, ca Barbă-Albastră.

— Găsesc că este o comparație jignitoare.

— Demnă de o ocupație dezgustătoare. Cunoscută sub numele de necrofilie.

El se ridică de pe scaun.

— Bun. Deci așa stăm. Mi-ai spus că preferi să fii nimic fără mine decât mai rău ca nimic cu mine. Foarte bine. Alegerea ta. Ușa-i acolo.

Cu mâna spre ușă, pocnește din degete.

— Uite-acolo. Agățat de ea e-un capot verde. Simplu. Te scoli de pe pat, te duci spre ușă, îți pui capotul, pleci, și gata, uităm tot ce s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat nimic. Hai, e rândul tău acum.

Ea aruncă o privire spre ușă, apoi se întoarce iar cu spatele. Urmează un răstimp de tăcere. Ea își strânge ușor picioarele, trăgându-se și mai departe de el.

— Mi-e frig.

El se duce să ia capotul verde; se întoarce lângă pat și i-l drapează brutal peste umeri. Apoi se așază din nou pe scaun. Fără să spună nimic, cu o mișcare ciudat de lentă, de parcă ar spera că el nu va observa, ea își lasă trupul să cadă moale și își ascunde fața în pernă. Tăcerea este și mai profundă. Pe furiș, ea

își scoase mâna stângă de sub capot și și-o duce la ochi. Se aude un oftat ușor, pe jumătate suprimat. El se ridică și se îndreaptă iar spre pat, gata să-i pună o mână pe umăr, dar se răzgândește. Un nou oftat suprimat. El se așază pe marginea patului, cu spatele la ea, fără s-o atingă; dar de data asta îi vorbește pe un ton mai neutru.

— Nu prea suntem consecvenți.

Ea vorbește în șoaptă, cu vocea gata să i se frângă:

— Păi, asta-i pentru că nu vrei niciodată să recunoști că poți și tu greși. Nu ești deloc drăguț cu mine. Nu știi ce singură mă simt.

— Ne simțeam bine amândoi. Până când tu...

— Eu nu mă pot simți bine dacă n-am un statut. Dacă nici măcar nu știu cine sunt de fapt. Când știu că se poate termina în orice clipă.

— Bine, da' n-aveam deloc de gând să termin.

— Da' eu cum era să știu?

— N-am făcut decât să te tachinez în glumă.

— Nu era în glumă. M-ai înțepat tot timpul. Profitând de neajutorarea mea.

— Ești de-a dreptul paranoică.

— Ba nu sunt.

O simte mișcând și se întoarse spre ea. Ea îl privește peste gulerul capotului, cu ochii încă umezi; este întruchiparea tuturor femeilor jignite și neajutorate, purtând pe chip, din timpuri imemoriale, aceeași expresie, aflată între reproș și apel spre înțelegere și simpatie.

— Nici măcar nu existam până acum câteva ore. Sunt la fel de nevinovată ca un prunc nou-născut. Pur și simplu nu-ți dai seama.

Înlăcrimat, acest chip este mai frumos și mai seducător chiar decât în celelalte expresii ale sale. El se întoarce cu spatele, oarecum brusc.

— Nu eu am început.

— Ba da. Mi-ai dat să recit toată povestea aia imposibilă cu satirul, pentru ca după aia să declari prompt că mint. Că sunt la fel de castă ca o dansatoare de go-go. Știi, ești ca un codoș care o

acuză pe una din fetele lui că e curvă.

— Îmi retrag cuvintele. Poți să le consideri eliminate.

— Deodată, m-am întrebat: de ce-l las eu pe individul ăsta care mi-e complet străin să mă umilească și să mă insulte așa – să deformeze ceea ce sunt cu adevărat? Bine, știu că tehnic nu sunt nimic. Dar ce-aș putea fi dacă n-aș fi. Natura mea adevărată, serioasă.

— Am recunoscut deja c-am greșit cu ea. Cu Erato.

— Da' mie nu de ea îmi pasă. Îmi pasă de *mine*.

— E-n regulă.

— Eu nu sunt așa. Știu că nu sunt.

— Ți-am spus doar că e-n regulă.

— Totul a fost atât de vulgar. Atât de cusut cu ață albă.

— Sunt gata să admit că am greșit făcându-te atât de frumoasă.

— Nici măcar nu ești în stare să pricepi ce înseamnă o femeie ca mine.

— Îmi dau seama c-ar fi trebuit să-ți fac o bărbie dublă, picioare groase, ochii cruciș, respirație rău mirositoare... mai știu eu ce. Orice ar fi ajutat natura ta serioasă să iasă în evidență și să strălucească.

Urmează o tăcere.

— Acum e prea târziu.

— Nu văd de ce. Chiar mă gândeam. Doar ți-am schimbat deja înfățișarea de două ori. De data asta, evident, vei fi consultată. Îmi poți spune în ce fel anume dorești să devii neatrăgătoare pentru bărbați.

— Bine, da' n-ai făcut decât să-mi schimbi hainele. Nu și trupul. Ar fi de-a dreptul absurd.

— Păi, pot oricând să bag un *deus ex machina*. Ia să vedem. Suntem aici împreună, plecăm cu mașina, avem un accident îngrozitor, tu rămâi invalidă și desfigurată hidos pentru tot restul vieții, eu sufăr din nou de o amnezie gravă, zece ani mai târziu ne întâlnim iar din întâmplare și mă îndrăgostesc de tine, așa cum ești, în cărucior. Pentru calitățile tale spirituale, bineînțeles.

El aruncă o privire piezișă. Fața ei e întoarsă către pernă. Nu

mai plânge, dar expresia feței ei are ceva din seriozitatea unui copil după o criză: momentul acela trist când conștiința lui întrevede ce va aduce vârsta adultă. Când, după o vreme, deschide vorba, vocea îi e joasă, reținută:

— Credeam că ții la unitățile clasice.

— Cu Erato, da. Dar acum c-am renunțat la ea...

— Mie mi se pare îngrozitor de tras de păr. Auzi, accident de mașină...

— Atunci ce zici de unul din acele sfârșituri splendide prin lipsa lor de finalizare?

Din nou, ea rămâne o vreme tăcută înainte de a răspunde.

— Nu-nțeleg prea bine ce vrei să spui.

— Păi, am ajuns până aici. N-a mers. Ca să arătăm, cât de grozav de maturi și de contemporani suntem, cădem de acord că n-a mers. Ne îmbrăcăm, ieșim... Da, văd deja sfârșitul, începe să-mi placă. Ieșim, părăsim spitalul, traversăm curtea, ne oprim în stradă. Suntem doar un bărbat și o femeie, într-o lume în care, oricum, nimic nu merge. Nu putem găsi nici măcar două taxiuri. Nici măcar nu ne-ar păsa prea tare, am fi chiar enorm de ușurați la gândul că nu ne vom mai vedea niciodată. Tu ai spune „Atunci...” Iar eu aș răspunde banal, la rândul meu, „Atunci...” Am zâmbi scurt și strâmb de propria noastră banalitate, apoi ne-am strânge mâinile. Ne-am întoarce cu spatele unul la celălalt și am porni-o grăbit în direcții opuse. Eu, poate, aș mai furișa o ultimă privire în urmă, dar tu vei fi dispărut deja pentru vecie în mulțimea trecătorilor și în duhoarea de gaze a străzii. Nici măcar n-ar mai trebui să explic morala. Aș porni spre un viitor care, din fericire, este lipsit de imaginație. Tu ai porni spre un viitor din fericire lipsit de existență. Cum îți sună?

Dar continuă înainte ca ea să aibă timp să răspundă:

— Criticilor le-ar plăcea cu siguranță. Ei adoră finalurile plate pentru că le arată ce bravi sunt ei și ce vieți interesante au.

Ea nu spune nimic o vreme. Apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot și-și șterge urma unei lacrimi.

— Crezi c-ai putea imagina niște țigări... O brichetă și-o scrumieră?

El se ridică în picioare, ca o gazdă care a uitat ceva.

— Desigur. Ce fel de țigări?
— Am sentimentul că mi-ar plăcea niște tutun turcesc.
— Vrei și niște iarbă?
Ea dă din cap repede.
— Nu, nu. Sunt sigură c-am trecut de faza aia.
— Bun.
El își pocnește de trei ori rapid degetul mare și arătătorul. Instantaneu, lângă ea pe pat apar o scrumieră de onix, o brichetă de aur și o tabacheră de argint; atât de instantaneu, că ea tresare ușor. Scoate din tabacheră o țigaretă ovală. Aplecându-se, el ia bricheta și-i aprinde țigara. Ea expiră fumul, apoi duce țigara de la buze, îndoind mâna din încheietură.
— Mersi.
Strângându-și capotul peste sâni, ea își schimbă poziția, apoi se ridică; își strânge bine capotul la subraț. El se apleacă, plin de solicitudine.
— Altceva?
Ea se uită sfios, dar cu o vagă nuanță de reproș, spre chipul lui plin de grijă întrebătoare.
— Păi, dacă... Nu e prea mult? De fapt, știi, sunt puțintel mioapă.
— De ce nu spui, fată dragă? Vrei un anume fel de rame?
Ea trage din țigaretă, privind spre ușă, apoi expiră fumul; îi mai aruncă o privire sfioasă.
— Cred că aș purta în mod normal ochelari din aceia cu lentile mari, circulare, ușor fumurii. Și cu ramă subțire, aurie. Cred că opticienii le zic „Jane Austen”.
— Ca ăștia?
El îi întinde o pereche de ochelari.
— E grozav. Ești tare drăguț.
Își pune ochelarii, potrivindu-i după urechi, apoi se uită la el cu un zâmbet jenat.
— Ce prostie. Toate detaliile astea meschine și ridicole.
— Deloc. Altceva?
— Numai dacă nu e prea mult.
— Te rog.
— Știi, verdele ăsta, spune ea arătând spre capot. Cred că nu

e tocmai genul meu.

— Alege.

— Ceva ca vinul roșu? Ca sucul de mure? Nu știu dacă-ți amintești de pasajul acela din Proust... O, da, e minunat. Perfect. Exact la ce mă gândeam. Mulțumesc mult de tot.

— Cafea?

— Nu, spune ea, făcând un gest cu țigareta. Așa e tocmai bine.

— Da' nu e greu deloc. Doar vreo două rânduri.

— Nu, zău. Mersi, oricum.

Ea fumează în tăcere câteva clipe, contemplându-și picioarele goale sub tivul noului ei capot. El se așază pe scaun. Într-un târziu, ea îl privește cu un zâmbet timid.

— Miles, nu vreau să ne certăm iar – pot să-ți spun Miles?

— Te rog.

— Ai fost drăguț acum un minut când ai sugerat că, deși nu exist cu adevărat, aș putea avea de acum încolo un cuvânt de spus – tu ai spus drept de a fi consultată, cred – în relația noastră.

— Absolut. Ai vorbit de anumite libertăți elementare... Am înțeles.

— Da, doar că... Adică, te rog să mă ierți dacă revin iar la o problemă pe care am fost de acord s-o lăsăm moartă, dar tu pari să fii în continuare cel care hotărăște viitorul nostru comun.

— Este ultimul lucru pe care intenționez să-l fac. Era doar o idee. Sunt gata s-o supun discuției. Nu-ți place?

Ea își netezește capotul.

— Mă gândeam doar că teza ta ar fi avut de câștigat dacă ai fi privit ceea ce s-a întâmplat până acum ca pe un fel de preambul suprarealist – dacă vrei, o răsturnare a dezvoltării narative normale – la un alt fel de relație între noi, într-un context extern mult mai realist.

Ea își netezește iar capotul peste genunchi.

— O relație în care ne-am întâlni într-un fel mai puțin neobișnuit și am construi o prietenie mai firească. Vreau să spun, evident, ei bine, povestea asta cu culcatul tot timpul... Poate am putea să ne ducem la teatru din când în când. Să

discutăm despre cărți. Să vizităm galerii de artă. Lucruri de genul ăsta.

— Aha.

— Nu vroiam decât să sugerez că, din moment ce toate scenele alea erotice plicticoase au avut loc în preambulul fantast, ai putea să institui o tonalitate mult mai reținută și mai contemporană, concentrându-te asupra lucrurilor cu adevărat serioase și mature. Determinările noastre culturale. Politica. Probleme cum sunt avortul și violența vieții citadine. Dezarmarea nucleară. Ecologia. Balenele. Pâinea albă. Toate lucrurile care ne-au împiedicat să fim devotați total unul altuia.

— Nuanțele mai subtile ale unui *Angst* liberal?

— Exact.

— Și ce... Determinări culturale vezi în cazul tău?

— Cred c-aș vrea să fiu... Păi, poate o absolventă cu o diplomă în limba engleză? Cambridge? Probabil autoarea a vreo două volume de poezie, fără succes comercial, dar bine primite în anumite cercuri. Ceva de genul ăsta. Aș fi, probabil, redactor adjunct la vreo revistă literară.

— O fată retrasă, cu bun gust și mult simț moral?

— Dacă nu ți se pare prea frivol. Sau improbabil.

— Deloc.

Ea își lăsă cu modestie privirile în jos:

— Îți mulțumesc.

— Și eu?

Ea își scutură țigara în scrumiera de onix.

— Păi, te-aș vedea în chip de om de afaceri prosper cu vagi înclinații artistice. Neștiind prea bine ce să creadă despre mine, despre stilul meu de viață și, de fapt, despre tot ce nu are legătură cu munca lui. Și câștigând bani. Cred că un astfel de om s-ar simți mereu intimidat, dacă nu chiar înspăimântat, de lumea mult mai sofisticată și mai intelectuală în care îmi desfășor activitatea. Înțelegi?

Apoi adaugă numaidecât:

— Așa, doar ca să fie un contrast realist, desigur.

— Aha, înțeleg.

Îl privește o clipă prin lentilele ei fumurii, apoi își aranjează

părul răvășit cu o mână, potrivindu-și iar discret capotul.

— Miles, aș vrea să spun doar un singur lucru, acum că suntem puțin mai deschiși unul cu celălalt. Cred că temperamentul meu s-a manifestat mult prea zgomotos acum câteva clipe. Să știi că am înțelegere pentru problemele tale. Mai ales că îmi dau seama că și eu sunt una din ele. Știu ce presiuni extraordinare exercită hegemonia capitalistă asupra sexualității. Și cât e de greu să scapi.

Strângându-și genunchii, se așază pe picioarele ușor îndoite într-o parte, sub capotul purpuriu. Apoi îi aruncă o privire directă – oarecum ca o bufniță – prin ochelarii fumurii.

— Ce vreau să spun e, bineînțeles, să faci cum crezi. Dacă crezi că ce propun eu e prea greu. Poate că e.

— Nu văd de ce n-aș încerca.

— Serios, să știi că nu insist.

— Cred că ești extrem de generoasă, având în vedere situația jalnică pe care am creat-o eu.

— Bine, dar compromisul e necesar, știu asta.

— Da, numai că până acum eu am avut de câștigat.

Ea dă din umeri:

— Dar cum eu tehnic nu exist...

— Ba exiști. Doar ai demonstrat că ai voința ta proprie.

Ea face o grimasă auto-depreciativă:

— Dacă asta se poate chema voință. E doar șoapta unui instinct.

Urmează o clipă sau două de tăcere. Ea își netezește iar capotul de prosop purpuriu.

— Ce culoare divină. Ador vișina putredă.

— Grozav.

Ea face o pauză, apoi reia tonul mai serios al dialogului dinainte.

— Nu vreau nici să te simți vinovat pentru că... ai avut de câștigat. Nu sunt chiar oarbă în fața realităților biologice. N-aș vrea să crezi că nu sunt decât o banală femeie savantă. Unele mângâieri ale tale – cred că ți-ai dat seama. M-ai făcut la început, fără voia mea, am... Ai atins o coardă sensibilă.

— Dar asta nu îmbunătățește situația. Asta înseamnă că am

profitat de faptul că ești o femeie normală.
— Nici eu n-am fost mai presus. Povestea aia cu satirul...
Ea își acoperă ochii în semn de rușine și dezgust.
— Eu am provocat-o.
— Știu, da’ ce-am mai înfrumusețat-o. Când de fapt ar fi trebuit să refuz s-o spun. Sper c-o să tai pasajul ăla, dacă vreodată... știi.
— A fost numai vina mea.
— Da’ eu am contribuit.
— Cred că ești prea severă cu tine însăți.
— Nu, zău, nu cred.
Ea se apucă iar să-și netezească veșmântul peste genunchi.
— Doar că m-ai luat cam repede. Sexual vorbind. Nu mă așteptam. Mi-am dat seama, încă de la prima pagină a existenței mele, că de fapt sunt o persoană mai degrabă timidă, în ciuda faptului că, după toate aparențele, bărbații mă găsesc destul de atrăgătoare.
— Foarte atrăgătoare.
— Nu, zău, prefer să fiu „destul” de atrăgătoare. Poate cu o notă de senzualitate profundă, dar nimic prea *voulu*. Genul de persoană care trebuie excitată încet și cu blândețe.
— Înțeleg.
Ea își ține în continuare ochii în jos.
— Ce vreau să spun de fapt e că as fi gata să accept un compromis în privința naturii relației noastre în viitor, dacă insiști. Când ne vom cunoaște mai bine.
— Vrei să spui, în acel viitor în care tu ești o poetesă cultivată, iar eu un vulgar negustor?
Ea îi aruncă grăbită o privire plină de neliniște și sinceritate, înspăimântată.
— Te rog, Miles, eu n-am spus așa ceva. Nu vulgar. Dac-ai fi așa, atunci, evident, eu... Personajul meu nici nu s-ar uita la tine. Nu, un bărbat cât se poate de drăguț, în felul lui. Doar puțintel... limitat și deformat de mediul și profesia lui.
— Nu-mi este clar la ce fel de compromis te-ai gândit.
— Adică, dac-ai prefera... cum să spun, păi, uite, pe șleau, dac-ai prefera să ai o relație mai clar fizică mai târziu.

— Adică, să facem chestia aia?

— Mă rog, dacă vrei să te exprimi astfel.

— Bine, dar credeam că e prea pretențioasă pentru așa ceva.

— Păi, da, cred că așa ar fi multă vreme. Cu siguranță așa ar fi în majoritatea capitolelor. Poate doar la sfârșit.

— Adică, la climax?

Ea își pleacă ochii, dar cu umbra unui zâmbet pudic.

— Ești incorigibil.

— Fără intenție.

— Ba sunt sigură c-a fost cu intenție, dar n-are a face.

— Tot nu văd însă cum se poate întâmpla asta. Având în vedere premisele esențiale ale personajelor.

— Asta nu-i treaba mea. Ăsta-i sectorul tău.

— Bine, dar eu vreau să fie și al tău.

Ea se uită în jos.

— Totul e atât de absurd. Puiul învață pe găină. Doar ai mult mai multă experiență decât mine. Sunt cât se poate de conștientă că nu exist decât de câteva capitole încoace.

— Nu-i nimic. Înveți repede.

— Te rog, nu mă face să roșesc.

— Pe cuvânt. Nu te mint.

Ea lasă să treacă o clipă de tăcere, apoi îl privește pieziș.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

Ea își stinge țigara.

— Bine, atunci o să spun așa cum îmi vine, fără să mă gândesc prea mult... Presupun că o criză în relație, faptul că începi să mă dorești cu disperare, că vrei să-ți lași nevasta pentru mine...

— Care nevastă?

Ea îl privește, surprinsă.

— Păi, așa îmi imaginam, că trebuie să fii însurat. Așa te-aș vedea.

— Da, numai să știu și eu.

Ea își încrucișează brațele, cu privirea pierdută spre ușă.

— În fine, într-o seară caldă de vară apari la ușa apartamentului meu din Knightsbridge ca să pui la punct

lucrurile, să-mi explici de ce mă iubești, de ce și eu trebuie să te iubesc și așa mai departe; întâmplător, m-am culcat devreme și am o cămășuță scurtă de noapte pe mine.

Ezită o secundă, apoi arată spre capot:

— Sau asta. Mă rog, e indiferent. E o atmosferă grea, prevestitoare de furtună, eu nu vreau să-ți dau drumul înăuntru, tu insiști, și deodată, nu știu cum, totul explodează, timiditatea ta se transformă în dorință violentă, bărbăția ți se aprinde, fără să spui o vorbă te repezi și-mi smulgi veșmântul acela subțire de pe umerii goi, eu țip și mă zbat, scap, ajung cu chiu-cu-vai până la fereastra-balcon și ies în ploaia fierbinte, tu...

— Apartamentul e la parter?

— Da, bineînțeles. Evident.

— Mă gândeam doar la vecini, dacă țipi.

— Bine, atunci șuier vorbe pline de ură. Dragă Miles, încă n-am pus la punct toate detaliile.

— Scuză-mă, te-am întrerupt.

— E pentru prima dată că fac ce fac.

— Iartă-mă.

— Așa, am uitat unde-am rămas.

— La fereastra-balcon. În ploaia fierbinte.

— Alerg afară pe iarbă, dar tu ești foarte agil și puternic, un animal înfierbântat, mă prinzi și mă răstorni pe gazonul fraged, eu mă zbat și mă împotrivesc, tu mă posezi împotriva voinței mele, eu plâng, pentru că libidoul tău îmi violează cele mai profunde principii.

Urmează o scurtă pauză.

— E doar așa, ca să-ți dau o idee.

— Îmi place chestia cu gazonul fraged. Doar un lucru ar fi, credeam că...

— Da?

— Parcă spuneai că trebuie să fii excitată încet și cu blândețe.

Ea îi aruncă o privire emoționant de sfioasă și de jignită, apoi se uită în jos și răspunde cu voce joasă:

— Miles, sunt femeie. Ce vrei, o femeie este o țesătură de contradicții.

— Desigur. Scuză-mă.

— Adică, e evident că momentul de violență sexuală trebuie pregătit. Poți, de pildă, să mă arăți dezbrăcându-mă înainte de venirea ta, moment în care, uitându-mă la trupul meu gol în oglindă, m-aș putea întreba în sinea mea dacă poți trăi numai cu poezie.

— O să țin minte acest lucru.

— Sau poți să arăți cum mă duc tristă să iau din bibliotecă cartea lui Nicholas Chorier.

— Nicholas și mai cum?

— Poate că e puțin prea *recherché*. Pasajul la care mă gândeam era *le deuxième dialogue*. *Tribadicon*, cum l-a intitulat el cam vulgar. Lyon, 1658.

Îi aruncă o privire întrebătoare:

— Nu?

— Nu.

— Iartă-mă. Am presupus că-i știi pe dinafară pe toți clasicii literaturii pornografice.

— Îmi este îngăduit să întreb cum se face că, în existența ta de câteva pagini...

— Vai, Miles! exclamă ea, privind în jos cu un zâmbet fugar. Zău, credeam că ne situăm în afara iluziilor textului.

Apoi adaugă, uitându-i-se drept în ochi:

— De pildă, ia gândește-te la punctul în care, în chip de doctorița Delfie, te-am întrebat de ce nu te dai jos din pat și nu părăsești încăperea, în realitate, ți-au trebuit șase săptămâni ca să găsești un răspuns. Trebuia să fac ceva în tot răstimpul ăla. Am crezut că, cel puțin, mă pot familiariza cu genul de carte care este, evident, drag inimii tale.

Tace, apoi adaugă:

— Ca angajată a ta, ca să zic așa.

— Foarte conștiincios din partea ta.

— Deloc.

— Păi, să citești tot jegul ăla ordinar.

— Miles, nu pot trăi fără să fiu conștiincioasă în munca mea. Asta e natura mea, ce vrei. N-am ce-i face. Sunt extrem de ambițioasă.

El o privește cu luare aminte. Ea se uită din nou în jos spre

pat, oarecum jenată că trebuie să se explice pe un ton atât de serios:

— Rămăsesem acolo unde eram noi doi pe ploaie în grădină. Ce se mai întâmplă după aia?

— Cred că reiese până la urmă că, de-a lungul a nenumărate capitole, murisem de nerăbdare ca tu să faci lucrul acela, dar, desigur, eram prea complexă din punct de vedere emoțional pentru a-mi da seama. Așa că, la sfârșit, plâng de bucurie. În fine, știu ce-i aia un orgasm.

— În ploaie?

— Dacă nu crezi că-i *de trop*. Clar de lună, dacă preferi.

El se trage puțin înapoi:

— Și așa se termină?

Ea îl cercetează cu gravitate din spatele ochelarilor care îi dau un aer de bufniță.

— Miles, doar nu poți încheia un roman contemporan pe simpla idee că totul se rezolvă cu un cușaj...

— Sigur că nu.

Ea își netezește iar capotul.

— De fapt, eu văd scena asta în chip de final pentru prima parte a unei trilogii.

— Ce prost sunt că n-am bănuit.

Ea se apucă să tragă de un fir răzleț al capotului de prosop.

— În partea a doua, cad, probabil, total victimă senzualității mele până atunci reprimate. Așa, un fel de Mesalină *de nos jours*. Știu că partea asta centrală o poți scrie și în somn.

— Atunci probabil că n-am înțeles bine. Nu urma ca toate scenele acelea plicticoase erotice să intre în preambulul gen Alice în țara minunilor?

— Sper în mod sincer că scenele astea n-or să fie plicticoase. Bineînțeles, eu nu gust nicio plăcere. Fac totul din disperare.

— Da’ de ce disperare?

Ea se uită la el pe deasupra ochelarilor:

— Păi, doar sunt o femeie din secolul douăzeci, Miles. Sunt o disperată prin definiție.

— Și cu personajul meu ce se întâmplă?

Ea scoate încă o țigară și o scutură.

— Devii îngrozitor de gelos, începi să bei, afacerile ti se duc de râpă. Până la urmă ești nevoit să trăiești din câștigurile mele imorale. O iei razna, îți lași barbă, nu mai ești decât umbra…

Se oprește să-și aprindă țigara, apoi continuă:

— … Prosperului importator de banane care erai cândva.

— Ce eram cândva?!

Ea suflă pe nări o pală de fum.

— E o situație care prezintă nenumărate avantaje.

— Bine, da' nu ambiționez deloc să fiu importator de banane.

— Cred c-ai fi puțintel cam incolor fără un pic de exotism. Dacă mă gândesc mai bine, prima noastră întâlnire o văd având loc în depozitele tale din East End, unde sunt ținute bananele să se coacă. Iar dialogul nostru plin de ambiguități și ezitări se poartă, contrapunctic, pe fundalul acelor întinderi de mii de penisuri vegetale detumescente.

— Nu cred c-aș fi în stare să scriu despre asta.

— Ar fi păcat să se piardă.

Face o pauză: apoi continuă:

— Dă bine.

— Dă bine?

— Pentru mine e extraordinar de important când ceva dă bine, Miles.

Îi aruncă umbra jignită a unui surâs pedant.

— Credeam c-ai observat asta până acum.

El ia o gură de aer.

— Și partea a treia a trilogiei?

— Tocmai voiam să-ți dau ceva detalii despre vreo două scene din a doua parte. Când femela monstruoasă din mine preia conducerea. Era una cu doi vânzători de mașini olandezi și cu un lector de limba irlandeză veche pe care eu…

— Aș vrea doar un sinopsis general. Pentru moment.

— De acord. Bine.

Îndoind din încheietură mâna în care ține țigara, continuă:

— Sunt convinsă că ai observat elementul lipsă din primele două părți. Nu-i așa?

— Mi-e teamă că nu.

— Religia.

— Religia?

— Cred că ar fi cazul să mă călugăresc. Ar putea fi incluse și câteva scene la Vatican. Au priză la public.

El se uită lung la mocheta veche de culoare roz de sub pat.

— Bine, da’ credeam că suntem o persoană supra-rafinată cu studii de engleză la Cambridge.

— Păi, tocmai aici e tragedia. Când cineva care i-a ascultat pe cei doi Leavis și pe doctorul Steiner este victima unui viol brutal…

— Bine, da’ tu ești cea care ai o atracție irezistibilă pentru scene brutale, dacă nu ți-e cu supărare.

Ea își coboară ochelarii, privindu-l pe deasupra ramelor.

— Din câte știu, toată lumea e de acord că o mimesis exactă a realității contemporane trebuie să reflecte simbolic brutalitatea relațiilor de clasă dintr-o societate burgheză.

— Mă rog, dacă pui problema în felul ăsta. Și cine…?

— Douăzeci și patru de tineri negri, membri ai unei guerile marxiste, la reședința misiunii mele africane. E loc aici și pentru personajul tău. Ar putea, de pildă, să vină la Roma pentru ceremonia beatificării. Cu noul lui amor.

— Bine, da’ parcă pe tine te iubeam.

Ea expiră fumul.

— Dar nu după ce intru la mănăstire. N-ar fi *vraisemblable*.

— Și, mă rog, de unde răsare această femeie?

— Dar nu-i vorba de o femeie, Miles.

— Vrei să spui că…?

— Momentul în care te las pentru Dumnezeu este un șoc pentru tine și cred că ar fi foarte plauzibil ca adevărata natură a sexualității tale să se declare în acea clipă.

— Bine, da’…

— Ca să nu mai vorbim de faptul, bine cunoscut și ție, sunt convinsă, că cititorii homosexuali formează 13,8 la sută din cumpărătorii de proză în limba engleză. Nu zic că trebuie să te lași influențat de acest fapt. Dar, oricum, e un punct ce trebuie luat în considerare.

Ea se apucă din nou să tragă de firul răzleț.

— Bine, dar ce să caute un homosexual la ceremonia

beatificării tale?

— Pentru că nu mă poți uita. Și, în plus, cred că tu și prietenul tău, frizerul, ați fi în elementul vostru în atmosfera aia de rafinament efeminat. Tămâie, veșminte bogate. Dacă stau să mă gândesc, poate n-ar fi o idee rea dacă totul s-ar încheia cu tine confundând expresia feței mele – după moarte, evident – cu cea a statuii Fecioarei Maria din biserica ta de cartier.

— Adică, și eu devin catolic?

— Păi, de la bun început. Am uitat să-ți spun.

Îl privește drept în față:

— Trebuie să ai caracter. Și simțul păcatului. Sunt 28,3 la sută.

— Cine, catolicii?

Ea dă din cap afirmativ.

— Și mai am o idee interesantă și pentru scena finală. Te văd așezând pe furiș o mână de banane necoapte la picioarele statuii mele – adică a ei. Cred că ar fi un final încărcat de înțelesuri.

— Adică ce naiba ar însemna asta?

Ea îl privește cu un zâmbet cast și superior.

— Nu-ți face griji. Cred că cititorii cu discernământ vor înțelege simbolismul.

— Bine, da' n-ar fi blasfemie curată, date fiind împrejurările, o grămadă de penisuri vegetale?

— Nu, dacă faci această ofrandă în genunchi, cu lacrimile șiroind.

— Te-ai gândit că poate am scăpat o banană la capătul scărilor piezișe care duc la biserică?

— Nu, de ce?

— Păi, după acest *ex voto*, la ieșire pot să alunec pe ea.

Ea se uită o clipă la el, apoi își coboară privirile. Urmează câteva clipe de tăcere. Apoi îi spune, cu voce joasă, jignită:

— Nu vroiam decât să te ajut.

— Da' eu nu m-am gândit la ceva amuzant. Cred că-ți dai seama că mi-aș frânge spinarea în cădere.

— Am încercat doar să găsesc cadrul general în care să se poată manifesta talentul tău. Așa cum îl văd eu.

Ridică din umeri, cu ochii tot în jos, apoi își stinge țigara.

— N-are nicio importanță. De fapt, nu-mi pasă.

El se duce și se așază pe marginea patului, cu fața spre ea.

— Se deschid nenumărate posibilități.

— Nu pari prea convins.

— Vorbesc serios. E uimitor cum poți deschide o întreaga lume prin câteva trăsături largi de penel.

Ea se uită la el cu o privire ezitantă, dubitativă, după care își pleacă iar capul.

— Probabil îți spui că-i o prostie.

— Ba deloc. Este foarte instructiv. Am senzația că te cunosc de zece ori mai bine acum.

— Nu-i decât o schiță sumară.

— Păi astea sunt adesea cele mai revelatoare.

Ea îl privește din nou prin lentilele uriașe, fumurii.

— Știu că poți face asta, Miles. Dacă te străduiești cu-adevărat.

— Aș mai vrea doar să lămuresc câteva detalii minore. Îmi dai voie să...?

— Te rog.

— De pildă, de ce tocmai douăzeci și patru de luptători negri de guerilă.

— Pentru că mi se pare un număr potrivit. Nu c-aș fi expertă, firește. Va trebui să faci cercetări.

— E și numărul literelor din alfabetul grecesc.

— Da? Uitasem.

El se uită lung la ea. Ea dă din cap.

— Îmi pare rău, da' nu văd legătura.

— Poate că nici nu e vreo legătură.

— Nu văd cum ar putea fi, sinceră să fiu.

— Și te-ai gândit cumva la vreun nume pentru acest personaj feminin deosebit de complex din punct de vedere emoțional?

Ea se apleacă spre el și-i atinge încheietura mâinii.

— Vai, îmi pare așa de bine c-ai adus vorba despre asta. Nu vreau să crezi că-ți resping toate ideile. De fapt, Erato este tocmai ce trebuie. E neobișnuit. Cred că trebuie reținut.

— Nu crezi că-i puțin cam prea de tot? Să dai unui personaj contemporan numele unei divinități minore și cât se poate de

obscure, care nici măcar n-a existat?

— Mie mi se pare șarmant de enigmatic.

— Bine, da' asta ar avea priză numai la cei unu la mie din cititorii noștri potențiali care au auzit de numele ei, dar câți din ei știu și cine-a fost – sau mai degrabă cine n-a fost?

— Contează și atât, Miles.

El se apleacă spre ea, sprijinindu-se într-un braț, cu fața aproape de a ei. Ochii i se reflectă în lentilele fumurii. Ea se trage îndărăt, ridicându-și capotul mai sus.

— Mai am o ultimă întrebare.

— Da?

— Când ai stat ultima dată la soare să-ți bronzezi obrăznicătura aia de poponeață grecească?

— Miles!

— Erato.

— Doar ne-nțelegeam așa bine.

— Poate că tu te-nțelegeai bine.

El îi scoate ochelarii, uitându-se fix la ea. Chipul acela arată atât de tânăr acum, fără ochelari; douăzeci de ani, nicio zi mai mult, și la fel de nevinovat ca unul de zece. Ea își pleacă privirile, apoi murmură:

— Doar n-o să-ndrăznești. Nu ți-aș ierta-o niciodată.

— Pune-mă la-ncercare. Mai ajută-mă cu o sugestie literară care să mă inspire.

Ea își trage capotul și mai sus, se uită în lături, apoi în jos.

— Sunt convins că ea s-ar fi gândit la ceva mai bun. Dacă ar fi existat.

— Să nu cumva să-ndrăznești să-ncepi iar.

El îi întoarce fața spre el, în așa fel încât ea să fie nevoită să-l privească drept în ochi.

— Și, te rog, fără priviri de-astea nevinovate pe deasupra nasului tău inefabil de clasic.

— Miles, mă doare.

— Bun. Așa, acum ascult-aici. Oi fi tu o zeiță inferioară de categoria a cincea. Oi fi tu frumușică, atât cât poate o zeiță să fie. Sau o dansatoare de go-go. Ești însă fiica tatălui tău. Mai pe șleau, progenitura celui mai deșucheat țap din întreaga teologie.

Nu ai nici cea mai neînsemnată urmă de pudoare. Nu te deosebești cu nimic de o vampă din anii douăzeci. Adevărata mea greșeală e că nu te-am făcut în chip de Theda Bara.

Îi întoarce fața într-un alt unghi și adaugă:

— Sau ca Dietrich în *Îngerul albastru*.

— Miles, te rog... Nu-nțeleg ce te-a apucat.

— Tupeul tău uluitor, asta m-a apucat.

Îi dădu un bobârnac peste nasul cel clasic.

— Las' că-ți știu tertipurile. Pur și simplu urmărești să prelungești o situație erotică dincolo de orice limită a decenței artistice.

— Miles, începe să-mi fie frică de tine.

— De fapt, nu vrei altceva decât să smulg de pe tine capotul ăla și să sar pe tine din nou. Pun pariu că dac-ai avea destulă putere ai sări tu pe mine.

— Ești dezgustător.

— Și singurul motiv pentru care acum nu ești în genunchi încasând o bătaie soră cu moartea cu o curea la fund e că știu că de fapt asta și vrei.

— Ce porcărie.

El îi mai dă un bobârnac peste nas.

— Gata, jocul s-a terminat, fetițo. Te-ai jucat cam prea mult.

Se apleacă, pocnindu-și imperios degetele înspre scaunul de lângă pat. La fel de instantaneu ca și înainte, pe speteaza scaunului apare un umeraș cu un costum ușor, de vară; cămașă, cravată, șosete, lenjerie, o pereche de pantofi jos, la picioarele scaunului. El se ridică.

— Acum mă-mbrac. Iar tu o s-asculți ce-ți spun.

Își pune cămașa, apoi se întoarce spre ea în timp ce-și încheie nasturii.

— Să nu crezi că nu știu ce-nseamnă toate astea. Nu e decât pică din partea ta. Nu poți suporta să vezi că vin cu o idee bună de unul singur. Și ceea ce imitația aia jalnică de tânără cultivată n-a reușit deloc să ascundă este o uluitoare ignoranță în materie de literatură contemporană. Pariez că habar n-ai ce reprezintă de fapt pereții cenușii, capitonați.

El se oprește din încheiat nasturii și o privește. Ea dă din cap

că nu știe.

— Păi, da, mi-am închipuit. Pereții cenușii, celule cenușii. Materie cenușie? face el, bătându-și cu degetul în tâmplă. Ei, îți cade drahma?

— Adică, totul... Se petrece în mintea ta?

— Bravo.

Ea se uită în jur la pereți, la tavanul în formă de dom, apoi din nou la el.

— Nu m-am gândit nicio clipă.

— Ei, începe să se lumineze.

Se apleacă să-și tragă chiloții.

— Și amnezia?

— Păi... Credeam că-i doar un fel de-a...

— Un fel de-a ce?

— Un fel de scuză ca să faci puțină por...

— Ha, și mai zicem că suntem absolventă de engleză. Hristoase.

Se întoarce să ia pantalonii de pe umeraș.

— Acușica o să-mi zici că n-ai auzit de Todorov.

— De cine?

— Chiar n-ai auzit?

— Mi-e teamă că nu, Miles. Îmi pare rău.

El se întoarce iar spre ea, cu pantalonii în mână.

— Păi, cum să discut teorie cu tine când nici măcar n-ai citit textele fundamentale?

— Explică-mi.

El își trage pantalonii.

— Cum să zic... în limbaj simplu, profan, întregul simbolism delicat al amneziei deriva din natura ambiguă, atât în faciesul său hipostatic, cât și în cel epifanic, a procesului diegetic. În special în ceea ce privește anagnoza.

Se oprește să-și bage cămașa în pantaloni, apoi continuă:

— De unde doctorița Delfie.

— Doctorița Delfie?

— Evident.

— Evident ce, Miles?

— Zădărnicia de a încerca o abordare cauzală.

— Păi, credeam că ea încearcă o abordare sexuală.

Tot băgându-și cămașa în pantaloni, el se oprește enervat și se uită la ea:

— Pentru Dumnezeu, sexul nu era decât o metaforă. Trebuie să existe un corelativ obiectiv pentru dimensiunea hermeneutică. Orice copil știe asta.

— Da, Miles.

El își închide fermoarul.

— Acum e prea târziu.

Se așază și începe să-și tragă ciorapii.

— Pe cuvânt, nu mi-am dat seama.

— Păi sigur că nu. Urmau vreo două pagini finale senzaționale. Dintre cele mai bune pe care le-am scris vreodată. Trebuia tu să dai iama ca un elefant.

— Miles, da’ n-am nici cincizeci și șase de kilograme.

El o privește fără umor, cu o grimasă de îndelungată suferință.

— Ascultă, drăguță, cu trupul stai bine. Cu mintea nu e-n regulă. Ești în urmă cu cel puțin trei sute de ani.

— Bine, da’ nu trebuie să te-nfurii pentru asta.

— Nu mă-nfurii. Vreau doar să-ți atrag atenția asupra câtorva lucruri spre binele tău.

— Toată lumea-i așa de a naibii de serioasă în zilele noastre.

El își scutură către ea un deget, împreună cu șoseta pe care o ține cu celelalte degete.

— Îmi pare bine c-ai adus vorba despre asta. Ăsta-i încă un lucru. Dacă în viața de toate zilele e loc pentru umor, în romanul modern nu e. Nu mă deranjează dacă-mi pierd o oră cu tine în strictă intimitate, complăcându-mă în genul de badinaj la care pari să ții atât de mult. Da’ dacă las chestii de-astea să se strecoare în textele pe care le trimit spre publicare, mi se duce reputația de râpă peste noapte.

Cât durează toată această tiradă, ea rămâne cu ochii în jos. El se apleacă să-și pună șoseta și continuă pe un ton mai puțin sever:

— E o chestiune de priorități. Știu că te-ai născut și ai crescut păgână și că nu e vina ta. După cum, presupun, nu e vina ta că

ți-a căzut în seamă un domeniu de inspirație mult mai profund și mai dificil decât te-ai fi așteptat, dar cred că a fost o mare greșeală că a fost aleasă o persoană a cărei experiență anterioară nu cuprindea decât poezele de amor. Cea mai plauzibilă candidată pentru romanul modern ar fi fost sora ta, Melpomene. Da' gata, ce să-i mai faci acum.

Ea întreabă, cu vocea mică:

— Pot să întreb ceva?

El se scoală și ia cravata de pe speteaza scaunului.

— Sigur că da.

— Nu prea înțeleg, dacă e loc pentru umor în viața obișnuită, de ce n-ar fi și în roman. Eu credeam că romanul trebuie să reflecte viața.

Lăsând cravata să-i atârne dezlegată în jurul gâtului, el își pune mâinile pe șolduri.

— O, Doamne. Zău dacă știu de unde să încep cu tine.

Se apleacă puțin înainte și continuă:

— Romanul de reflecție a murit acum șaizeci de ani, Erato. Ce crezi tu că a însemnat modernismul? Ca să nu mai vorbim de postmodernism. Cel mai tâmpit student știe că astăzi romanul este un discurs de reflexie, nu de reflecție. Înțelegi ce-nseamnă asta?

Ea dă din cap că nu, evitându-i privirile. Ceea ce pretindea în timpul poveștii cu satirul pare acum să se petreacă literal; nu pare să aibă o zi mai mult de șaptesprezece ani, o școlăriță care mărturisește că nu și-a făcut temele. El se apleacă spre ea și explică, bătând cu un deget arătător peste celălalt:

— Proza modernă serioasă nu are decât un subiect: dificultatea de a scrie proză modernă serioasă. În primul rând, a acceptat că nu e decât ficțiune, că nu poate fi decât ficțiune, că nu va fi niciodată altceva decât ficțiune și ca atare n-are nicio treabă cu viața reală sau cu realitatea. De acord?

Așteaptă. Ea dă din cap smerită.

— În al doilea rând. Consecința firească a acestui lucru a fost că a scrie despre literatură a devenit ceva mult mai important decât a scrie literatură în sine. După asta recunoști un romancier adevărat astăzi. Unul care n-o să-și piardă vremea

salahorind să asambleze piesă cu piesă intriga și personajele pe hârtie.

Ea își ridică privirea:

— Bine, dar...

— Da, bine. Evident că la un moment dat trebuie să scrie ceva, numai ca să poată arăta cât de irelevant și inutil e scrisul în sine. Dar asta-i tot.

Se apucă să-și lege nodul la cravată.

— Încerc să-ți explic în termenii cei mai simpli. Mă urmărești?

Ea face semn că da. El continuă cu nodul de la cravată.

— În al treilea rând, și cel mai important. La nivel creator, nu există absolut nicio legătură între autor și text. Sunt două entități complet separate. Nimic, dar absolut nimic, nu se poate induce sau deduce de la unul la celălalt, în nicio direcție. Deconstructiviștii au demonstrat acest lucru fără nicio urmă de îndoială. Rolul autorului este pur aleatoriu și agențial. El nu are un statut mai semnificativ decât vânzătorul sau librarul care înmânează textul ca obiect cititorului.

— Atunci de ce-și mai pun autorii numele pe copertă, Miles? întreabă ea, ridicând ochii spre el cu timiditate. Întreb și eu așa.

— Pentru că cei mai mulți din ei sunt ca tine. Incredibil de demodați. Și înfiorător de vanitoși. Cei mai mulți au însă iluzia de-a dreptul medievală că-și scriu propriile cărți.

— Pe cuvânt că nu mi-am dat seama.

— Dacă vrei narațiune, personaj, suspense, descriere și alte vechituri fără noimă din epocile pre-moderniste, n-ai decât să te duci la cinema. Sau să citești benzi desenate. Nu veni la un scriitor modern serios. Așa, ca mine.

— Da, Miles.

El își dă seama că ceva nu e-n regulă cu nodul de la cravată; cu oarecare iritare, îl desface și se apucă să-l lege din nou.

— Prioritatea noastră acum este modul discursului, funcția discursului, statutul discursului. Metaforismul său, emanciparea sa, autosuficiența sa total ateleologică.

— Da, Miles.

— Știu c-ai vrut să fii pe jumătate ironică, dar eu consider

asta simptomatic pentru vederile tale caraghios de demodate. N-ai nicio șansă să inspiri ceva care să merite măcar o analiză la nivel de doctorat dacă primul tău gând e mereu unul și același: cât de repede să-i faci pe oameni să se despoaie și să sară hop în pat. E absurd. E ca și cum te-ai lupta cu arcul și cu săgeata în epoca bombei cu neutroni.

Se uită atent la capul ei plecat.

— Știu că în fond ești o ființă nevinovată și chiar simt o oarecare afecțiune pentru tine. De fapt, cred că ai fi fost o excelentă gheișă. Dar ai pierdut pasul în mod lamentabil și irevocabil. De pildă astăzi, înainte de a interveni tu, componenta sexuală era absolut clinică – dacă mă pot exprima astfel, erotismul fusese evitat în mod subtil.

Aranjându-și gulerul, mai strânge o ultimă dată nodul, mai reușit acum după a doua încercare.

— Era acolo o intenție metafizică, cel puțin pentru cititorii cu pregătire academică, singurii care contează în zilele noastre. Și vii tu, iar edificiul acela perfect echilibrat zboară în mâi de cioburi; totul trebuie demolat, parodiat, trivializat, adaptat ca să satisfacă gusturile cele mai vulgare ale masei. Acum s-a dus. E imposibil. E dreaptă cravata?

— Da. Îmi pare tare rău.

El se scoală iar să-și pună pantofii.

— Ascultă, o să fiu sincer cu tine, Erato. Să fim drepți, nu-i prima dată că avem asemenea probleme împreună și, zău, ne pierdem vremea. Nu spun că nu mi-ești de ajutor când e vorba de unele aspecte elementare ale așa-numitului suflet feminin – asta în măsura în care preocupările fundamentale ale romanului modern trebuie încă și din nefericire mediate prin tot felul de măști și recuzită superficială, alias bărbați și femei. Dar nu cred c-ai înțeles vreodată mintea creatoare. Semeni cu un anumit tip de editor. Ăla care până la urmă ajunge să vrea să scrie cartea aia nenorocită de unul singur. E pur și simplu inacceptabil. Păi, dacă vrei să scrii cărți, du-te, domnule, și scrie-ți-le de una singură. N-ar fi greu, există un public tot mai numeros pentru un anumit gen de literatură feminină. „Își băgă chestia aia cu patru litere în chestia mea cu cinci litere”, și tot așa.

Se oprește să mai tragă o ultimă dată, cu fermitate, de șireturile de la pantofi, apoi continuă:

— Citește ce scrie Jong.

— Cine, psihologul elvețian?

— N-are importanță. Problema e următoarea. Trebuie să ajungi să accepți că pentru mine, pentru noi toți cei cu adevărat serioși, nu mai poți fi decât cel mult consilier editorial ocazional într-unul sau două domenii secundare.

Se ridică și-și ia haina.

— Și sunt nevoit să-ți spun cu toată sinceritatea că nici măcar în astea nu mai ești prea competentă. O tot dai înainte de parcă lumea ar fi un loc foarte agreabil. Asta trădează flagrant o abordare cât se poate de superficială a vieții în general. Toți artiștii contemporani admirați și reputați pe plan internațional au arătat că, dimpotrivă, lumea este total fără noimă, sumbră și absurdă. Un adevărat iad.

— Chiar și atunci când ești admirat și reputat pe plan internațional, Miles?

El se scoală și privește în jos spre capul ei plecat.

— Asta-i o remarcă extrem de copilărească și ieftină.

— Îmi pare rău, Miles.

— Te îndoiești de sinceritatea unora dintre figurile tragice majore ale culturii contemporane?

— Nu, Miles. Sigur că nu.

El rămâne tăcut câteva clipe, pentru a-i da ei răgaz să se pătrundă de dezaprobarea lui; apoi continuă pe un ton și mai critic:

— Foarte bine, va să zică faci glume dubioase despre femeile din secolul douăzeci ca fiind prin definiție disperate. Adevărul e că tu ai prefera să mori decât să nu fii femeie. Guști din plin absolut fiecare clipă a vieții tale de femeie. Și n-ai fi în stare să-nțelegi ce-i aia disperare autentică nici dacă ți-ar cădea în cap de pe un acoperiș.

— Miles, da' ce vină am eu?

— Bun. Atunci fii femeie și bucură-te. Da' nu-ncerca să mai și gândești. Trebuie să accepți că așa au căzut cărțile biologiei. Nu poți avea un creier și un intelect de bărbat, suferind în același

timp de mania de a fi iubita universală. Ți se pare nerezonabil ce spun?

— Nu dacă spui tu, Miles.

— Bun, face el punându-și haina. Acum, ce-ți sugerez eu e să uităm acest episod nefericit și să dăm mâna. După asta te părăsesc. La un moment dat, în viitor, când și dacă voi simți că am nevoie de un pic de ajutor, te sun. Fără supărare, eu te voi suna. Și sugerez ca data viitoare să ne întâlnim într-un loc public. Mergem și mâncăm un kebab, stăm de vorbă, bem un pahar de retsina, ne purtăm ca două persoane civilizate din epoca contemporană. Dacă mai rămâne timp, te conduc la aeroport, te sui în avion și te duci înapoi în Grecia. Și cu asta basta. OK?

Ea dă din cap supusă.

— Aa, și mai e ceva. Cred că ar fi mai bine în viitor să lucrăm pe o bază financiară. Îți voi da un mic onorariu pentru tot ce folosesc, bine? O să mi se deconteze ca fiind cheltuieli legate de cercetare.

Ea dă din cap încă o dată. El o privește câteva clipe, apoi îi întinde mâna, pe care ea o ia și-o scutură fără vlagă. El ezită, apoi se apleacă, o sărută pe creștet, mângâindu-i ușor umărul gol.

— Capul sus, fată dragă. O să treacă și asta. Sunt lucruri care trebuiau spuse.

— Îți mulțumesc c-ai fost așa sincer.

— N-ai de ce. Face parte din serviciu. Așa. Mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca? Vrei ceva, niște haine drăguțe? O revistă? *Woman 's Own*? *Good Housekeeping*? *Vogue*?

— Nu, nimic. Mă descurc eu.

— Nu mă deranjează să-ți opresc un taxi la ieșire.

Ea refuză cu un semn din cap.

— Ești sigură?

Ea dă din cap afirmativ.

— Și nu-mi porți pică?

Ea dă iar din cap că nu. El zâmbește aproape avuncular.

— Știi, suntem în anii optzeci.

— Știu.

El întinde mâna și-i răvășește pletele grecești.

— Atunci, ciao.

— Ciao.

El se întoarce și pornește spre ușă cu un pas ferm și cu aerul încântat al cuiva care a încheiat un târg excelent și care acum se pregătește pentru o nouă întâlnire de afaceri. *Mann ist was er isst*, dar este și ceea ce poartă. Miles Green arată întocmai ca un om de lume, cu costumul lui bine croit și cravata cu emblema colegiului; și (pentru că suntem în anii optzeci) deloc rușinat că și-a permis într-o zi plină să piardă o oră și ceva cu cineva care, în fond, nu era decât o pipiță; iar acum, înviorat, îndreptându-se spre treburi mai serioase – o întâlnire cu agentul lui literar, poate, sau o conferință literară, sau pacea binecuvântată, masculină a clubului. Pentru prima dată, în încăpere domnește o atmosferă de echilibru, de realitate sănătoasă.

Dar, vai, atmosfera asta dispare aproape numaidecât. N-a parcurs nici jumătate din distanța până la ușă, că pasul acela zglobiu îi îngheață pe loc. Este imediat evident de ce: ușa nu mai e nicăieri. În locul ei se întinde acum un perete continuu cu capitonaj cenușiu; până și cârligul a dispărut. Fulgeră o privire înapoi spre pat, dar silueta pe care a vrut s-o mustre astfel își ține capul încă plecat, nedându-și seama de această schimbare minoră de ambianță. Privește înapoi spre locul unde s-a aflat ușa; își pocnește degetul mare și arătătorul înspre acel loc. Peretele rămâne neschimbat. Din nou; și iar nu se întâmplă nimic. Ezită, apoi se repede într-acolo și se apucă să bâjbâie, pipăind capitonajul, de parcă ar fi orb și ar căuta o clanță care trebuie să fie pe colo pe undeva. Se oprește, apoi face doi-trei pași înapoi, de parcă s-ar pregăti să dea un brânci cu umărul. Dar nu, își duce mâinile înainte ca cineva care vrea să apuce o ușă și s-o scoată din țâțâni. Se aude iar pocnet de degete. Și din nou, peretele rămâne exact așa cum e, gol, fără ușă, sub privirea lui cruntă. Întorcându-se, se îndreaptă cu pași mari spre marginea patului.

— Nu poți face asta!

Ea își ridică, foarte încet, capul.

— Nu, Miles.

— Eu comand aici.
— Da, Miles.
— Dacă-ți închipui că cineva o să creadă asta fie și numai pentru o milionime de secundă... Îți ordon să pui la loc ușa.
Drept răspuns, ea se lasă înapoi pe perne.
— Ai auzit ce-am spus?
— Da, Miles. Oi fi eu foarte proastă, dar am auzul perfect.
— Atunci fă ce ți se spune.
Ea își ridică brațele, unindu-și mâinile dinapoia gâtului subțire. Capotul i se lasă în jos. Rânjește.
— Te ador când faci pe supăratul.
— Dacă ușa aia nu e înapoi la locul ei în cinci secunde, te previn că trec la violență fizică.
— Ca marchizul, dragul de el.
El respiră adânc.
— Te comporți ca un țânc de cinci ani.
— Păi, sigur, doar nu sunt decât o zeiță de mâna a cincea.
El se uită lung la ea, mai bine zis la cum își mușcă buza inferioară.
— Nu poți să mă ții aici împotriva voinței mele.
— Da' nici tu nu poți să ieși din propriul tău creier.
— Ba, cum să nu. Pentru că e doar creierul meu metaforic. Ești de-a dreptul ridicolă. E ca și cum ai vrea să anulezi legile naturii sau să faci timpul să meargă înapoi.
— Păi asta și fac, Miles. Chiar foarte des. Dacă-ți aduci aminte.
Și deodată, toate hainele pe care le-a pus pe el dispar. Instinctiv, își duce repede mâinile în față. Ea își mușcă iar buza.
— Să știi că n-o să tolerez asta!
Ea lovește ușurel cu palma pe pat.
— De ce nu vii tu să te-așezi aici?
El se întoarce cu spatele, încrucișându-și brațele la piept.
— Niciodată.
— Drăguțul de el. De ce nu mă lași să-l sărut?
Și mai crunt decât înainte, el privește undeva, în depărtare – atât cât îi permite încăperea mai degrabă mică. Ea apucă de capotul purpuriu și îl aruncă ușurel spre el la poalele patului.

— Îl vrei? Eu nu mai am nevoie.

El se uită înciudat la halat, apoi îl înșfacă. E prea mic, dar izbutește să și-l tragă pe el cu forța, petrecând o parte peste cealaltă și legând cordonul. Apoi se îndreaptă cu pași mari spre scaun, îl apucă, merge până în colțul camerei și-l așază ferm lângă masă, cu spătarul spre pat. Se așază, cu brațele pe piept, picior peste picior; rămâne așa, privind hotărât înspre colțul încăperii capitonate, la câțiva pași de el. Se lasă tăcerea. Apoi el spune, vorbind peste umăr:

— Poți să-mi iei hainele, poți să mă împiedici să ies, da’ nu poți să-mi schimbi sentimentele.

— Știu asta, prostuțule.

— Bine, dar atunci asta-i curată pierdere de vreme.

— Ai putea să-ți schimbi singur sentimentele.

— Niciodată.

— Miles.

— Ca să folosesc propriile tale cuvinte, trebuie, să ai cel puțin câteva libertăți elementare ca să poți exista.

Ea stă uitându-se lung la el, apoi, dintr-o dată, se ridică de pe pat și se apleacă să caute ceva, scoțând de sub el coronița de trandafiri și frunze de mirt. Stând cu fața spre perete, ca dinaintea unei oglinzi, își potrivește coronița pe creștet, jucându-se o clipă cu câteva șuvițe de păr negru după care, mulțumită de felul cum arată, îl întreabă, adresându-i-se peste spațiul care îi desparte:

— Pot să vin să m-așez la tine-n poală, Miles?

— Nu, nu poți.

— Te rog.

— Nu.

— O să am numa’ cinșpe ani, dacă vrei.

El se întoarce brusc pe scaun, îndreptând spre ea un deget amenințător.

— Să nu cumva să te apropii.

Dar ea pornește spre el. Însă ajungând aproape de locul în care stă el gata să sară la ea dacă ar mai face un pas, se oprește și îngenunchează pe mocheta roz, încrucișându-și brațele în poală și așezându-se cuminte pe călcâie. El îi înfruntă privirile câteva

clipe, apoi se întoarce.

— Eu n-am făcut decât să-ți dau o idee. Tu ai făcut tot restul.

El rămâne tăcut o clipă, apoi explodează:

— Dumnezeule, când mă gândesc la toate palavrele alea despre plastilină, despre pașale și haremuri. Și despre Hitler!

O atacă înverșunat:

— Știi ceva? Ești cea mai mare fascistă din toată istoria omenirii. Și să nu-ți închipui că mă impresionezi stând așa acolo în genunchi cu privirea aia de cățel muribund.

— Fasciștii urăsc sexualitatea, Miles.

Pe fața lui apare caricatura oribilă a unui zâmbet.

— Și cele mai rele filosofii își au punctele lor bune.

— Și iubirea.

— Asta-i un cuvânt obscen, având în vedere împrejurările.

— Și tandrețea.

— Ești tot atât de tandră ca un cactus nenorocit.

— Și nu sunt în stare să râdă puțin de ei înșiși.

— Trebuie să-nțeleg că a distruge încrederea în sine a unui bărbat, a-l castra efectiv pentru tot restul vieții, este o situație teribil de amuzantă. Și că dai dovadă de multă stăpânire de sine reușind să nu te tăvălești de atâta râs. Să mă ierți dacă nu mă amuz și eu.

— Și asta numai pentru că ți-ai dat seama că totuși ai nițică nevoie de mine?

— Da' n-am nevoie deloc de tine. Nevoia e a ta. Nevoia de a mă umili.

— Miles.

— Tot ce-am spus adineaori este perfect adevărat. Mi-ai ruinat munca de la început, cu ideile tale banale de literatură ieftină. Când am început n-aveam deloc intenția să fiu ce sunt acum. Aveam de gând să merg pe urmele lui Joyce și Beckett. Dar nu, trebuia să-ți bagi tu nasul. Fiecare personaj feminin trebuie modificat până devine de nerecunoscut. Trebuie să facă asta, trebuie să facă ailaltă. De fiecare dată, umfl-o până când umple tot cadrul. Și până la urmă, e tot aia veche, *id est* tu. De nu știu câte ori m-ai făcut să tai cele mai bune chestii. Textul ăla unde aveam douăsprezece finaluri diferite – era perfect așa cum

era, nimeni nu mai făcuse așa ceva înainte. Da' intră pe mâna ta și, uite-așa, rămân doar cu trei. Și toată poanta s-a dus pe apa sâmbetei.

Se întoarce spre ea, privind-o cu mânie. Ea își mușcă buza.

— Pot să-ți spun de pe-acum unde se va petrece acțiunea următorului meu roman. Pe Muntele Athos.

Ea zâmbește larg. Luându-și ochii de la ea, el se jeluiește mai departe.

— Tot timpul n-ai făcut decât să dictezi. Eu n-am mai multă autoritate decât o mașină de scris automată. Dumnezeule, când mă gândesc la zecile de mii de pagini pe care le-au scris francezii pe tema întrebării dacă autorul se află el însuși scris în text sau nu. Păi, nu era nevoie decât de zece secunde în compania ta pentru ca adevărul să iasă la iveală pentru vecie.

— Știi bine că nu-i adevărat.

— Atunci de ce naiba nu pot pune ușa aia la loc? De ce nu pot și eu o dată să termin așa cum vreau? De ce trebuie să ai tu ultimul cuvânt mereu?

— Miles, acum tu ești ăla inconsecvent. Doar tu mi-ai spus adineaori că între autor și text nu e nicio conexiune. Atunci ce importanță are?

— Pentru că e dreptul meu să stabilesc așa cum vreau eu lipsa de conexiune.

— Bun, știu că nu-s decât iubițica ta fără minte, da' totuși ai impresia că, la o analiză logică, argumentul nu stă în picioare.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine apropo de chestii care sunt complet peste nivelul tău.

Ea îi privește spatele pe jumătate întors.

— Nu vreau să ne oprim decât când o să fim iar prieteni. Și-o să mă lași să stau la tine-n poală și să-ți dau un pupic.

— Of, pentru Dumnezeu...

— Doar știi cât de mult țin la tine. Și n-am să mai râd de tine.

— Tot timpul râzi de mine.

— Miles, uită-te la mine.

El îi aruncă o privire bănuitoare; într-adevăr, nu râde. Dar el se întoarce iar, de parcă ce vedea în privirea ei ar fi mai rău chiar decât batjocura. Ea așteaptă o clipă în tăcere, privindu-l, apoi

spune:

— E-n regulă. Poftim. Uite ușa la locul ei.

El se întoarce repede spre locul unde era ușa înainte: într-adevăr, e acolo. Ea se ridică, se îndreaptă spre ușă și o deschide.

— Hai, vino să vezi ce-i dincolo, îl îndeamnă ea, întinzând un braț spre el. N-o să ți se întâmple nimic.

Ridicându-se nerăbdător, el se îndreaptă spre ușa deschisă, făcându-se că nu vede brațul întins. Uitându-se afară, vede un bărbat îmbrăcat într-un halat de baie purpuriu prea mic pentru el, o fată zveltă despuiată, cu o coroniță de trandafiri pe cap și un pubis în stil clasic, un pat undeva în fundal, un ceas cu cuc cu o tunică grecească atârnând încă de un colț, pereții capitonați, de culoare gri. Totul e ca reflectat într-o oglindă, sau ca un tablou de Magritte. Ea îl invită cu un gest să treacă dincolo.

— Nu fi ridicolă, spune el cu furie, trăgându-se îndărăt.

Ea închide ușa, rămâne o clipă gânditoare, privindu-i spatele întors spre ea, apoi face câțiva pași spre el.

— Hai, nu fi așa meschin. Vino să te-ntinzi pe pat lângă mine.

— Nu.

— Nu vorbim. Facem amor.

— Nici nu-mi trece prin cap.

— Atunci doar așa, ca prieteni.

— Noi doi nu suntem prieteni. Suntem doi oameni închiși din întâmplare în aceeași celulă. Gratie minții tale înguste de femeiușcă nesuferită.

— Îți sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus. Aș vrea să te recompensez și tu nu mă lași.

— Nu, mersi.

Din smerită, vocea ei devine rugătoare:

— Las' că știu eu că de fapt vrei, Miles.

— Ba nu știi nimic.

— Vreau să-ți fac ce le-au făcut femeile cretane bărbaților lor când s-au întors de la asediul Troiei ca să le arate ce dor le-a fost. Pasajul ăsta era în *Ur*-text, dar manuscrisele care s-au păstrat au toate lacune.

— Ești imposibilă.

— E foarte parșiv.

— Nu mă interesează perversiunile sexuale din Creta antică.

— Ba las' că știu eu că te interesează.

Face o scurtă pauză, apoi continuă:

— Altfel nu ți-ar fi așa frică să te uiți în ochii mei.

El se întoarce brusc:

— Da' nu mi-e deloc fri...

Nu e decât un pumnișor, dar upercutul de dreapta pornește de jos, din talie și e expediat nu numai cu vigoarea unei femei tinere care – deși nu e o atletă în sensul propriu – e evident mândră de condiția ei fizică, dar, surprinzător, cu precizie de profesionist, lovind drept în vârful bărbiei. S-ar spune chiar că nu e prima dată că aplică o asemenea lovitură. Efectul se datorează în mod evident faptului că – întocmai precum rachetele telecomandate despre care se spune că erau armele preferate ale tatălui ei – pumnul vine complet din senin. Impactul e vizibil: capul domnului Miles Green cade spre spate, cu gura deschisă și privirile sticloase, nefocalizate. Năuc, alunecă încet în genunchi, încearcă o clipă să se ridice iar pentru ca, în cele din urmă, ajutat și de călcâiul ferm al unui picior gol și delicat arcuit, să se prăbușească inert pe mocheta uzată de culoare roz.

III

Dar ceea ce îi face pe mulți să creadă că e greu de demonstrat existența divinității este următorul fapt. Aceștia nu-și ridică niciodată mintea deasupra lucrurilor ce pot fi percepute cu simțurile, și s-au obișnuit într-atâta să nu ia în considerare decât pe acelea care pot fi mai întâi închipuite cu imaginația – un mod de gândire ce nu se poate aplica decât obiectelor materiale – încât tot ceea ce este inimaginabil lor li se pare ininteligibil. Acesta reiese cu prisosință din faptul că filosofii înșiși în școlile lor au drept maximă că mintea nu poate cuprinde decât acele lucruri care au fost mai întâi în simțuri – și este sigur că niciodată conceptul de divinitate nu și-a găsit locul acolo. Mie mi se pare că toți aceia care încearcă a-și folosi imaginația pentru a înțelege acest concept se poartă întocmai ca unii care ar încerca să-și folosească ochii pentru a auzi sunete sau pentru a mirosi miresme...

RENÉ DESCARTES, Discurs asupra metodei

Fiica mnemosynei se uită cu luare aminte în jos la victima ei, lingându-și gânditoare încheietura pumnului încă încleștat. După câteva secunde – tradiționalele (chiar dacă nu și numărate de astă dată) zece secunde – pășind peste trupul inert, se îndreaptă spre pat și apasă pe sonerie. Chiar în clipa în care vârful degetului îi apasă pe butonul soneriei, se transformă, la fel de instantaneu, din boxer în doctorița Delfie. Halatul, buzunarul plin cu pixuri, emblema cu numele, părul strâns sever la spate (coronița a dispărut, la fel și tunica de pe ceas) în fișiul discret negru cu alb, toate detaliile reapar identice. Inclusiv expresia de severitate rece. Nici urmă din tandrețea

provocatoare de mai înainte.

Astfel remetamorfozată, se îndreaptă iar spre bărbatul întins pe podea, îngenunchind alături. Precum un medic pe ringul de box, îi ridică încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul. Apoi i se apleacă peste față – el fiind întins pe spate după cădere – și îi deschide, cu interes clinic, o pleoapă. Deodată, ușa se deschide.

În cadrul ușii apare o soră în vârstă, în mod evident o persoană severă care nu-și pierde vremea cu fleacuri. E ceva în înfățișarea ei, aerul de neînchipuită suficiență al celui care crede că știe mai bine decât oricine cum stau lucrurile, care spune tot chiar înainte ca ea să deschidă gura. Prin ochelari, se uită în jos cu o privire dezaprobatoare, lipsită de umor. Doctorița este în mod vizibil luată prin surprindere. Se ridică în picioare în grabă, cu o stângăcie neobișnuită pentru cineva cu grația ei.

— Soră... Credeam că Sora Cory e de serviciu.

— Așa credeam și eu, doamna doctor. Dar, ca de obicei, e de negăsit.

Ochii surorii arată spre pacient:

— Și el tot ca de obicei, nu?

— Da. Mi-e teamă că da.

— Și-așa n-am destul personal. Genul ăsta de pacienți ne dau mai multă bătaie de cap decât tot restul secției la un loc.

— Soră, poți face rost de un brancardier și de o targă? Ar trebui să-l ducem la loc în pat.

Sora dă din cap cu un aer mohorât, dar rămâne uitându-se cercetător la pacientul inconștient ca la o cratiță murdară.

— Știți care e părerea mea, doamna doctor. Ăștia au nevoie de tratament hormonal. Dacă nu chiar de intervenție chirurgicală. Pe vremuri așa se proceda.

— Vederile dumitale, soră, îmi sunt bine cunoscute, mersi. Ai avut amabilitatea să ni le comunici pe îndelete la ultima ședință de secție.

Sora se zbârlește:

— Trebuie să am în vedere siguranța surorilor.

Doctorița își încrucișează mâinile la piept.

— Știu și asta foarte bine.

— Uneori mă întreb ce-ar zice doctorul Bowdler dac-ar mai fi

în viață. E de necrezut ce se petrece în spitalul ăsta în numele medicinii.

— Dacă te referi la progresele care...

— Progrese! Știu eu mai bine cum se cheamă astea. Spitalul e un adevărat balamuc.

— Ești amabilă să trimiți un brancardier cu o targă?

Sora nu schițează niciun gest.

— Puteți zice că-s o babă proastă, doamna doctor, dar vreau să vă informez în legătură cu altceva. De mult vreau să vorbim despre asta. Pereții. Sunt imposibil de curățat. Sunt dezgustători, numai jeg în toate cutele alea. Fojgăie infecția în ei. Mă mir că n-am avut epidemie după epidemie până acum.

— O să văd dacă pot organiza una pentru dumneata, soră.

Asta e prea mult. Sora se apleacă amenințător spre doctoriță.

— Cu mine să nu fii sarcastică, domnișoară. Prin mâinile mele au trecut mai mulți așa-ziși specialiști d-ăștia deștepți decât îți poți închipui dumneata. Generația asta tânără își închipuie că știe tot. Țin să-ți aduc aminte că mă ocupam de cazuri din astea când dumneata erai încă în scutece.

— Soră...

Dar zgripțuroaica nu mai e de oprit.

— Jumătate din pacienții din secție nu sunt decât niște chiulangii. Și au parte de tratament cu mănuși administrat de doctorași cu cașul la gură abia ieșiți din școală care...

— Soră, știu că treci printr-o perioadă dificilă în...

— Asta n-are nicio legătură!

— Dacă o să continui așa, voi fi nevoită să stau de vorbă cu Sora șefă.

Zadarnic; sora se burzuluiește și mai strașnic.

— Întâmplător, doamna Thatcher îmi împărtășește părerile. Atât în privința disciplinei, cât și a metodelor antiseptice.

— Așa, și asta-i un exemplu de disciplină?

— Dumneata să nu-mi pomenești mie de disciplină. De când ești dumneata aici, secția s-a dus de râpă.

— Adică asta înseamnă că nu mai seamănă nici pe jumătate cu un lagăr de concentrare.

Mișcarea asta, făcută cu atâta plăcere, e o eroare: doctorița o

regretă numaidecât. Sora își mută privirea spre un punct aflat dincolo de capul doctoriței și începe să vorbească pe tonul demn și moderat al celui aflat pe punctul de a înfige un cuțit în spatele unui coleg detestat.

— Mai bine lagăr de concentrare decât spectacol de strip-tease.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sora fixează în continuare peretele din spate cu ochii ca două ace cu gămălie.

— Păi, vă-nchipuiți că nu știu ce s-a petrecut ieri după-masă în sala de demonstrații?

— Ce s-a petrecut?

— Doar știți foarte bine. Tot spitalul vorbește.

— Zău că nu știu.

— Noua incizie pentru mastectomie a domnului Lawrence.

— Ce-i cu ea?

— Am auzit c-a demonstrat-o cu creionul chirurgical pe sânii dumneavoastră dezgoliți.

— Păi, doar nu era s-o facă pe ei acoperiți.

Sora scoate un sforăit profund sceptic.

— Tocmai treceam pe-acolo în clipa în care a ieșit să caute un subiect voluntar.

— În fața a douăzeci și patru de studenți, toți bărbați. Dacă informațiile de care dispun sunt exacte.

— Și ce-i cu asta?

Dintr-o dată, privirile surorii fulgeră – dacă niște pupile gri-verzui pot fulgera – drept în ochii doctoriței.

— Mi s-a spus că linia inciziei era ultimul lucru la care se uitau.

Doctorița Delfie are un zâmbet subțire.

— Soră, în locul dumitale m-aș duce la dispensar și aș lua două pastile de Dembutoprazil de treizeci de miligrame. Și, dacă tot te duci, poate vezi și de ce te-am rugat când am sunat.

O lumină malignă trece prin ochii de un verde pal din spatele ochelarilor.

— Mai vedem noi, doamna doctor... mai vedem noi.

Și, cu această lovitură finală – „doamna doctor" e mai mult

scuipat decât rostit – neîmblânzita soră se retrage. Doctorița Delfie rămâne privind lung în urma ei o secundă; apoi, dintr-o singură mișcare, se întoarce brusc, ducându-și mâinile pe șolduri. Se uită cu luare aminte la pacientul inconștient. Ceea ce urmează este cu totul ne-medical. Cu călcâiul drept dă o lovitură deliberată și îndesată în coastele trupului întins pe jos – cu o forță și o precizie ce ar putea sugera că e tot atât de bună la fotbal pe cât e de bună la pugilat. Efectul acestei lovituri dătătoare de viață este instantaneu. Miles Green se ridică brusc, frecându-și locul suferind, nearătând deloc ca cineva care tocmai se trezește dintr-o sincopă.

— Bine, da' m-a durut.

— Așa-ți trebuie, dacă umbli cu trucuri de-astea ieftine și murdare.

— Mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

Ea își îndreaptă mânioasă degetul în jos spre el:

— Eu am chemat-o pe sora Cory.

Pe chipul lui apare o expresie inocentă de uimire tâmpă.

— Bine, dar am crezut că ideea cu sora a fost a ta.

Doctorița Delfie se uită lung la el; și, dintr-o dată, Miles se trezește destinatarul unei lovituri și mai violente din partea aceluiași călcâi. De data asta, reușește să pareze o bună parte din impact. Dregându-și glasul, mărturisește cu un zâmbet cuceritor:

— Mi-a venit, așa, ideea să improvizez puțin.

— Asta n-a fost improvizație! Fiecare replică era bine pregătită dinainte. Ai ținut-o acolo la îndemână de la bun început, cu binecunoscutul tău... A fost o încercare deliberată de a mă submina.

— Da' te-ai descurcat binișor.

El zâmbește în continuare, ea nu.

— Și chestia aia cu „sora". Să nu crezi că mi-a scăpat.

— Că ți-a scăpat ce?

— Aluzia la amărâta mea de soră din realitate.

— Pură coincidență.

— Vrei să nu mă mai tratezi ca pe-o cretină, te rog! Ochelarii ăia nu m-au indus nicio clipă în eroare. Aș recunoaște oriunde

ochii ăia verzui de pește nenorocit. Ca să nu mai vorbesc de atitudinea aia jalnică de mironosiță. Cu nasul mereu în murdărie, ceea ce zice ea că e murdărie. Cică e datoria ei morală, obligația ei față de istorie. Scroafă bătrână și nerușinată.

— Pe cuvânt, nu la ea m-am gândit, la cu totul altcineva.

— Cât despre episodul ăla infantil, gratuit și vulgar în care eu, chipurile, mă expun la... Nu numai că n-ai niciun pic de bun gust, da' nu-ți dai nici măcar seama ce noroc ai că mă poți zări, ba chiar și atinge, ca să nu mai vorbesc de... gata, am terminat.

Și continuă.

— Când mă gândesc c-am pierdut ore în șir cu... și încă pentru ceva care... trebuie să fiu complet nebună.

El deschide gura să zică ceva, dar ea îi dă înainte:

— Acum vreo douăzeci de minute totul se putea termina cu happy end.

El și duce mâna spre falcă.

— Înainte de asta. Când te-am rugat să mă lași să stau la tine-n poală.

— Da, nu vroiai decât să arăți cine-i stăpânul.

— Dacă n-ai fi atât de insensibil la nuanțele mai subtile ale limbii, ți-ai fi dat seama c-am folosit expresia – e adevărat, mai degrabă banalizată și sentimentală, dar în acest context cu totul satisfăcătoare, cel puțin în cercul sofisticat din punct de vedere lingvistic căruia îi aparținem – „pupături și alint".

— Ba mi-am dat seama.

— Când o femeie spune asta se gândește la tandrețe.

Se uită în jos la el cu privirea sumbră.

— Cred că n-ai fi în stare să recunoști o creangă de măslin nici în mijlocul unei livezi întregi de măslini.

El zace în continuare pe mocheta veche de culoare roz, cu brațele încrucișate la ceafă, privind-o atent.

— Ceea ce ai omis din interesantul tău rezumat stilistic este că ai ales în mod deliberat un moment în care știai c-o să fiu nevoit să refuz.

— Mă văd nevoită să te contrazic. Era un moment în care nu trebuia decât să faci un salt de imaginație.

— Da, ca la circ.

Ea face un pas spre el, încrucișându-și brațele la piept peste halat și privindu-l feroce.

— Ascultă, Miles, cred că e cazul să lămurim câteva chestii. Pentru că tot te-ai comparat – în mod cu totul judicios – cu un câine de circ care trebuie să facă tot felul de giumbușlucuri stupide, OK, poftim, îți dau drumul din lesă. Știu că mințile infantile trebuie să-și cheltuiască într-un fel energia suplimentară. Dar toată comedia asta și glumele și aluziile cum că n-aș fi auzit de Tzvetan Todorov, de hermeneutică, de diegeză sau de deconstructivism, gata, s-a terminat cu ele. De-acum încolo, când e vorba de chestii literare unde e nevoie de maturitate și de experiență, ca de pildă epilogurile, eu decid. E clar?

— Da, doamna doctor.

— Și scutește-mă, te rog, de sarcasmele tale. Țin să-ți aduc aminte că nu ești decât un produs al hazardului, un mărunt și trecător eveniment biologic și că...

— Un ce?

— Ce-ai auzit. Un nimic microscopic, o larvă de amoebă, o muscă rătăcită în palatul eternității. În vreme ce eu sunt un arhetip feminin cu un bun simț arhetipal dezvoltat de-a lungul mileniilor și capabil să discearnă valorile mai profunde, în plus, știi la fel de bine ca mine că prezența mea fizică aici nu este decât pură iluzie, un epifenomen al unor reacții electro-chimice care au loc în – dacă ții neapărat să știi – lobul tău cerebral drept în stare de hipertrofie patologică. În afară de asta...

Ea se oprește și respiră adânc.

— Vrei să-ți iei mâna de pe glezna mea, te rog?

— Mă întrebam și eu, așa, dacă arhetipurile au glezne.

— Dacă miști un centimetru mai sus, îți trag una și mai dureroasă.

El își trage mâna.

— Așa, ce spuneai?

— În ciuda tuturor greșelilor și defectelor tale, nutream slaba speranță că într-o bună zi, cu ajutorul meu, o să înțelegi că bărbații, acest sex egoist, arogant și de o animalitate atât de monotonă, ne datorează nouă, femeilor, cel puțin un lucru

pentru...

— Te rog, las-o moartă.

— Toată cruzimea din trecut: puțină tandrețe.

— *Id est* un f...

Ea se uită lung spre el; apoi încet, îndreaptă spre el un deget acuzator de parcă ar fi gata să apese pe trăgaciul unui pistol. Vocea îi e gravă:

— Miles, te previn. Te afli pe marginea unei prăpăstii.

— Bine, atunci îmi retrag expresia familiară.

— Ce-am spus că vreau?

— Tandrețe. O să țin minte data viitoare.

Ea își duce iar brațele la piept, cu privirea pierdută de-a curmezișul camerei.

— De fapt, în timpul ultimei scene am luat hotărârea: n-o să mai fie nicio dată viitoare.

Numai ticăitul ceasului cu cuc se mai aude în liniștea provocată de acest ucaz. El zâmbește.

— Și mă rog, cine-a hotărât asta?

— Eu.

— Dar din moment ce chiar tu m-ai informat că de fapt tu nu ești acolo în fața mea, că nu exiști decât în capul meu, nu mi-e deloc clar cum de poți să iei de una singură o hotărâre care privește viitorul nostru comun.

Ea îi aruncă o privire severă. În ochii și pe buzele lui se poate citi un amuzament satisfăcut. Dar niciodată, în întreaga istorie a expresiilor feței omenești, n-a pierit atât de repede un zâmbet de pe buzele cuiva. Acum îl vezi stând acolo cu un aer încântat de sine, și în clipa următoare se ridică brusc în picioare, cu gura căscată de uluire, îngenunchind, se apucă să caute înnebunit un spațiu gol unde, cu câteva clipe mai înainte, s-a aflat ea. Dar ea a dispărut cu desăvârșire. El se ridică iar, agitându-și disperat brațele prin aer. Tot căutând cu priviri grăbite prin cameră, se ghemuiește să se uite sub pat, apoi din nou în jur, de-a lungul pereților cenușii.

— Oh, doamne.

Se repede la ușă, o deschide: aceeași cameră și, în prag, în fața lui uluită, silueta dublului să solitar. Închide ușa și, sprijinindu-

se cu spatele de ea, rămâne privind lung spre pat. După o clipă își ridică mâna stângă, ciupindu-se impulsiv cu dreapta. Privește iar în jur. Renunță, înghite în sec, își drege glasul. Apoi o cheamă, pe un ton interogativ-mieros:

— Erato... iubita mea?

Tăcere.

— Curvă.

Tăcere.

— E imposibil.

— Nu e deloc imposibil.

Vocea ei fără trup vine din coltul încăperii unde se află masa și scaunul. Niciun semn nu indică o prezență fizică.

— Unde ești, pentru Dumnezeu?

— Într-un loc pe care n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsesc.

— Bine, da' nu poți face una ca asta. Ziceai că eu sunt ăla care nu respectă regulile...

— Vreau să te întreb ceva, Miles. M-ai mai fi tratat în felul barbar și fără suflet în care m-ai tratat de vreo oră încoace, dacă, în loc să fiu cine sunt, aș fi fost fiica unui șef mafiot? Dac-ai fi știut că pot oricând să pun mâna pe telefon să angajez un ucigaș plătit?

— Nu vreau decât să știu de ce nu te pot vedea.

— Pentru că tocmai ai suferit un anevrism cerebral minor, adică o dilatare patologică a unei artere. Din nefericire, asta ți-a afectat ganglionii voliției și vizualizării mentale, care se află foarte aproape de cortex și, ca atare, sunt foarte vulnerabili.

— Nici măcar nu-mi amintesc cum arăți.

— Asta ca să te-nveți minte și să nu te mai amesteci în domenii despre care habar n-ai nimic. Ca de pildă amnezia.

El se târăște anevoie, pipăind obiectele din jur de parcă ar fi complet orb, și se lasă greoi pe pat.

— Și e reversibil?

— Sunt convinsă că întreaga comunitate literară se va ruga împreună cu mine ca să fie ireversibil.

— Bine, da' nu-mi poți face una ca asta.

Vocea nu răspunde. El își duce mâna la inimă, sub halatul de culoarea murei:

— Mi-e rău.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am nevoie de un medic.

— Eu sunt medic.

— Un medic adevărat.

— Dacă vrei să știi, Miles, rolul romantic și absurd pe care mi l-au atribuit toți nevropații din tagma ta nu are nicio legătură cu realitatea. De fapt, am făcut studii de psihologie clinică. Și m-am specializat în boala mintală pe care voi, în ignoranța voastră, o numiți literatură.

— Boală mintală!

— Da, Miles. Boală mintală.

— Bine, dar...

— Pentru mine nu ești decât un caz, un bolnav care a suferit o traumă primară. Cum se întâmplă de obicei, ai rămas cu o dorință marcată de răzbunare distructivă. Tot ca de obicei, ai încercat să sublimezi acest sentiment printr-o tendință la fel de marcată spre voyeurism și exhibiționism. Am văzut zeci de mii de cazuri. Tot conform patologiei obișnuite, ai încercat să depășești trauma nerezolvată cedând repetat tentației cvasiregresive de a scrie și de a publica. Crede-mă, ai fi o persoană mult mai normală dacă ai regresa complet și fățiș spre cele două activități de bază pe care le-am pomenit adineaori.

— Adică, să devin un voyeur și un obsedat sexual?

— Există o profesiune care permite și chiar recompensează asemenea activități. Evident, într-o formă sublimată.

— Care, mă rog?

— Teatrul, Miles. Ar fi trebuit să fii actor sau regizor de teatru. Dar mi-e teamă că e cam târziu acum.

— N-ai îndrăzni să-mi vorbești în felul ăsta dac-ai fi aici, în fața mea.

— Asta pentru că în mod inevitabil servesc drept surogat al mamei tale – cu alte cuvinte, drept principal obiect pentru sentimentele tale reprimate de frustrare oedipiană, transmutate în *Rachsucht*, adică nevoia de răzbunare. Ar fi cazul să-l recitești pe Freud. Sau pe un alt student al meu extrem de dotat, Fenichel. Încearcă *Teoria psihanalitică a nevrozelor*, New York,

W.W. Norton & Co., 1945.

— Dacă Freud te-ar fi cunoscut pe tine, s-ar fi aruncat în Dunăre.

— Nu fi copil, Miles. Nu faci decât să-mi confirmi iar diagnosticul.

— Cum adică „iar”?

— Nu cred că e nevoie să glosez pe marginea semnificației reale, anaclitice, a nevoii tale de a umili simbolic o doctoriță.

Urmează un răstimp de tăcere. Apoi, deodată, vocea ei se aude de foarte aproape, de undeva de lângă pat, în spatele lui:

— Știi, de fapt, nu erau fulgere și tridente. La noi în familie toată lumea a considerat întotdeauna că e mai bine să lași natura să lupte singură.

El stă cu privirile în pământ; dintr-o dată, pe neașteptate, se răsucește, aruncându-se ca un jucător de rugby spre colțul patului, de unde pare să vină vocea. Dar, vai, genunchiul drept i se împiedică de colțul cam înalt al patului de spital și, în ciuda unui efort disperat, cade grămadă la pământ. Se ridică furios. Și acum, vocea aia înnebunitoare vine de deasupra, tocmai din vârful tavanului în formă de cupolă:

— În locul tău, nu mi-aș face griji. O să poți duce o viață perfect normală. Și, probabil, mult mai utilă. Ți-ai putea găsi ceva de lucru pe un șantier. Sau, poate, gunoier.

El se uită în spațiul gol:

— Te rog, pentru Dumnezeu, să nici nu mai apari.

— Nu intenționez câtuși de puțin să mai apar. De fapt, în scurt timp anevrismul se va întinde și asupra ganglionilor auditivi. N-o să mai poți să-mi auzi nici vocea.

El urlă, privind spre tavan:

— Cu cât te cari mai repede pe muntele ăla al tău nenorocit și plicticos, cu-atât o să fiu mai fericit!

Vehemența acestei declarații este întrucâtva contracarată de direcția din care vine răspunsul ei: din nou de pe masa din colț.

— Încă n-am terminat cu tine. În primul rând, te-aș ruga să te gândești ce noroc ai că nu i-am cerut lui tata o hemoragie cerebrală gravă. Sunt dispusă să trec peste scepticismul batjocoritor și peste încercările tale de a ridiculiza ceea ce

reprezint. Dat fiind nivelul tău foarte superficial de inteligență, precum și tabloul clinic general, nu e vina ta că ai fost îndoctrinat în spiritul de iconoclasm ieftin al unei culturi autodistructive și lipsite de rafinament.

— Ai savurat absolut fiecare clipă.

— Nu-i adevărat, Miles. Dacă ți-am dat această impresie, este pentru că am vrut să te pun la încercare. Ca să văd până unde te poți înjosi. În speranța deșartă că la un moment dat o să strigi: „Destul, nu mai vreau să mă ating de aceste mistere sacre!”

— Doamne, dac-aș pune mâna pe tine!

— Ceea ce nu-ți pot ierta e ingratitudinea. De multă vreme n-am manifestat atâta interes față de vreun pacient. Cât despre partea artistică, am făcut tot ce-am putut – împotriva înclinațiilor mele firești – să mă adaptez la imaginația ta pedestră și literală. Acum că episodul s-a terminat, pot să-ți spun că au fost nenumărate momentele în care îmi venea să urlu tot așteptând zadarnic o metaforă mai subtilă, una cât de mică.

— Te ucid.

— Și înainte de a dispărea pentru totdeauna – ceea ce se va întâmpla în câteva clipe – vreau să te rog să-ți aduci mereu aminte cum ai pierdut marea șansă a vieții tale. În locul acestui deznodământ penibil, dragul meu Miles, aș putea să fiu acolo, șezând la tine în poală. Dacă stau și mă gândesc, probabil că aș fi plâns puțintel, făcându-te să te simți foarte masculin și puternic și tot restul. Dacă sunt tratată și curtată cum se cuvine, nu semăn deloc cu babornița aia puritană, caricatura aia caraghioasă pe care ai ținut cu tot dinadinsul s-o bagi în narațiune. Mângâierile tale tandre s-ar fi transformat în mângâieri erotice, nu m-aș fi supărat dacă ai fi profitat de emoția mea, în asemenea împrejurări ar fi fost cu totul plauzibil, și am fi putut sfârși în mod cât se poate de firesc într-o poziție reciproc satisfăcătoare. Dar am fi făcut dragoste, Miles, nu termenul acela vulgar și mecanic pe care l-ai folosit. Ne-am fi unit în tandrețe, iertare și pasiune. Și episodul s-ar fi încheiat acolo – ar fi răscumpărat toată stupiditatea restului. Și în schimb, poftim. Ia închipuie-ți: bărbăția ta mândră posedând feminitatea mea abandonată provocând cu măiestrie alte

lacrimi, dar de data asta de împlinire carnală.

— Iisuse.

— Trupurile noastre fuzionând în contopirea finală, așteptând în eternitate clipa supremă.

Vocea se oprește, de parcă și-ar fi dat seama cu întârziere că prea s-a avântat pe aripile lirismului în dezvoltarea acestei teme; apoi continuă pe un ton mai neutru:

— Asta ca să vezi ce-ai distrus. Nimic din toate astea nu va mai fi posibil vreodată.

El se uită macabru la locul din care vine vocea.

— Cum nu te mai pot vizualiza, nu-mi pot nici măcar imagina ce-am pierdut.

Tace o clipă, apoi continuă:

— Cât despre partea aia cu „așteptând în eternitate clipa supremă", aduce mai degrabă a constipație.

— Ești neînchipuit de lipsit de sensibilitate.

El își încrucișează brațele la piept, fixând iar cu privirea scaunul gol, cu un aer de șiretenie calculată.

— N-am uitat-o pe negresa aia, știi.

— N-am chef să vorbesc despre ea. A fost o idee cu totul superfluă de la bun început.

— Și cum te-a mai luat: era și mai atrăgătoare și mai sexy decât tine.

— Da' în fond, de unde știi? Doar ziceai că nu-ți mai aduci aminte cum arăt.

— Printr-un proces de deducție. Dacă ea era într-un fel, tu trebuie să fi fost total diferită.

— Asta n-are nicio logică.

El se apleacă pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

— Parcă-i simt și acum pielea brună și mătăsoasă, și trupul cald și tare și tot numai rotunjimi voluptuoase. Era absolut senzațională.

Zâmbește către scaunul gol din colț, apoi continuă:

— De unde trebuie să trag concluzia cu părere de rău că tu trebuie să fii mai degrabă grasă și cu tenul păstos. Nu-i vina ta, desigur. Sunt convins că psihiatria nu e cea mai sănătoasă dintre meserii.

— N-am de gând să mai ascult asemenea...

— Și ce gură avea. Ca floarea de jacaranda. Probabil că buzele tale aveau gust de ceapă grecească sau ceva de genul ăsta. Da, îmi amintesc acum, dădea impresia că vrea într-adevăr, că n-are nicio reținere și că e-n stare să facă absolut orice. Era ca jazz-ul de bună calitate. Bessie Smith, Billie Holiday... Cât despre tine, oricine-ai fi, mi-ai lăsat impresia că ai fi o mironosiță căreia îi e teamă de propriul ei trup, care nu e-n stare să-și dea drumul, o intelectuală asexuată, „Femeia anglo-saxonă protestantă", prea frigidă și prea încuiată ca să poată...

Nu se zărește nicio mână, dar palma e strașnică și cât se poate de reală. El își duce o mână la falcă.

— Ziceai ceva de psihologia clinică?

— Da, dar sunt femeie, totuși. Porcule!

— Credeam c-ai plecat.

Vocea se aude de undeva de lângă ușă:

— Păi, sunt pe punctul de a pleca. Dar nu înainte de a-ți spune că ești bărbatul cel mai plin de el cu care am avut vreodată de-a face. Doamne, cum de ai tupeul să – ceea ce voi, cocoșii înfumurați ai universului, n-ați priceput niciodată e că o femeie emancipată nu poate fi păcălită când e vorba de sex. Nu te-aș pune nici măcar în topul primilor cincizeci de mii de bărbați – și asta, aici în țara asta despre care toată lumea știe că nu stă prea bine la capitolul pat. Mi-am dat seama de la bun început: ai fi fost încântat dacă eram marinar sau băiat de cor.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Negresă, auzi glumă. Cu cine crezi tu că stai de vorbă, zău? Cine crezi, de pildă, că era Doamna Brună din Sonete? Zi ce nume vrei, i-am cunoscut pe toți. Nu numai pe Shakespeare. Milton. Rochester. Shelley. Ăla care-a scris *Budoarul*. Keats. H.G. Wells.

Vocea tace din nou pentru câteva secunde, apoi continuă pe un ton ceva mai puțin înfierbântat:

— Am petrecut chiar o după-amiază ploioasă cu T. S. Eliot.

— Unde, mă rog?

Răspunsul vine cu oarecare ezitare:

— La Londra. N-a mers.

— De ce?

— N-are nicio importantă.

El tace.

— Dacă vrei să știi, pentru un motiv care-mi scapă, era deghizat în funcționar de agenție imobiliară. Avea o pălărie caraghioasă pe care o împrumutase de la patronul milionar al unei fabrici de textile. Eu eram obosită și plictisită, iar el, zău că nu mint… în fine, ce-are a face. Până la urmă, roșu la față și nehotărât, a mai încercat o dată. Pe urmă mi-a dat un ultim sărut condescendent. Așa cum ai face și tu dacă ți-aș oferi o șansă cât de mică, ceea ce n-am de gând să fac.

— Sper c-o să-ți scrii memoriile într-o zi.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. Dac-o voi face vreodată, va fi ca să spun tot adevărul despre oamenii ca tine. Dacă vrei într-adevăr să știi de ce ești un zero din punct de vedere sexual și de ce ești aproape la fel de atrăgător ca un coș de rufe murdare, este pentru că, la fel ca toți cei de genul tău, nu pricepi nimic din felul cum funcționează sufletul feminin. Voi vă-nchipuiți că nu suntem bune decât să cădem leșinate în fata voastră și să ne desfacem…

— Ia stai o clipă, o întrerupe el, ridicându-se. Parcă acum câteva clipe ziceai că…

— Poftim, tipic. Este exact genul de argumentație pe care-l folosește mironosița aia de soră-mea mai mare: argumentația de cazier judiciar. Așa gândea ieri, așa trebuie să gândească și acum. Ce crezi tu că înseamnă emanciparea?

— În orice caz, n-are nimic de-a face cu logica. Asta-i sigur.

— Știam c-o să spui asta. Nu ți-a trecut niciodată prin creierașul ăla amărât de bărbat că logica – cum zici tu – nu e decât echivalentul mental al centurii de castitate? Unde crezi c-ar fi azi lumea dacă ne-am fi înveșmântat numai în logică de la bun început? Am umbla încă în patru labe prin grădina aia grețoasă. Pun pariu că ăsta-i idealul tău de erou masculin: tipul ăla nesărat care-o ducea la exasperare pe nevastă-sa cu existența aia plicticoasă și domestică. Nici măcar nu-i dădea voie să-și cumpere câte-o rochie din când în când. Orice femeie poate să-ți explice ce reprezintă șarpele de fapt. Omul era pur și simplu

incapabil.

— Bine, hai să ne întoarcem la cazul particular. Acum câteva minute ai...

— Încercam să-ți bag în capul ăla prost că nu de-acum cinci minute sunt invizibilă pentru tine, ci dintotdeauna. Niciodată n-ai văzut mai mult decât o bucățică din mine. Asta înseamnă, metaforic vorbind, cam atât.

Și, în mod cât se poate de bizar, în acea clipă apare, la vreun metru depărtare de ușă și un metru și jumătate deasupra covorului roz, un degețel mustrător; dar nu apucă bine să-l vadă, că dispare iar.

— Există o porțiune a anatomiei tale care te exprimă mult mai bine, după părerea mea. În greaca veche se chema „delta".

— Ce-ai spus acuma e vulgar și ieftin.

— Dar exact.

— Îți interzic să mai scoți vreo vorbă. Nu ești decât un scriitoraș degenerat și de duzină. Nu-i de mirare că *Times Literary Supplement* zice despre tine că ești o palmă dată prozei engleze de bună calitate.

— Ăsta-i cel mai frumos compliment care mi-a fost făcut vreodată.

— Păi, sigur. Pentru că e singura dată când s-a vorbit despre tine.

Urmează o clipă de tăcere. El se lasă pe spate, privind în jos spre pat.

— Trebuie să recunosc totuși că mi-ai făcut un serviciu. Îmi dau seama acum că evoluția speciilor – care întotdeauna a funcționat cam anapoda – a luat-o complet razna când a făcut femeia.

— Și pe tine dintr-o femeie.

— Și din cauza asta ne-ați jucat întotdeauna cele mai josnice și mai vindicative feste.

— Da, lucruri care vouă nu v-ar fi trecut niciodată prin minte, biete creaturi inocente, imaculate, non-violente ce sunteți voi, bărbații.

— Noroc că ne-ați învățat voi.

— Hai, dă-i înainte, nu te sfii. Ai în spate o armată întreagă

de paranoici cu acte-n regulă.

El îndreaptă un deget amenințător către ușă:

— Și să-ți mai spun ceva. Nici dac-ai fi Cleopatra, mătușa aia a ta din Cipru și Elena din Troia la un loc, nu te-aș atinge nici măcar cu un deget.

— Nu-ți face griji. Mai bine să fiu violată de o bandă de urangutani.

— Cred și eu.

— Am cunoscut...

— Câțiva bieți urangutani.

Urmează o tăcere de câteva clipe.

— Începi să-ntinzi coarda prea tare.

— Ascultă, mai bine-aș fi analfabet decât să mai stau o clipă cu tine în aceeași încăpere...

— Nici dacă te-ai târî în genunchi în fața mea de-acum până-n ziua de apoi, tot nu te-aș putea ierta.

— Iar tu poți să te târăști în genunchi tot drumul din ziua de apoi până azi, că tot nu te-aș ierta.

— Te urăsc.

— Nici pe jumătate cât te urăsc eu pe tine.

— Imposibil. Eu urăsc ca o femeie.

— Da, adică o ființă care nu poate să urmărească o idee timp de cinci minute.

— Ba poate. Cu secături ca tine.

Dintr-o dată, zâmbind, el își duce mâinile în buzunarele halatului de baie și se ridică în capul oaselor pe pat.

— Ascultă, drăguța mea, îți cunosc eu tertipurile foarte bine.

— Cum îndrăznești să-mi zici mie „drăguță”?

— Știu eu foarte bine de ce te-ai făcut invizibilă.

Urmează iar tăcere. El o cheamă la el cu un gest batjocoritor:

— Hai, vino-ncoace. Știi foarte bine că nu reziști când ți se oferă un măr. Cât ai fi tu de arhetip.

Tăcerea continuă, dar, în cele din urmă, de lângă ușă se aude iar vocea, vorbind pe un ton sever:

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că dacă n-ai fi invizibilă, în cinci minute te-aș învârti uite-așa pe degete, spune el, ridicând în sus o mână.

Urmează o tăcere plină de înțelesuri. Apoi, de lângă ușă se aude un sunet pe care niciun alfabet – fie el grecesc sau englezesc – nu ar fi capabil să-l reproducă; un „ăăăăăărrr” sau un „aaaaaarrr”, dar mai adânc și mai acut în același timp, ca un gâtlej tăiat pe îndelete, sau un suflet supus torturii focului, suferință dincolo de limita suferinței, agonie dincolo de limita agoniei. Vine de aproape și totuși pare să vină în același timp din străfundurile inaccesibile ale universului, din rărunchii vii și plini de suferință ai lumii. Pentru o terță persoană, mai ales pentru cineva familiarizat cu teoria mai puțin optimistă despre natura cosmosului, potrivit căreia într-o bună zi acesta, oripilat de propria-i monotonie și lipsă de noimă, se va autodistruge, ar putea fi un sunet foarte adecvat și chiar impresionant. Dar pentru bărbatul din încăperea cu pereți cenușii capitonați, acest amestec de geamăt și horcăit – pe care el însuși l-a provocat – nu pare să fie mai mult decât un prilej de amuzament cinic.

Ceea ce ar fi putut urma... Ceea ce urmează în realitate este un sunet mult mai banal, însă cu totul neașteptat. Un zornăit, un zăngănit de lanțuri și rotițe venind dinspre ceasul cu cuc aflat într-un colț al încăperii și până atunci aparent mut. În ciuda lungimii și a insistenței sale absurde, zgomotul acesta anunță cu certitudine ceva, probabil un anunț important. Și iată că în sfârșit apare micul oracol elvețian din mașinăria de lemn, strigându-și mesajul miraculos.

Încă de la primul „cu-cu”, își face din nou apariția doctorița Delfie. Stă în picioare lângă ușă, îmbrăcată în halatul ei alb. Este evident, după poziția mâinilor, că numai cu câteva clipe mai în urmă își ținea capul în palme într-un acces de disperare intensă. Dar acum privește spre ceasul cu cuc din colț cu expresia de încântare și de uluire a unui copil care aude clopoțelul sunând de ieșire; la al doilea „cu-cu” se întoarce spre Miles Green, care, ridicându-se din pat, își întinde impulsiv brațele către ea. La al treilea, cei doi se reped unul spre celălalt, avântându-se peste mocheta uzată de culoare roz. La al patrulea „cu-cu” – dacă ar mai fi fost un al patrulea – sunt deja uniți într-o îmbrățișare strânsă.

— Oh, draga mea.

— Dragul meu.
— Draga mea.
— Dragul meu.
— Draga mea.
— Oh, dragul meu.

Acestor vorbe și exclamații – oarecum asemănătoare cu sunetul cucului – le lipsește ritmul plăcut și iute al vocii experimentate din cutia ceasului; și durează mai mult când sunt rostite decât când sunt citite pentru că sunt mai degrabă respirații sacadate decât cuvinte și sunt mereu întrerupte de sărutări febrile, pasionate și aparent insațiabile. Într-un târziu, ea își trage capul într-o parte și începe să vorbească mai coerent, dar trupurile rămân mai departe strâns lipite:

— Credeam c-a stat.
— Știu.
— Vai, Miles, parcă a durat o veșnicie.
— Știu... zău, crede-mă, niciuna din vorbele pe care le-am spus...
— Da, dragul meu, știu. E doar din vina mea.
— Da' nici eu n-am fost mai prejos.
— Nu, nu-i adevărat.
— Draga mea.
— Oh. Dragul meu.
— Te iubesc.
— Și eu te iubesc.
— Pentru Dumnezeu, fă ușa aia să dispară.
— Da, sigur.

Ea își întoarce privirile spre ușă, care dispare numaidecât. Cei doi se pornesc iar pe sărutat, apoi se prăbușesc pe mochetă.

— Vai, îngerașul meu, ce mare... Nu, lasă-mă pe mine, o să rupi nasturii.

Tăcere.

— Oh, draga mea, draga mea...

Din nou tăcere.

— Ești un monstru. Îmi place când ești...

Din nou tăcere. Și, deodată, se declanșează un fenomen straniu, pe care perechea de pe mocheta de culoare roz e prea

ocupată ca să-l observe. Un fel de opacitate începe să se insinueze în pereții cenușii capitonați. În scurt timp, aceștia încep să-și piardă consistența, iar textura începe să îi se modifice. În loc de pânză și vată, încep să semene cu o pâclă pe înserat; și în, sau prin, această ceață încep să se miște forme spectrale, ca niște umbre văzute printr-un geam givrat; sau ca adâncurile opace ale oceanului văzute prin hubloul unui batiscaf.

— Vai, ce bine e. Mai fă-mi o dată.

Din nou tăcere.

— Oh, Miles, o să mor.

Din nou un răstimp de tăcere, foarte scurt.

— Nu, nu te opri, nu te opri...

Dacă ar fi avut ochii deschiși, ar fi văzut că pereții aceia perfizi și-au continuat metamorfoza, într-un crescendo perfect sincronizat cu mișcările lor, transformându-se în pereți de sticlă acum transparentă, care nu mai blochează decât sunetele. Și, culme a ororii, pe toate laturile acestei încăperi devenite cutie de sticlă sau seră rectangulară, încep să apară, într-un crepuscul dezmințit doar de lumina plăpândă din interiorul încăperii, falangele risipite ale bolnavilor și ale îngrijitorilor lor: pacienți în halate de spital, infirmieri și infirmiere, femei de serviciu, portari, medici, specialiști, personal de tot felul. Și, de-a lungul a trei din cele patru laturi, toată această mulțime se strânge tot mai aproape, până când cei din primele rânduri se lipesc de geam, chipuri fantomatice privind prin pereții transparenți ai unui acvariu. Privesc cu tăcuta și trista concupiscență cu care cei care nu au îi contemplă pe cei ce au, sau cu care cei flămânzi se uită pe fereastra unui restaurant la ospățul dinăuntru. Un singur lucru rămâne încă sacrosanct din acea intimitate violată: cuvântul. Nu că în acea încăpere s-ar mai rosti cuvinte, căci nu se mai aud decât fărâme de alfabet.

Afară, la vreun metru distanță de locul unde s-a aflat până nu demult ușa, se profilează silueta impresionantă a surorii în vârstă cu ochelari, pe fața căreia nu se citește nici foame, nici concupiscență, doar corelativul psihologic al apretului din materialul alb al halatului. În dreapta și în stânga ei, mulțime de

chipuri; dar în imediata ei apropiere e un spațiu gol, ca acela pe care l-ar face o picătură de antiseptic într-o cultură de bacili în plină dezvoltare. Nicio altă pereche de ochi nu pare mai magnetizată de spectacolul care se joacă acolo. Ochii ei au licăriri de aviditate intensă. O singură dată își mută privirile dintr-acolo, doar pentru a arunca fulgere maligne spre pereții de chipuri mute din stânga, din dreapta și din fața ei. Întocmai ca un director de teatru avar numărându-și spectatorii, sau ca o madamă de bordel clienții unei nopți. Vede, exact cum a prezis amenințător la un moment dat; dar vede cu mintea, o minte care nu poate decât vedea, niciodată simți.

Gata; ignorând tot ce e în jur, cei doi zac nemișcați, într-o repriză inconștientă a poziției de după prima lor acuplare clinică: pacientul pe spate, doctorița pe jumătate culcată peste el, cu capul cuibărit în umărul lui. De data asta, însă, cu mâinile prinse într-o strânsoare tandră, cu degetele întrepătrunse. Spectatorii rămân câteva clipe privind în tăcere scena, apoi, plictisiți parcă de imobilitate, de încetarea acțiunii, se retrag, dispărând în umbrele purgatoriale. Doar sora rămâne fermă pe loc. Încrucișându-și la piept brațele durdulii, rămâne privind țintă, de parcă ar spune: sufletele slabe se pot duce, dar datoria mea e să observ, să judec, să detest și să condamn slăbiciunile cărnii.

Prea mult, chiar și pentru niște simpli pereți. Cu o viteză de o sută de ori mai mare decât cea cu care au devenit transparenți, se produce metamorfoza inversă. Luată prin surprindere, sora se repede înainte, se mai vede o clipă cu fața schimonosită de furie și cu mâinile lipite de geamul tot mai fumuriu, de parcă ar vrea mai degrabă să treacă prin el decât să vadă cum îi dispare de sub nas prada. Zadarnic: în mai puțin de zece secunde căptușeala cenușie, pereții calzi de sâni adolescentini – protectori, dar și oarecum monotoni – sunt iar la locul lor, în starea lor originară, după aberația temporară. Lumea exterioară este din nou exclusă.

IV

Deux beaux yeux n'ont qu'à parler.

MARIVAUX, *La colonie*

Păi, sigur, are de ce vorbi. Doar e umblată prin lume, nu ca tine sau ca mine, ăsta-i secretul.

FLAN O'BRIEN, *La „Două Păsărele"*
(ușor adaptat)

Miles Green deschide ochii și rămâne cu privirile pironite în tavanul cerebral, în formă de cupolă, gândindu-se nu la (dacă e să spunem adevărul și să respectăm măcar o fărâmiță din ceea ce poate trece drept psihologie masculină plauzibilă) zeița elină veșnic tânără, frumoasă, pasionată, darnică și dăruită pe care o ține în brațe, ci întrebându-se dacă, în cazul în care cineva vrea să facă imposibilul descriind în cuvinte cupola de sânișori cenușii, grija pentru acuratețe i-ar permite folosirea unui cuvânt evident rar precum „mocarabesc"; ceea ce îl duce cu gândul la Alhambra, și de acolo la Islam. Sărută părul huriei de lângă el.

— Draga mea, te felicit. A fost foarte interesant.

Ea îi sărută umărul:

— Și pentru mine, dragul meu.

— Probabil că ce e mai interesant de-abia urmează, dar totuși...

Ea îi sărută din nou umărul:

— Se deschid posibilități clare.

— Ai avut câteva lovituri de-a dreptul superbe.

— Și tu la fel, iubitule.

— Vorbești serios?

— Da, de pildă lovitura aia nouă de backhand, când ai avut ideea să mă plătești.

— Reflex pur.

— Da, dar a fost drăguț.

Îi sărută umărul încă o dată, continuând:

— Absolut adorabil. Te-aș fi putut ucide pe loc.

El zâmbește, privind în tavan, și o trage mai aproape de el.

— Isteața doctoriță Delfie.

— Istețul Miles Green.

— A fost ideea ta.

— Eu de una singură n-aș fi reușit, iubitule. Toată viața am așteptat pe cineva ca tine.

El îi sărută părul.

— Îmi aduc aminte foarte clar de seara aia. Știi, când ai venit prima dată.

— E-adevărat, dragule?

— Da, parcă mă văd, bătând cu furie la mașina aia de scris caraghioasă.

— Și ștergând nouă cuvinte din zece.

— Păi, eram blocat cu eroina aia nenorocită.

— Nu eram eu, dragule. Te chinuiam pentru că era spre binele tău.

El o bate ușurel pe spate.

— Și pe urmă ai apărut tu în carne și oase, stând pe marginea mesei mele de lucru.

— Iar tu aproape că ai căzut de pe scaun de surprins ce erai.

— Păi, cine n-ar fi surprins să vadă o creatură minunată ca tine apărând ca din senin. Și zicând că vrea să-mi facă o propunere.

Ea se lasă într-un cot, zâmbind cu gura până la urechi:

— La care tu ai zis: „Da’ cine dracu’ te crezi?”

— Păi, eram nițel șocat.

— Și când ți-am spus cine sunt, ai zis: „Ei, hai, nu fi ridicolă. Nu te-am văzut în viața mea”.

Ea se apleacă și-i atinge vârful nasului cu buzele.

— Tare mai erai caraghios.

— Zău, nu-mi venea să cred. Până în clipa în care mi-ai spus

că te-ai săturat să te tot ascunzi în spatele unor femei imaginare. Atunci mi-am dat seama că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Da, pentru că și tu te săturaseși să le tot inventezi.

El zâmbește, privind în sus spre ea.

— Uite, și-acum îți reușește de minune. Câtă putere de convingere.

— Păi, vine din inimă.

El îi sărută încheietura mâinii.

— Era minunat să întâlnesc în sfârșit pe cineva care înțelege.

Ea se uită sfioasă în jos:

— Păi, dacă nu eu, cine altcineva să-nțeleagă?

— Cineva care să-nțeleagă ce greață ți se poate face de scris – mai ales dacă ești forțat să publici.

Ea îi zâmbește tandru, provocându-l cu un început de întrebare:

— Și-atunci...?

— Of, dac-am putea inventa ceva absolut imposibil...

— Ceva imposibil de scris...

— Imposibil de terminat...

— Ceva inimaginabil...

— Ceva ce poate fi rescris la nesfârșit...

— Un text fără cuvinte...

— Atunci am putea fi noi înșine și tu și eu.

Ea se apleacă să-l sărute:

— Și pe urmă?

El rămâne privind lung în tavan, de parcă acea clipă splendidă a revelației supreme s-ar prelungi încă.

— Blestemul prozei.

— Care e?

— Toate lungimile ale plicticoase dintre părțile sexy.

O privește fix în ochi și continuă:

— Pentru mine ăla a fost declicul. Clipa în care mi-am dat seama că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Ea se cuibărește și mai adânc în umărul lui:

— Nu-mi aduc aminte ce-am făcut după aia.

— Ai zis: „Dumnezeule, ce mai așteptăm?”

— Vai, Miles, doar n-am fost așa nerușinată.

— Ba bine că nu.

— Dragule, păi nu mă mai avusese nimeni așa cum sunt eu în realitate de aproape o mie șapte sute de ani. Adică de la creștinii ăia nemernici. Toți scriitorii ăia pe care ți i-am înșirat adineaori – niciunul din ei n-a ajuns nici la un kilometru de eul meu adevărat. Tu ești primul de la... na, am și uitat cum îl cheamă. Ce vrei, nu mai aveam răbdare niciun minuțel.

Oftează, apoi întreabă:

— Ai reparat amărâta aia de canapeluță?

— Nu, am păstrat-o așa, cu un picior rupt, ca amintire.

— Vai, iubitule, ce dulce ești.

— Măcar atât să fac și eu.

Ea îl sărută pe umăr. Rămân câteva clipe în tăcere adâncă, întinși pe mocheta roz. Apoi, mângâindu-i spatele cu pielea moale și albă ca de fildeș, o cuprinde de talie și o trage mai aproape de el.

— Ba pot să pun pariu c-au mai ajuns și alții până aici.

Ea dă din cap:

— Întotdeauna mă ascundeam după altcineva.

— Ca Doamna Brună din Sonete, spune el, sărutându-i părul. Apropo, e prima dată că pomenești de episodul ăsta.

— Păi, n-a fost o relație cine știe ce fericită.

— Ei, hai, fii fată bună. Zi tot acum.

Ea respiră adânc, pe jumătate amuzată, pe jumătate jenată.

— Zău, Miles, e ceva foarte personal.

— Pe cuvânt că nu spun la nimeni.

Ea ezită o clipă.

— Bine... un lucru pot să-ți spun: orice altceva o fi fost, cu siguranță n-a fost Lebăda de pe Avon.

El se întoarce spre ea plin de uimire și curiozitate.

— Adică, vrei să spui că până la urmă era, într-adevăr, Bacon?

— Nu, iubitule. Vreau să spun că singurul suvenir de întâmplări de mult apuse pe care n-a reușit să și-l recheme în memorie cu prilejul ședințelor lui de visare dulce și tăcută a fost ceva de-a dreptul elementar: o baie. Din cauza asta sunt așa scorțoasă. Sincer vorbind, mi-am dat seama că nu-l suport decât de la distanță. Mi-aduc aminte că l-am întâlnit într-o zi când

rătăcea prin Old Cheapside, bătându-se cu palma peste chelie și repetând tot timpul unul și același vers... Nu era în stare să mai scoată unul. A trebuit să răcnesc la el de peste drum; ca să mă protejez, eram ascunsă după o vânzătoare de levănțică.

— Și care era versul ăla?

— „Să te zăresc o dată, zeiță, când pășești...”.

— Și tu ce i-ai strigat?

— „Păi, nu poți, atâta vreme cât miroși de trăsnești”. Ceva de genul ăsta, în stil elisabetan, desigur.

El rânjește, privind mereu în tavan:

— Ești de-a dreptul imposibilă.

— Toți o apă și-un pământ. Dacă istoricii literari n-ar fi așa de înțepați, și-ar fi dat seama de mult că am avut parte de o bucățică tare nasoală între căderea Imperiului Roman și invenția țevilor interne.

El tace o vreme, apoi spune:

— Ar fi trebuit să știu de la început că tu, adică eul tău real, nu ia absolut nimic în serios.

Mâna ei ușoară îi alunecă de-a lungul pântecului.

— Chiar nimic?

— În afară de asta.

Ea îl ciupește de buric.

— Păi, sunt exact așa cum vrei tu să fiu.

— Adică, nu ești eul tău adevărat.

— Ăsta e eul meu adevărat.

— Atunci poți să-mi spui adevărul despre Doamna Brună.

— Dragule, să știi că nu ți-ar fi zis nimic. Era leit sora Cory.

— Nu în sens literal – vrei să spui, semăna cu sora Cory la fizic?

— Ca două picături de apă. Printr-o stranie coincidență.

El o privește iar cu intensă uimire.

— Erato... Sper că nu faci mișto de mine.

— Nu, zău că nu, Miles, spuse ea ridicând ochii spre el.

— Dumnezeule. Era neagră.

— Parcă ne-am înțeles că, de fapt, avea pielea arămie.

— Și pe tine nu te deranja deloc?

Ea oftează.

— Iubitule, sper că ți-ai dat seama c-am glumit. Chestia aia cu Old Cheapside. De fapt, nu existam decât în capul lui. Numai că ce avea el în minte este extrem de asemănător cu ceea ce e-n capul tău. Singura diferență e că tu nu te mulțumești cu atât – adică nu tu personal, ci toată lumea în zilele noastre. Totul trebuie să fie „real”, altfel nu există. Doar tu știi foarte bine că adevăratul meu „eu adevărat” este imaginar. Sunt reală în sensul pe care îl dai tu cuvântului numai pentru că așa vrei tu. Asta vroiam să spun acum câteva clipe.

— Bine, da' tu ai fost cea care a venit și s-a așezat pe masa mea de lucru.

— Dragule, nu vroiam decât să văd cum e aia să fii de-adevăratelea. Firește, trebuia să aleg pentru cine să devin reală. Și tot firește te-am ales pe tine. Asta-i tot. Pe cuvânt.

Amândoi rămân tăcuți o clipă. Apoi el își schimbă ușurel poziția.

— Nu vrei să ne întindem pe pat?

— Sigur, dragule.

Ea se ridică în picioare, trăgându-l și pe el după ea. Buzele li se apropie, se sărută tandru, apoi, mână în mână, se îndreaptă spre pat și se așază în aceeași poziție, el cu brațul petrecut pe după umărul ei, iar ea cu capul pe umărul lui și cu piciorul drept peste al lui. El este cel care rupe tăcerea:

— Am uitat la a câta variațiune am ajuns.

— A douăzeci și noua.

— Eu credeam că la a treizecea.

— Nu, iubitule. Au trecut două de la a douăzeci și șaptea; a douăzeci și șaptea a fost aia când m-ai făcut să...

Se strânge mai aproape de el, apoi continuă:

— Știi tu. Parșivenie ce ești.

— Adică, atunci când tu m-ai făcut să te fac să...

— Sssst.

Ea îl sărută pe umăr. Ceasul ticăie mai departe, în plină și satisfăcută gestație a proximului „cu-cu”. Bărbatul de pe pat vorbește adresându-se tavanului:

— N-aș fi crezut vreodată. Cum de reușim de fiecare dată să împingem imposibilul și mai departe.

— Doar ți-am spus eu. „Cei ce puțină credință au...”

— Da, știu, iubita mea, spune el, lăsându-și mâna să-i alunece de-a lungul spinării ei zvelte. Tu și sora Cory.

Ea îl pișcă din nou:

— În calitate de sora Cory.

— Da, joci rolul atât de bine acum, încât uit tot timpul că sunteți una și aceeași persoană.

O sărută pe creștet.

— Din clipa în care ea, adică tu... E pur și simplu fantastic. Nu-i de mirare că moșu’ William... Nebunatică cum ești. Și nu-i de mirare nici că a chelit, dacă totul nu era decât în capul lui.

— Zău că-i adevărat, iubitule.

El îi ia mâna dreaptă într-a lui. Cu degetele întrepătrunse, rămân amândoi adânciți câteva clipe în amintiri.

— Mi s-a părut mie că ceva nu e-n regulă. Adică, doar de vreo două ori. Nu punem la socoteală și interruptus-ul.

Ea tace. El continuă:

— Media noastră rămâne trei, nu-i așa?

— Mai precis, trei virgulă trei, dragule.

— De două ori nu e suficient.

— Putem încerca să compensăm.

— De câte ori o lungim cu toate chestiile alea literare, pierdem din vedere esențialul.

— Dragule, sunt de acord cu tine dar, dat fiind cine sunt, știi, nu pot chiar să renunț la tot.

— Da, îngerașul meu, știu că nu poți. Numai că...

— Numai că ce, iubitule?

El o mângâie pe spate.

— De fapt, știi, mă gândeam la una din variațiunile tale de azi.

O bate ușurel pe spate.

— Sigur, ai făcut totul cu maximă competență, ca de obicei. Da’ totuși nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă e relevant.

— Despre care din variațiuni e vorba?

— Aia când ai pretins că ești medic psihanalist. Toate chestiile alea absurde cum că aș fi voyeur și exhibiționist. Zău,

mi s-a părut cam exagerat. Date fiind împrejurările. Și nițeluș pe sub centură. Mai ales aia cu obsesia maternă.

Ea se ridică într-un cot.

— Bine, dar, Miles dragă, cine-a zis ultima dată că vrea să-mi mănânce sânii de vii?

— Nu cred că e nevoie să tragem concluzii exagerate doar pentru că, în calitate de sora Cory, ai o pereche de țâțe senzaționale.

— Numai în calitate de sora Cory?

— Nu, sigur că nu, spuse el, mângâind grăbit cele două obiecte menționate. Nu, amândouă.

— Miles, am auzit foarte clar. Ai spus „în calitate de sora Cory".

— O scăpare.

Ea se uită în jos:

— Zău dacă văd vreo diferență.

— Iubita mea, virtual nu e nicio diferență.

Ea își ridică privirile:

— Adică, ce-nseamnă „virtual"?

— Doar o nuanță minusculă. Doar nu ești geloasă pe tine însăți. Numai pentru că, în calitate de sora Cory, ești doar nițeluș mai îndrăzneață și mai înfumurată. Adică, mai dulce, mai nerușinată și mai provocatoare decât ești deja.

Întinzându-se, mângâie încă o dată obiectele aflate în discuție.

— Ai tăi sunt mai subtili. Mai delicați.

Și examinează din nou delicata lor subtilitate, de data asta cu o umbră de îndoială.

— Lasă-mă să-i pup.

Ea se lăsă din nou pe pat în poziția dinainte.

— În fond, ce importanță are?

— Ce vanitoasă ești.

— Îmi pare rău că m-am lăsat convinsă să mă transform în negresă.

— Draga mea, dar așa ne-am înțeles. Am nevoie de tine și sub o a doua înfățișare – măcar așa, ca să-mi amintească de cât ești de neconceput de divină când ai înfățișarea ta proprie. În

fine, ce vreau să spun e că, oricât ar fi de agreabil să mă acuzi de incest și de tot restul, sunt convins că noi doi avem lucruri mai importante de făcut. De pildă, azi au fost pagini întregi în care nici n-a venit vorba de sex. Uneori am senzația că pierdem complet din vedere care sunt adevăratele priorități. Trebuie musai să ne întoarcem la spiritul acelor vremuri absolut splendide – oare care erau alea? – când aproape că nu vorbeam deloc.

— Numărul opt.

— Da, era o construcție superb structurată, solidă, serioasă, non-stop – înțelegi. Știu că ne putem oricând ridica la înălțimea aia, da' totuși.

— Parcă mi-amintesc că și atunci jumătate de timp eram sora Cory și cealaltă jumătate eu.

— Da, iubito? Ei, am uitat complet.

O bate pe spate.

— Ce ciudat. Puteam să jur că nu erai decât tu.

Urmează o scurtă tăcere. Erato stă lipită de el. Se află în aceeași poziție, cu singura diferență că acum are ochii deschiși. O clipă sau două ai putea avea impresia că se citește în ei un oarecare resentiment. Dar e doar o iluzie, căci, întorcându-și gura spre el, ea săruta porțiunile de trup de care i se sprijină capul în acea clipă.

— Dragule, ai dreptate. Ca întotdeauna.

— Vai, iubita mea, nu spune asta. Doar uneori.

— Doar că am impresia că la capitolul comportament imposibil începi să devii chiar mai bun decât mine.

— Prostii.

— Zău că-i adevărat. Eu nu am talentul tău intuitiv de a distruge o stare de spirit. Nu-i ușor când ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să faci tocmai inversul.

— Bine, dar ai făcut minuni azi. Mi-ai spus lucruri pe care credeam că n-o să le pot ierta niciodată.

Ea îi sărută iar umărul, cu un oftat, și spune:

— M-am străduit.

— Ai reușit.

Ea îl strânge mai tare.

— Cel puțin asta demonstrează c-am avut dreptate când am hotărât să vin la tine atunci, la început.

— Foarte generos din partea ta, iubita mea.

Ea face o mică pauză, apoi continuă:

— De fapt, nu ți-am spus niciodată de ce-am venit.

— Ba cum să nu, draga mea. De zeci de ori, în clipele noastre de odihnă. Mi-ai spus că admiri atitudinea mea sensibilă față de femei, că ți-ai dat seama că am probleme cu scrisul... și tot restul.

Ea îl sărută pe umăr în tăcere. El rămâne cu privirea pierdută în tavan.

— Vrei să spui că mai e vreun...?

— Nu, nu, nu-i nimic, dragule.

— Spune-mi.

— Nu vreau să te jignesc, spune ea, trecându-și lung mâna moale peste pieptul lui. Da' fiindcă acum mă simt așa apropiată de tine. Detest să am și cel mai mic secret față de tine.

— Haide. Spune-mi.

Ea se lipește mai tare de el, apoi spune:

— E pur și simplu că nu cred că ai realizat vreodată cât de atrăgătoare au fost... sunt... problemele tale cu scrisul – cum le spui tu – pentru o fată ca mine.

Își trece delicat vârfurile degetelor peste sfârcul lui drept și continuă:

— Nu ți-am spus niciodată, Miles, dar am simțit din prima clipă în care ne-am întâlnit. Bineînțeles, tu nu știai că sunt eu, eram mereu ascunsă în cele pe care le imaginai tu rând pe rând. Dar să știi, iubitul meu, te-am urmărit tot timpul.

— Și?

— Slavă Domnului, mă gândeam, în fine un băiat căruia n-o să-i reușească niciodată, nici într-o mie de ani, și a-nceput și el să-și dea seama. În tot timpul fazei tale adolescentine, când te dădeai cu capul de pereți, scremându-te să scoți ceea ce tu credeai că sunt portrete ale mele – dragule, știu că e greu, că aveai cele mai bune intenții și te străduiai din răsputeri și să știi că încercam și eu să te ajut – dar recunoaște și tu, erau niște încercări de-a dreptul grotești – în toată perioada aia oribilă și

plină de frustrări pentru mine, nu mi-am pierdut credința în tine. Pentru că știam c-o să te lumineze cerul într-o bună zi și-o să-ți dai seama că e absurd, că e ca și cum un șchiop ar încerca să devină atlet olimpic. Și mai știam că în clipa aceea se va întâmpla lucrul ăsta minunat, minunat și secret între noi doi.

Se oprește, apoi scoate un mic pufăit amuzat:

— Erai teribil de amuzant în rolul surorii în vârstă. Îți reușește din ce în ce mai bine. De-abia m-am putut ține să nu râd.

El nu spune nimic.

— Miles, înțelegi ce vreau să spun?

— Da. Perfect.

Ceva în tonul vocii lui o face să se ridice grăbit într-un cot și să-i cerceteze fața cu luare aminte. Întinde mâna spre obrazul lui și-l mângâie.

— Iubitule, doi oameni care se iubesc trebuie să fie cinstiți unul cu celălalt.

— Știu.

— Și tu ai fost onest când a fost vorba de sânii surorii Cory. Am vrut să fie reciproc.

— Îmi dau seama.

Ea îl bate ușurel pe obraz.

— Iar tu ai avut întotdeauna darul ăsta rar de a nu te putea exprima. E mult mai interesant și mai atrăgător decât ce fac toți isteții ăia care jonglează cu cuvintele. Eu cred că tu te subestimezi îngrozitor. Indivizi care știu ce vor să spună și pot să spună ce vor sunt cu nemiluita. Iar tu, care habar nu ai nici de una nici de alta, ești aproape un unicat.

Îl privește lung, cu tandră solicitudine.

— De asta am și ales să devin reală pentru tine, dragule. De asta mă simt așa în siguranță cu tine. Pentru că știu că, și dacă din întâmplare ți-ar trece prin cap, ferească Dumnezeu – dar tu n-ai putea face una ca asta – să trișezi și să încerci să pui pe hârtie toate astea, tot n-ai fi în stare, nici dacă te-ai strădui mii de ani. De fapt, la un moment dat începusem să mă gândesc la alți scriitori, dar niciunul nu mi-a dat sentimentul ăsta solid de siguranță pe care mi-l dai tu.

Continuă să-l privească o clipă, apoi se apleacă deasupra lui, cu ochii înotând în lacrimi de sinceritate, cu gura exact deasupra gurii lui.

— Miles, știi foarte bine că în felul ăsta mă poți avea oricând…

Face o pauză, îl sărută pe buze.

— … și oricum. Dacă n-ar fi așa, dacă ai *putea* să scrii toate astea, n-aș mai putea fi cu tine. Aș fi nevoită să devin din nou o umbră în culisele minții tale, un strigoi anost în măruntaiele mașinăriei, și n-aș putea suporta să nu fiu decât o idee pentru tine.

Îl mai sărută o dată, de data asta rămâne cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Și, oricum, te pricepi mult mai bine la alte treburi.

Un ultim, lung sărut, și se cuibărește iar în poziția dinainte, cu obrazul în umărul lui și cu piciorul drept peste al lui. Cu privirile încă pironite în tavanul boltit, el începe:

— Dacă-mi permiți să adaug un detaliu contemporan: mulți oameni…

— Știu, iubitule. Înțeleg foarte bine că ai prefera să-i crezi pe ei decât pe mine.

El respiră adânc înainte de a continua:

— Cred că sunt îndreptățit să subliniez faptul că tu personal n-ai fost nevoită în viața ta să scrii vreun rând măcar și deci n-ai idee ce al dracului de…

— Dragule… iartă-mă. Mai e un secretuț mititel pe care ți l-am ascuns.

— Care?

— Cum să-ți spun… dacă-mi permiți un detaliu istoric, la început, timp de câteva secole după apariția alfabetului, eu și surorile mele într-ale literaturii am avut dificultăți. Știi, dragule, ideea n-a prins foarte repede. Sigur că și noi eram încă novice în ale inspirației. Dar atunci parc-ar fi fost toți surzi și muți. Și, în parte, era tot din cauza nefericitei ăleia de Clio. De la început n-a făcut decât ce face și acum: s-a gudurat pe lângă mai-marii zilei, pe lângă toate celebritățile. Pentru că, pe lângă toate celelalte, mai e și cumplit de snoabă. Și, practic, le-a vândut

tuturor ăstora ideea cum că alfabetul e numai bun pentru foaia de impozite. Numai așa puteau pricepe. Și ce-au zis ei: nemaipomenit, acum îi avem la mână pe toți ăia care se eschivează de la plata tributului. Și uite-așa, alfabetul a ajuns să fie folosit numai pentru toate listele alea ridicole de vite, de ulcele cu miere, de amfore cu vin și în texte de genul: „Stimate domn, am primit tăblița de lut pe care ați avut amabilitatea să ne-o trimiteți în ziua a zecea a...”, înțelegi. Atunci noi, celelalte, am avut o idee strălucită. Era clar că voi, muritorii, aveați nevoie de un exemplu, ceva care să vă arate că se pot face bani frumoși și obține tot felul de avantaje și cu literatura, nu numai cu finanțele alea plicticoase. Așa că ne-am hotărât să producem fiecare câte o mostră din ceea ce știam mai bine să facem, așa, ca să dăm un exemplu. Și, ca să n-o lungesc prea tare, dragă Miles, am mâzgălit și eu ceva acolo.

— Ceva care, de bună seamă, s-a pierdut, nu?

— Nu, dragule. Am văzut un exemplar într-o librărie nu mai devreme de acum două zile.

El continuă să privească fix în tavan.

— Hai, spune-mi.

— Am scris sub pseudonim, evident. Și titlul original s-a pierdut.

— Da, da’ eu vreau să știu.

— Ce, titlul original? Mare păcat, se potrivea atât de bine cu subiectul.

Ea se sprijină într-un cot, uitându-se lung la el.

— Miles, să știi că n-are nicio legătură cu tine, dar titlul era: *Oare or să se maturizeze bărbații vreodată?* sau, mai pe scurt, *Bărbații*. Nu-i așa că-i deștept?

El se uită pieziș la fața ei luminoasă și întrebătoare. Uitându-se în jos la el, ea își plimbă un deget de-a lungul unuia din bicepșii lui.

— Sigur, nu era perfect. Îmi dau seama acum că n-am reușit să transmit mesajul de bază în mod suficient de clar. Teamă mi-e că am cam supraestimat inteligența cititorilor mei. Jumătate din ei n-au înțeles despre ce e vorba. Nici până în zilele noastre.

El își duce iar privirile în tavan.

— Zi-mi doar titlul modern.

— De fapt, știi, iubitule, mai am o soră la fel de insuportabilă. O snoabă îngrozitoare, la fel ca și Clio. Mereu își țin partea una alteia. O cheamă Caliope, pasămite e responsabilă cu epopeea. Și mostra ei era lucrul cel mai înfiorător de plicticos pe care ți-l poți închipui. Nimic ca lumea, nici tu sex, nici tu glume, de la început până la sfârșit. Și atunci, ca s-o oftic, l-am luat pe unul din eroii ăia ai ei păduchioși și am scris *Bărbații* despre el. Așa, ca să vadă toată lumea ce fel de bărbați sunt ăia în realitate.

— Vrei, te rog, să-mi spui titlul adevărat?

— Păi, ți l-am spus.

— Nu, titlul pe care îl știm cu toții astăzi.

Ea se apucă să deseneze cerculețe cu vârful degetului pe cearșaf.

— Iubitule, zău, mi-e rușine. N-am spus nimănui niciodată că e de mine. În multe privințe era ceva tare primitiv și naiv. În primul rând, am încurcat toate detaliile geografice.

— Deci erau multe localizări?

Ea ezită, trasând în continuare cerculețe pe cearșaf.

— Da, așa e.

— Deci, era vorba de o călătorie?

— Da, într-un fel.

— Și ar însemna să mergem cu închipuirea prea departe dacă am spune că această călătorie a început imediat după asediul Troiei?

— Iubitule, zău, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Și nu cumva opera este mai bine cunoscută sub titlul *Odiseea*?

Ea se ridică repede în capul oaselor, acoperindu-și fața cu palmele.

— Miles, Dumnezeule. Ce groaznic. Ai ghicit.

Ducându-și mâinile sub ceafă, el rămâne cu privirile în tavan. Ea îi aruncă o privire îngrijorată, apoi, impulsiv, se întoarce, aplecându-se peste el.

— Dragul meu, nu trebuie să fii gelos doar pentru că, dintr-o întâmplare norocoasă, singura mea încercare, și aia stângace, în ale scrisului a devenit best-seller.

El se uită în ochii ei plini de îngrijorare.

— Credeam că suntem în pauză și că ne odihnim.

— Păi, suntem în pauză.

— Cum de ai tupeul să zici că-s mai imposibil decât tine… și asta numai pentru că am făcut în treacăt o remarcă neînsemnată despre sâni… E absurd. Orice clasicist știe – încă de la începuturile studiilor clasice – că Homer era bărbat.

Ea se prăbușește brusc pe umărul lui, în poziția ei de mai înainte.

— Vai, Miles, te-am jignit.

— Este evident că era bărbat. Era un geniu. Dacă vrei să știi, tu ești aia geloasă.

— Zău, îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

— Ba e foarte bine c-ai adus vorba. Asta nu face decât să demonstreze la ce nivel gândești. Dac-ai fi citit vreodată amărâta aia de carte, ai fi realizat că singurul motiv pentru care Ulise s-a întors la Ithaca e pentru că nu știa de unde naiba din altă parte să ia o corabie și un echipaj. Și pentru că Homer avea pregătit numărul ăla cu nevastă-sa. Toată povestea aia cu țesutul. Oricine știe de ce păienjenilor femele le plac bărbații.

Ea se strânge și mai tare lângă el.

— Miles, o să mă faci să plâng. Ca Penelopa.

El ia o gură de aer.

— De acord, trebuia să-i dea și ei oleacă de sentimentalism dulceag. Probabil că și pe vremea aia trebuia să arunci un os publicului feminin.

— Te rog, nu mai pronunța cuvântul „feminin” de parc-ar fi o înjurătură. Și, te rog, cuprinde-mă din nou cu brațul.

El nu schițează nicio mișcare timp de vreo două clipe; apoi, cu acea înțelegere a iraționalității feminine care caracterizează mintea masculină, își ia brațul de sub cap și o cuprinde. După alte câteva clipe o bate ușurel pe spate.

— OK, o să te cred dacă-mi spui că i-ai dat o idee, două. Aia cu Circe, cu Calypso și altele de genul ăsta.

Ea îl sărută pe umăr.

— Mersi, dragule. Foarte generos din partea ta.

Rămân o vreme tăcuți amândoi, după această neînțelegere

minoră. Într-un târziu, el este cel care rupe tăcerea, dar pe un ton precaut și neutru.

— Încă n-am hotărât nimic pentru data viitoare.

— Ba da. Mai puțină vorbă, mai multă acțiune.

— Unul din locurile unde am putea introduce ceva e acolo unde tu, întorcându-ți privirea în felul ăla plictisit și dezgustat, spui: „Mai bine i-ai da înainte acolo”.

El face o pauză, apoi continuă:

— Și cred că data viitoare așa o să și fac.

— Vai, delicios, iubitule. Și eu ce fac? Continui să mă prefac plictisită și dezgustată, sau invers?

— Asta depinde numai de tine.

Ea se strânge și mai mult lângă el.

— Ce contează sentimentele mele idioate de femeiușcă. Vreau ce vrei și tu. Doar tu ești bărbatul.

— Bine, dar tu ești nemuritoare, nu?

— Dragule, zău că nu-mi pasă.

— Insist.

— Cum vrei, atunci o să mă prefac că-mi place.

— Dar eu nu vreau să te *prefaci*.

Ea rămâne tăcută o clipă.

— Întotdeauna simt când ești supărat pe mine.

— Dar nu-s deloc supărat pe tine. Numai că... cum să spun, e nevoie de puțină organizare. Aici nu poți improviza fără să chibzuiești bine înainte.

— Sigur, dragule.

— Primul lucru pe care-l faci când te duci la restaurant e să te uiți în meniu și să planifici ce vrei să mănânci.

— Știu, Miles.

— Tot ce vreau să spun e că avem și noi oarecare responsabilitate dacă vrem să ajungem la trei virgulă trei.

— Dragule, știu.

— În primul rând, tu ai mii de ani de experiență, pe când eu...

— Miles.

El tace o vreme.

— Am păstrat un ritm constant de patru și cinci pentru fiecare variațiune, până la a zecea. Pe urmă, la zeci, și după

douăzeci, a fost un dezastru.

— Aha, deci eu sunt de vină.

— Nu, deloc. Doar că trebuie să ne concentrăm mai mult. Amândoi.

El continuă înainte ca ea să poată spune ceva:

— De pildă, există tot felul de... alternative narative pe care nu le-am explorat încă pe deplin.

— Care, de pildă?

El rămâne cu privirea în tavan.

— Mă gândeam că data viitoare aș putea accepta tratamentul inițial propus de sora Cory. E doar așa, un exemplu.

Urmează clipe de tăcere.

— Miles, ca femeie, pot să-ți spun că ea...

— Mi se pare nițeluș bizar că ce era bun pentru cel mai mare poet al lumii nu e bun și pentru mine, după toate aparențele.

— Dacă ție ți se pare că un *engouement* trecător al unui provincial oarecare pentru niște exotisme de bordel importate de undeva din Barbados acum patru sute de ani...

Se oprește.

— Bun, știu că nu sunt decât o biată zeiță.

— Datorită ție, ea a căpătat o nouă dimensiune pentru mine. Asta-i tot.

— Cred că vechile dimensiuni erau de-ajuns.

El păstrează câteva clipe de tăcere.

— Uite, nu vreau să ne certăm. Era doar așa, o idee. Dacă tu consideri că e sub demnitatea ta să joci rolul unei persoane încântătoare, pline de calități umane și de umor, care încă face parte dintr-o rasă oprimată... atunci nu mai e nimic de spus.

Erato, la rândul ei, rămâne tăcută câteva clipe.

— Doar tratamentul inițial?

— De fapt, putem să facem...

— Să facem ce?

— Nu, nimic.

— Te rog, spune.

— Ar putea fi doar ea tot timpul. Adică, tu ai putea fi ea. O muză negresă. Dar așa, ca să ridicăm puțin media.

Ea tace.

— Asta nu-nseamnă că n-o să-mi fie dor de tine.

— Mai ai și alte idei din astea, Miles?

— Doar una: pe viitor, ai putea să porți niște pantofi mai puțin ascuțiți atunci când dai în bietul meu trup lipsit de apărare.

Mai trece o clipă, apoi ea se ridică într-un cot. Chipul ei este din nou numai pocăință.

— Dulcele meu drag. Cred că tu te-ai mișcat nițeluș, iar eu nu m-am putut opri la timp.

— De douăzeci și nouă de ori.

— Vai, Miles, n-am făcut așa ceva! Arată-mi unde e. Lasă-mă să pup ca să treacă.

El arătă spre coastele inferioare. Aplecându-se, ea sărută locul ca să treacă, apoi se ridică iar, privindu-l cu reproș.

— Dragule, ești un englez tipic. Numai un englez poate să țină așa lucrurile în el. De pildă, aia cu sânii surorii Cory.

Îl contemplă gânditoare, dar plină de afecțiune în același timp.

— Uneori îmi aduci aminte de cineva.

— De cine?

— De cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

El o privește cu suspiciune.

— Cine?

Sprijinindu-se în continuare într-un cot, ea îl mângâie ușor pe piept, apoi mâna i se oprește pe pântec, unde începe să traseze cu degetul un cerc în jurul buricului.

— Nici nu-mi mai amintesc cum îl chema. Era un nimeni. Nu l-am întâlnit decât o dată. Sora mea aia veselă, Thalia, și cu mine aveam un prieten comun. Îl chema Charlie. El m-a dus acolo. Așa, în glumă.

— Și cine era Charlie ăsta?

— Lasă-mă să mă ghemuiesc la loc lângă tine, spune ea, reluându-și poziția dinainte. Mmm, ce bine e. Charlie era... O, Doamne! ce memorie mai am și eu. Dar au fost atâția.

Tot încercând să-și amintească, bate darabana pe umărul lui, până când, victorioasă, îl anunță, cu o lejeră tapotare finală:

— Francez.

— Toate astea s-au întâmplat în Franța?

— Nu, în Grecia. Cu siguranță în Grecia.

— Bine, dar Charlie nu e…

Ea îi acoperă gură cu mâna dreaptă.

— Miles, știu. E doar sistemul ăsta al meu absurd. Lasă-mă o clipă să mă gândesc. Francez… Asta e! Știam eu c-o să-mi aduc aminte. Coexcoex-brekekekex. Una din piesele lui Charlie era despre broaște.

El se uită fix în tavan.

— Bine, da' de ce Charlie, pentru Dumnezeu?

— Are un nume așa lung, că niciodată nu mi-l amintesc.

— Nu suntem cumva în Atena secolului cinci?

— Dragule, nu pot să jur. Dar ai dreptate, era, într-adevăr, Atena, cu mult timp înainte de discoteci și de Onassis și de alte lucruri de genul ăsta. Și e atât de multă vreme de atunci, că nu e cazul să fii gelos, da' mi-era tare drag Charlie. La Atena nu erau decât patru bărbați care nu erau pederaști înrăiți, și el era unul din ei. Noi, fetele, nu prea aveam de ales; Thalia și cu mine i-am dat o mică idee pentru o piesă, cu niște roluri feminine destul de drăguțe, zic eu, idee pe care el a dezvoltat-o în mod strălucit deși, dacă e să fiu cinstită, femeile din Milet aveau un succes nebun care – da' mă rog, asta-i altă poveste. În fine. Ne-am dus să-l vedem pe Moș Beșleagă. Locuia într-un apartament pur și simplu groaznic la parterul unei clădiri de lângă piață, nu era niciun pic de lumină, semăna mai degrabă a peșteră decât a apartament și, culmea ororii, el ședea undeva într-un colț, ghemuit deasupra focului, deși afară era caniculă. Nici nu-ți poți închipui. Și era clar că babalâcul ramolit nici nu se sinchisește de noi, de-abia mi-a aruncat o privire când m-a prezentat Charlie. Bineînțeles, eram acolo incognito, așa că nu știa cine sunt de fapt. Nu că i-ar fi păsat mai mult dacă ar fi știut. Un singur lucru părea să-l intereseze: cu mâna în fața focului, făcea tot felu' de umbre idioate pe perete. De parcă Charlie și cu mine am fi fost niște copii de paișpe ani. E de necrezut, dar se pare că un puști îi arătase figura doar cu o zi înainte. Se vedea de la o poștă că era senil. Ar fi trebuit să fie la azil. Te plictisesc?

El stătea în continuare cu privirea pironită în tavan.

— Continuă.

— Adică, știi, nu poți suporta la infinit păsări în zbor, mutre caraghioase și capete de lup. La un moment dat, Charlie și cu mine ne-am săturat așa de tare, că Charlie a sugerat – doar așa, ca să facem haz – să mă dezbrac. Mi-aduc aminte, purtam o mică țoală elegantă de culoarea șofranului pal, care avea brodată de-a lungul tivului o friză din lână roșie cu un model în formă de chei, era de la o butică drăgălașă din Chefalonia, undeva în spatele Porticului, un chilipir, o cumpărasem cu o săptămână înainte cu preț redus, chiar genul meu de tunică... Așa, unde rămăsesem?

— Acolo unde te pregăteai să te dezbraci în fața...

— Știi, era doar așa ca să văd cum arată umbra mea despuiată și să aibă și moșneagu' o mică plăcere – și știi ce s-a întâmplat? A înșfăcat o mătură de lângă vatră și-a-nceput să-i arunce bietului Charlie tot felu' de insulte grosolane cu vocea aia a lui tremurândă. Cum că dacă Charlie își închipuie că o dansatoare de cabaret culeasă de pe stradă – chiar astea au fost cuvintele lui – poate fi idealul lui – al lui Moș Beșleagă – de femeie, atunci să se ducă să se consulte la cap, că nu e bun decât să scrie vodeviluri. Pe urmă a avut tupeul să-mi spună că am nasul prea lung, sprâncenele nu îndeajuns de bine pensate, că tunica mea divină e cu trei centimetri prea scurtă, că am brațele și picioarele prea subțiri și fundul prea mic... Ei bine, asta l-a dat de gol. Era și el ca toți ceilalți. Idealul lui de femeie era un băiat ideal. Charlie i-a spus-o chiar pe șleau nefericitului. Și, dacă n-ar fi făcut un salt îndărăt, s-ar fi trezit cu mătura drept în creștetul capului. Până la urmă, a trebuit s-o luăm la sănătoasa. Cu Moș Beșleagă în prag, fluturându-și mătura și strigând tot felu' de prostii, cum că o să trimită epitropii – Dumnezeu știe ce credea el că sunt ăștia – după noi, pentru încălcare de...

Se oprește o clipă, apoi întreabă:

— Era un d-ăla, cum îi zice?

— Filosof, cumva?

— E extraordinar. Cum de ai...

— Așa, o ipoteză.

— Știi, ăștia sunt toți o apă și-un pământ. Charlie chiar a

făcut o glumă pe socoteala lor într-una din farsele lui. A zis despre ei că nu știu să deosebească niște *phalloi* de niște *pyge*.

— Ce farsă era aia?

— Clio, creatura aia îngrozitoare, mi-a spus odată că s-a pierdut. Da' las' c-o cunosc eu, mai mult ca sigur că ea a ascuns-o în dosarul cu sistemele de irigație incașe, sau ceva asemănător. Ca s-o poată scoate pe furiș în serile ei de fată bătrână, când nu e nimeni prin preajmă.

În tot acest răstimp, el rămăsese cu ochii în tavan.

— Așa, deci eu îți amintesc de... Moș Beșleagă.

Ea îl sărută pe umăr.

— Doar așa, puțin, iubitule. Puțintel de tot. Și doar uneori.

— În ceea ce mă privește, nu văd nicio asemănare.

— Miles dragă, da' nu fi așa țeapăn și ofensat. Nu mă refer la fizic.

— M-am plâns eu vreodată că te-ai dezbrăcat în fața mea?

— Nu, dar întotdeauna încerci să mă transformi în altceva. De parcă m-ai prefera dac-aș fi perfectă, sau dac-aș fi sora Cory. Am întotdeauna senzația că nu mă pot ridica până la înălțimea așteptărilor tale. Știu că am defecte. De pildă, am, într-adevăr nasul cu câțiva milimetri prea lung.

Face o scurtă pauză.

— Am mai avut eu un prieten odată. Tot timpul făcea mișto de nasul meu. Era un netrebnic, oricum. A fugit cu plicticoasa aia de Caliope. Da' m-am răzbunat eu.

— Ăsta cine mai era?

— Nu te plictisesc cu vorbăria mea? Te rog să-mi spui. Așa, de fapt am reușit să-i lipesc porecla „Nasul" de numele adevărat. Mai târziu a fost trimis în exil. Și acolo a scris cel mai înfiorător de lung și dezlânat – cum îi zice – despre întemeierea... știi tu, chestia aia cu marșul. Marșul, marșul...

— Romei?

— Așa, Romei.

El rămâne cu privirea pironită în continuare în tavan.

— Confunzi două persoane diferite.

— Ba nu-i adevărat. Cum aș putea să-l uit?

— Vergiliu e cel care a scris despre Roma.

— Sigur. Ce isteț ești că-ți aduci aminte.
— Ăla cu care ai avut tu aventura era Ovidiu.
Se lasă câteva clipe de tăcere.
— Ești sigur, Miles?
— Publius Ovidius Naso. Adică „Nasul”.
— Da, acum că zici, parcă fac legătura. Nu cumva i-am inspirat niște ode, sau ceva de genul ăsta?
— Ăla era Horațiu, pentru numele lui Dumnezeu.
— Aa, da. Ăla care-a scris chestia aia drăguță cu vrăbiuța.
— Catul.
— Sigur, îmi amintesc. Era un scump, îmi plăcea să-l tachinez. Știi, eu eram iubita lui, Livia.
— Lesbia. Hristoase.
Ea se strânge și mai aproape de el.
— Dragule, îmi pare tare rău, da’ să știi că mă străduiesc.
— Dacă așa îi tratezi pe cei mai mari poeți din trecut, mă-ntreb cum dracu’ îi tratezi pe...
— Miles, eu nu fac decât să-i inspir pe oameni. Să arunc câteva semințe. Nu pot fi peste tot atunci când apar florile. Și mă dor ochii îngrozitor când citesc în altă limbă decât greaca. Pentru mine niciun alt alfabet nu a avut vreodată aceleași nuanțe.
Miles Green privește lung în tavan, meditând în tăcere. Ea îl sărută pe umăr.
— Dragule, spune-mi la ce te gândești.
— Știi foarte bine la ce mă gândesc.
— Zău, pe bune.
— Mă-ntreb dac-ai citit vreodată măcar un rând din ce-am scris.
Ea rămâne tăcută o clipă. Apoi, îngropându-și fața în gâtul lui, îl sărută.
— Miles, am citit câteva cronici. Și am auzit o mulțime de lume vorbind despre ce-ai scris.
— Dar tu personal n-ai citit nimic, nu?
— Știu despre ce e vorba. Linia generală.
— Eu te-am întrebat dac-ai citit.
— Cum să zic... nu în sensul literal al cuvântului, iubitule.

Dar întotdeauna am vrut să m-apuc. Jur.

— Mersi.

— Miles, știi foarte bine că eu iubesc eul tău real.

— Aș prefera să nu folosești cuvântul „real”. Mi-ai subminat orice încredere în el.

Și continuă, înainte ca ea să poată spune ceva:

— Mai întâi îmi spui că sunt incoerent și inexact. Pe urmă se dovedește că n-ai citit nici măcar un rând amărât din tot ce-am scris. Știi ce? Ar trebui să te-apuci să scrii cronică de carte.

Ea își ascunde fruntea în umărul lui.

— Ce vrei, semăn cu tine. Nici eu nu știu să mă exprim prea bine.

— Ascultă, Erato. Când e vorba de joc, putem să ne jucăm, ca să zic așa – asta e una. Dar văd că pe zi ce trece tu introduci elemente de joc în perioadele noastre de odihnă. Și îți bați joc tot mai des de lucruri care pentru mine sunt importante. Ca, de pildă, realitatea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai tot spune că tu nu ești, de fapt, decât ceea ce vreau eu să fii. Nu te vreau deloc așa. Nu, ești exact ceea ce vrei tu să fii. Și-ncepi să te-ntreci cu gluma.

— Te rog, nu fi supărat.

— Nu sunt supărat. Sunt șocat. Și extrem de rănit.

Privirea îi era în continuare înțepenită în tavan. Încetișor, ea își coboară mâna moale peste pântecele lui până la penisul inert; îl mângâie, apoi îl strânge cu blândețe. Într-un târziu, el întrerupe tăcerea:

— Întotdeauna pui la cale ceva.

Ea îl sărută pe umăr.

— Oricum, e mai mult decât faci tu.

— Eu nu vorbeam despre chestia aia.

— Ce vrei, nu-s bună la ținut minte nume. Parcă am un roi de muște bâzâind în creier.

— Asta-i singura comparație de care ești în stare?

— Da’ ce, e-așa rea, dragule?

El își strânge buzele cu încrâncenare, dar, până la urmă, nu se poate stăpâni:

— Ba ai memorie foarte bună, când vrei.

Ea continuă să-i dezmierde penisul.

— Selectivă.

El rămâne tăcut o vreme.

— Păi sigur, îți convine. Sigur că-mi dau seama că povestea aia de pe pajiștea din Parnas e doar o metaforă, un simbol al conjuncției alfabetice care produce cuvintele, și așa mai departe. Dar nu văd de ce nu ai avea puțină îngăduință pentru lipsa mea de experiență sexuală. La experiența ta... Cred că nu e prea mult dacă-ți cer să te pui în pielea altcuiva o oră, două. Din când în când.

— Miles, știu că negrul e o culoare frumoasă, dar mă doare așa, puțintel să văd că pentru tine nu e de ajuns așa cum sunt. Ca să nu mai vorbesc de faptul că ne-am înțeles de la început că nu mă transform în altcineva decât când am chef.

— Da' niciodată n-ai chef.

— Nu văd de ce nu putem fi noi înșine pur și simplu.

— Pentru că nu mă înțelegi. Uneori îmi spun c-ar fi mult mai bine pentru amândoi dac-am fi două persoane cu totul diferite.

Ea ridică penisul, lăsându-l numaidecât să cadă la loc.

— Iubitule, dar te-nțeleg. Poate că nu ți-am citit cărțile, dar te-am citit pe tine. Te știu pe dinafară aproape.

Mângâind delicat penisul în chip de bun rămas, ea își strecoară mâna în sus spre umărul lui.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Să ne odihnim puțin. Poate c-o să gândesc altfel peste un minut. Când ne-apucăm de următoarea revizie.

— Nu consider că am lămurit încă această chestiune.

— Dragule.

— Vorbim întruna, asta-i tot ce facem în ultima vreme. Te-am avut doar de două ori – de două amărâte de ori în ceea ce, dacă n-ar fi vorba de un non-text imposibil de scris, ar trebui să fie cel puțin o sută optzeci de pagini. Doar nu pentru asta ne aflăm aici.

— Promit să mă gândesc la ceva drăguț pentru data viitoare.

El oftează din rărunchi:

— Nu-i de ajuns.

— Dragule!

— Bine.

— N-o să suflu o vorbă. Poți să mă ai o dată și-ncă o dată și-ncă o dată.

— Vreau s-o văd și pe-asta.

— Promit, spuse ea, bătându-l pe umăr.

El deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc.

În încăpere se așterne tăcerea; nu se mai aude decât ticăitul ceasului cu cuc. Într-o complicată îmbrățișare, cele două trupuri zac în culcușul crepuscular, cu ochii închiși, încântător tablou de concordie sexuală: femeia, strâns lipită de bărbatul protector, pace după furtuna simțurilor. Ridicându-și piciorul drept vreo doi centimetri mai sus peste șalele lui, ea își apropie somnoroasă pântecele de coapsa lui, rămânând apoi nemișcată.

Miles simte că și-a câștigat simpatiile masculine. Este, fără îndoială, de înțeles că uneori simte nevoia să pășească – dacă se poate spune așa – pe urmele Bardului. Drept consolare, petrece un minut și ceva trecând în revistă diapozitive imaginare cu fata din Indiile Apusene, zglobie, plină de avânt și devenită între timp o creatură plină de fascinație istorică. Curând, însă, alunecă în mod cât se poate de firesc – și în tăcere – spre alte soluții pentru situația grea în care se găsește. Polineziene, irlandeze, venezuelene, libaneze, balineze, indience, italience, rusoaice și alte naționalități; sfioase, pătimașe, obraznice, reci; parșive, înlăcrimate, jucăușe, impetuoase... Adevărate Națiuni Unite de ochi, guri, sâni, picioare, brațe, coapse și popouri alunecă șarmant, rostogolindu-se caleidoscopic prin, sau pe lângă, ferestrele închipuirii lui: dar vai, doar ca pozele unei reviste frunzărite în grabă; sau ca fulgii de zăpadă, ce nu se realizează decât înghețând.

Dar ceea ce era absolut exasperant e că toate acestea stau acolo, așteptând parcă să facă un salt și să prindă viață, transformându-se în fermecătoare și labilă realitate, în trupul pe care brațul lui drept îl cuprinde acum într-o ușoară îmbrățișare – asta numai dacă afurisita asta de fată (auzi, Homer!) și vanitatea ei feminină absurdă, capricioasă și, în fond, banală (dar în primul rând absurdă într-o familie obsedată până la țicneală de etalarea propriei polimorfii) poate fi dresată cum se

cuvine. Căci un lucru trebuie spus: precum cele mai multe divinități, în decursul carierei ei a dobândit o sumedenie de caracteristici omenești din cele mai idioate. Judecând după felul în care se comportă, ai zice că nu e decât o femeie oarecare; ba și mai rău, o nevastă.

Astfel cugetă Miles Green. Nu că – își spune el cu obiectivitatea care îl caracterizează – ai avea de ce să te plângi când, punând totul în cumpănă, cele rele și cele bune, ai lângă tine o zeiță gata să facă orice în pat (cu excepția metamorfozării și a „furculiței braziliene”). Cât despre sora Cory, singura concesie pe care ea a făcut-o eternei și cvasi-spiritualei căutări a bărbatului pentru ceva care să fie măcar cu un centimetru tactil (sau cu o silabă) mai bun decât ce are deja, nu e deloc de disprețuit. Totuși, dacă tot o apucase pe calea asta, mai sunt încă atâtea concesii pe care le-ar mai fi putut face fără mare efort. Aceasta a fost revelația cea mai bathetică: faptul că o muză poate fi atât de lipsită de imaginație la acest capitol a fost o cruntă decepție. E ca și cum ai primi cadou un Ferrari și nu ți s-ar da voie să conduci cu peste o sută șaizeci la oră.

Trebuie să privească realitatea în față: dacă fata asta n-ar fi cine este, oricine ar fi ajuns până acum să se întrebe cu părere de rău dacă nu cumva totuși are în ea ceva distinct suburban. Toată vorbăria asta despre eul ei „real” are ceva mic-burghez, ceva din boala aceea îngrozitoare numită „cartlandită”[1], și aduce a mentalitate de vânzătoare. Cât despre faptul că e în stare să fie geloasă pe ea însăși numai pentru că el o găsește mai sexy atunci când e altcineva... nici nu mai are cuvinte. Începi să te întrebi dacă nu cumva s-a născut într-o casă parohială, nicidecum pe muntele Parnas.

Și ăsta nu ar fi, Doamne ferește, cel mai rău lucru, își spune Miles. Această ultimă și intolerabil de prolixă variațiune i-a confirmat în mod clar o bănuială pe care o nutrește de multă vreme. Ideea că muzele sunt sfioase și temătoare este una din înșelătoriile cele mai grosolane cărora le-a căzut victimă umanitatea. În loc de „sfioase și temătoare” citește „Iremediabil frivole și prefăcute” – și zău că vei fi mult mai aproape de adevăr. Singurul lucru de care cea care se afla acum lângă el se temuse

vreodată era orice aducea cât de puțin a lucru serios. Adică (își spune Miles) uite, de pildă, o chestiune neînsemnată, pe care n-am pus-o încă în discuție, dar o s-o fac negreșit data viitoare – de ce nouăzeci și nouă la sută din literatura despre care se presupune că a fost inspirată de fata asta și de surorile ei a fost și rămâne o totală pierdere de cerneală și hârtie. Asta nu face decât să demonstreze cât de tare le pasă. Păi, „Fetele de la Delfi" e un nume care li se potrivește de minune; mult adevăr se-ascunde uneori în vorbele rostite în doi peri… Dumnezeule, poate să parieze că aceia, puțini la număr, care au creat într-adevăr ceva important, au făcut-o nu atât datorită lui Erato, cât în ciuda ei.

Dar lucrul care o dă de gol e faptul că, dacă vrea, e în stare să ofere inspirație, după toate aparențele. Adică nu s-a dat în lături să fie Doamna Brună, Lesbia, Calypso și atâtea altele, atunci când avea ea chef; ba a fost chiar și urnă grecească și „binecuvântata demoazelă", în lipsă de altceva mai bun. Dar asta o face numai pentru alți bărbați; lui nu vrea să-i acorde nici măcar o scurtă ședință în timpul ei liber, în rolul unei neînsemnate infirmiere antileze. Iar în orele ei de serviciu, nu s-a gândit niciodată la ceea ce ar fi putut el face cu puțină inspirație veritabilă, nu i-a trecut nici măcar prin cap să citească ce-a scris el până acum, pentru că, dac-ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că el e o persoană mult prea însemnată pentru a merita un asemenea tratament.

Trebuie spus încă o dată (spune Miles în gândul lui): este incorigibil de superficială și incorigibil de guralivă. Se poate trece cu vederea felul în care își bate joc de toate acele lucruri în care cred cei ce scriu, ba chiar și de ei înșiși, oferindu-și în schimb trupul care și el e, mă rog, pasabil. Dar este șocant să constați că nu ia în serios nici măcar *asta*. La o adică, poți admite că părerile sunt împărțite când e vorba de cât respect trebuie acordat scrisului și scriitorilor; dar nu și când e vorba de ceea ce femeile datorează bărbaților într-un domeniu fundamental. Ei bine, în acest domeniu există un punct în care tachinăriile și gluma trebuie să înceteze și în care realitatea biologică – în primul rând rațiunea de a exista a femeilor –

trebuie privită cu toată seriozitatea. Nu că oricine se poate grozăvi și ține pasul cu alde Casanova, Byron sau Frank Harris; dar în fond, nu tu te duci la ea, ci ea vine la tine. Și e clar că dintr-un singur motiv.

Pentru că, de fapt, asta stă la baza atitudinii ei: resentimentul față de atracția fizică pe care o simte pentru el – dovada supremă a cât de mult s-a îndepărtat de condiția adevăratei divinități și de teoria carteziană, ajungând să semene cu o femeiușcă oarecare fără creier, ca atâtea altele în secolul douăzeci. Cunoaștem foarte bine genul – doar e plină de ele realitatea plicticos de monistă a lumii dinafara încăperii capitonate: pizmașe și pisăloage, se apucă să toace pe toată lumea cu limba aia a lor veninoasă, îndată ce simt că prețioasele lui ego-uri emancipate le sunt primejduite de propriile lor instincte; acum vor una, în clipa următoare se dezic; acum sunt sclavele propriilor simțuri, numaidecât își etalează presupusa libertate de voință; și întotdeauna își bat joc de tot ceea ce trece de putința lor de înțelegere, încercând să-i tragă și pe bărbați în jos până la nivelul lor. Sunt niște adolescente perpetue, asta-i problema; nu au nici simțul timpului, nici al măsurii și nu știu când e cazul să se comporte potrivit vârstei lor, iar Erato este un exemplu grăitor.

Miles își aduce aminte de primele lor variațiuni – cât de fizice, cât de pătimașe, cât de lipsite de dialog erau; cât de experimentale, cât de sublim de imposibil de reprodus în text. Și-acum, poftim! Și e numai din vina ei. Cu femeile sfârșești întotdeauna prin a te scufunda într-o mlaștină de realitate, adică în cuvinte. Uneori te întrebi chiar dacă nu cumva au inventat literatura ca să se răzbune, ca să-i inducă deliberat în eroare pe bărbați, superiori lor din toate punctele de vedere, distrăgându-le atenția și făcându-i să-și irosească aspirațiile intelectuale și vigoarea vitală cu mantise[2] și trivialități, cu niște biete umbre pe perete. În fond, totul poate fi privit ca o uriașă conspirație; și cine e la originea ei? Cine altcineva dacă nu creatura aceasta vicleană, malițioasă și cu două fețe care se află acum alături de el?

În mod normal, Miles Green ar trebui acum să fie pradă unei

melancolii cu totul justificate. Dar de fapt, cum stă acolo întins pe pat, pe față i se citește ceva ce seamănă în chip curios a zâmbet. Iar cauza este simplă. Cu o mișcare foarte abilă, a plasat un pion de sacrificiu; și nu intenționează să-l piardă decât pentru a câștiga regina. Repetatele sale referiri recente la sora Cory și la sânii ei nu au fost câtuși de puțin rezultatul lipsei lui de tact sau al dorinței de a o scoate din sărite; au fost făcute deliberat pentru a scoate din luptă un adversar care urmărește în mod clar să-l scoată pe el din luptă. Când Erato va fi suficient de geloasă pe sora Cory, el va sugera, spontan și în glumă, să renunțe la ea – și pe urmă va propune o nouă alternativă. Iar alternativa – nouă și infinit mai bună – a ales-o deja, nu fără a fi trecut cu atenție în revistă toate posibilitățile, după cum am sugerat. De fapt, nu înțelegea cum de putuse fi atât de prost încât să nu vadă de la început că această alternativă este cea ideală; și, în afară de asta, obligația de a juca noul rol ar putea să-i dea grecoaicei (Doamne, câtă dreptate aveau troienii să se teamă de darurile grecilor!) o lecție cât se poate de necesară despre respectul cu care trebuie tratată realitatea biologică.

Și iată-l privind în tavan, în vreme ce cu închipuirea o vedea pe noua lui candidată. E japoneză: sfioasă și fermecător de supusă în kimonoul ei, fermecător de lipsită de sfială, dar la fel de supusă, fără el. Dar incomparabila ei frumusețe și atracția este fără îndoială lingvistică. Numai gândul îi provoacă lui Miles Green un spasm de extaz. Cu ea, orice dialog în afară de cel al trupurilor este o magnifică imposibilitate. Lui Erato i se vor acorda cel mult câteva propoziții într-o engleză spartă, *à la japonaise*. „Hallo, Johnny”, „Tu vrei doamnă niponă simpatică”, câteva caraghioslâcuri de genul ăsta; dar orice altceva este, în mod splendid și insurmontabil, o prea puțin probabilă realitate.

O vede, cu ochii plecați, îngenunchind cuminte în clinchet de samisen – varianta îmbunătățită a lirei ăleia rahitice; în cele din urmă, cu trupul alb mirosind a pudră de orez și frunze de crizantemă, cu părul lucios despletit, îngenunchează tăcută lângă el, samuraiul, oferindu-i echivalentul sexual elaborat și plin de delicii al ceremoniei ceaiului. Mâinile acelea ca fluturii, părul cu mireasmă de alge, sânișorii aceia japonezi durdulii; și

totul în tăcere totală. Până când, înnebunit (vede asta cu deplină claritate în închipuire), o răstoarnă pe tatami, sau cum se cheamă chestia aia, iar ea, la picioarele lui, așteaptă răsplata supremă pe care el va binevoi să i-o acorde pentru tehnica ei erotică. Iată, aceasta e femeia lui la infinit complezentă, ceară în mâna lui, ascultătoare și respectuoasă, femeia care nu se plânge niciodată și îl admiră nespus, mai presus de orice, femeia neasemuit de tăcută – mută, poate cu excepția câtorva gemete orientale, guturale și incomprehensibile, cu care își va exprima discret recunoștința pentru plăcerea pe care atotputernicul ei stăpân și domn…

Cât a durat această agreabilă viziune, Miles Green a rămas cu ochii închiși. Acum și-i deschide iar. Într-un fel tot atât de incomprehensibil ca și scâncetele japoneze care i-au sunat în lobul cerebral drept, are senzația că este înfășat în prosoape; de parcă ar fi la o baie turcească, sau ar avea febră.

— Erato?

Ea murmură, aparent pe jumătate adormită:

— Dragule?

— De ce se face atât de infernal de cald aici?

Ea îl bate ușurel pe umăr:

— Șș, acum ne odihnim.

Mai trec câteva clipe.

— Mă mănâncă toată pielea.

— Nu-i nimic, dragule.

El ridică o mână să-și scarpine pielea subit iritată a capului. Degetele îi coboară pe creștet. În clipa următoare, sare în sus, de parcă ar fi atins apă clocotită, nu propriul trup.

— Vai, Hristoase, Dumnezeule!

Nu mai trece decât încă o clipă și, dintr-un superb (în alte împrejurări) salt atletic, se trezește din pat drept pe mocheta rozalie, unde rămâne, privindu-și îngrozit trupul. Cu ochii încă închiși, Erato murmură:

— E ceva-n neregulă, dragule?

El scoate, drept răspuns, un sunet care nu e nici la fel de profund, nici la fel de universal, ca cel pe care l-a scos ea la un moment dat în aceeași, cameră, dar exprimând în mod similar o

furie dincolo de cuvinte, dincolo de orice posibilitate de transcriere a lor. Ca și mai înainte, acest sfâșietor strigăt de ajutor *in extremis* nu provoacă nicio reacție din partea celei care este cauza lui, și, de data asta, nici măcar din partea ceasului cu cuc.

Totuși, ridicându-se într-un cot, Erato își deschide ochii mari, întunecați. Încearcă, fără mult succes, să-și alunge zâmbetul de pe buzele divin de grecești. Dacă această lipsă de simpatie este monstruoasă, trebuie spus că la fel de monstruoasă este și înfățișarea celui ce se tânguie: căci ceea ce vede, privind îngrozit în jos, sunt propriile lui picioare. Crăcănate într-un mod straniu, cu pulpele umflate și cu gambele noduroase și îmbrăcate în păr lățos, negru, se termină în copite despicate, nu în tălpi cu degete omenești. Cuprins de disperare, își pipăie fața proaspăt acoperită cu barbă, urechile ascuțite și apoi fruntea, unde i-au înmugurit, la baza părului, două coarne ca niște cioturi de aproximativ șase centimetri fiecare. Își repede una din mâini (uluitor, nu i-a uitat pe clasici) la spate să pipăie la baza coloanei vertebrale în căutarea cozii de cal; dar se pare că de asta a fost scutit. Palidă consolare: pielea lui albă de nord-european este acum neagră și, dacă s-ar putea vedea, Miles Green și-ar da seama că, în afară de vreo două trăsături ale chipului, Miles Green este aproape de nerecunoscut. Și, nu încape îndoială, nu e urmă de asemănare în ultimul detaliu al anatomiei lui, de o lungime și dimensiuni „tetrorhidoase” într-adevăr în comparație cu organul precedent.

El privește, cu un amestec de șoc și furie, la chipul zâmbitor de pe pat.

— Curvă trădătoare ce ești!

— Bine, dragule, dar asta se cheamă „anagnorisis”, nu, în greaca veche? Și, în afară de asta, am crezut că vrei să vezi cum e să fii în pielea mea. Așa, ca să mai schimbi puțin.

— Asta-i de neiertat!

— Și mai spuneai că nu-nțeleg eul tău adevărat.

— Fă-mă la loc!

Ea îl măsoară din cap până-n picioare:

— Îți stă bine. Și, pe urmă, gândește-te la media noastră.

— Schimbă-mă la loc, fire-ai tu să fii!

— De fapt, mi-am zis că n-ar strica o variație după amnezie. De data asta, de pildă, ai putea fi un caz grav de satiriasis.

— Dumnezeule, o cauți cu lumânarea!

Întorcându-se pe burtă, ea își proptește bărbia în palme, zâmbindu-i tot timpul, fără un cuvânt.

— N-ai niciun pic de gust… nu de *asta* era vorba!

— Putem omite diftongii. Prima dată.

— Dumnezeule, face el, privind către persoana sa ithyphalică. E revoltător.

O privește furibund, cu greața imensă a unui nebăutor căruia i se oferă o sticlă de whisky.

— Nu-nțeleg cum ți-ai putut închipui măcar… asta demonstrează ce fel de femeie ești.

— Dragule… dar nu-nțelegi. Nu mă interesează decât conjuncțiile alfabetice prin care se formează cuvintele. Din punct de vedere simbolic.

El se uită lung la fața ei zâmbitoare.

— OK. Ți-ai făcut o plăcere cu gluma asta proastă. Acum schimbă-mă la loc. Imediat!

Ea își mușcă buzele.

— Te previn, spuse el, amenințând-o cu un deget negru. O să scriu despre toate astea. Fiecare cuvințel.

Zâmbind mereu, privindu-l țintă, ea începe să recite pe îndelete alfabetul grecesc:

— Alfa, beta, gama…

— O să te fac de râs în fața… o să distrug orice urmă de iluzie în ceea ce te privește, o să te… Doamne, o să-ți arăt că și eu sunt bun la jocul ăsta. Îți promit! urlă el.

Ea se scufundă în pernă, cu brațele întinse, de parcă ar sta la soare, cu ochii închiși. Dar buzele zâmbitoare, întoarse într-o parte către el, continuă să murmure, ca în amintirea unei după-amieze de vară de mult apuse.

— … mu, nu, xi, omicron, pi…

— Ai face bine să mă crezi!

— … Phi, chi, psi, omega.

— Gata. Pân-aici.

Ea continuă; mai bine zis, o ia de la capăt:
— Alfa, beta, gama, delta, epsilon...
— Pân-aici ti-a mers.
— Zeta, era, heta, iota, kappa...
— Îți mai dau o șansă.
— Lambda, mu, nu, „nu” a fost divin, „xi” olecuță prea mult, „omicron” se-nțelege de la sine, pi; rho...
— Gata. Definitiv, final, categoric, suprem, terminal, *gata*.
— Sigma, tau...
— Totul, până la ultimul cuvânt!
— Upsilon, phi...
— N-o să mai vorbesc cu tine cât oi trăi!
— Chi, psi, omega.
— Îți ordon să ieși afară din mintea mea. Imediat!
— Da, dragule. Alfa, beta...
Din fericire, camera era izolată acustic. Bietul satir, întărâtat până peste poate (căci și satirii își au limitele lor) scoase cel mai înfiorător strigăt de mânie frustrată care a ieșit vreodată din gâtlejul unei creaturi pe jumătate om și pe jumătate caprină. Tremurând de furie, face un salt ciudat, țopăind până în dreptul ușii; apoi, cu capul în jos, o pornește alergând spre ușă. Dar, tot din fericire, și aceasta este bine capitonată, căci atacul și bușitura finală nu folosesc la nimic, ușa rămâne solid înfiptă la locul ei. Bărbatul-țap se clatină îndărăt, nici măcar năucit, doar ușor amețit. În spatele lui, de pe pat, se aude murmurul neîntrerupt al alfabetului grecesc. Întorcându-se, contemplă picioarele albe ca neaua, acum ușor desfăcute, rotunjimile feselor, spinarea arcuită, brațele întinse, capul înfundat în pernă, părul negru, lucios. Părul negru, lucios! Și în nări, mult mai sensibile acum decât înainte, îi vine inconfundabila mireasmă de alge, pudră de orez și frunze strivite de crizantemă!
— Chi, psi, omega.
Urmează o secundă de tăcere. Apoi creatura de pe pat se ridică ușor, întorcând spre el un chip pudrat de păpușă japoneză, cu un zâmbet hidos de sintetic.
— Hallo, Johnny. Tu vrei doamnă simpatică...
De data asta, în vocea lui nu se mai ghicește ură; e doar

strigătul primar al masculului, dar se mai poate auzi încă în el ecoul răcnetului ultim al pilotului kamikaze. Din doi pași iuți și un salt miraculos, aproape o imitație a uneia din caprele de munte de pe ceasul cu cuc, Miles Green se trezește aeropurtat pe deasupra patului: în sfârșit, a regăsit realitatea. Dar chiar în ultima miime de secundă, în apogeul zborului său, și chiar înainte de a ateriza fără greș peste obiectiv, narațiunea operează una din cele mai amare răsturnări de situație – sau poate e doar polimorfa Erato, cu judecata ei mult mai sensibilă și cu experiența ei în materie (din moment ce a devenit clar că și zeițele se pot simți jignite), executând o mișcare rapidă în legitimă apărare. Oricum ar fi, în acel minuscul interstițiu temporal dintre apogeu și impact, efemerul ei avatar japonez piere fără urmă.

Implacabil, satirul, așa bine înarmat cum e, se izbește de patul acum gol, ca un supersonic aterizând prea grăbit pe pista unui port-avion; de pe saltea, lipsit fiind de orice mecanism de frânare, ricoșează întocmai ca de pe o trambulină și capul său încornorat se lovește cu un sunet surd de peretele de deasupra patului. Poate că în acel loc peretele nu este foarte bine izolat, pentru că ceasul, reacționând la vibrațiile loviturii, se apucă din senin să cânte „cu-cu” în neștire. Cât despre satir, de data asta se prăbușește inconștient pe pernă. Și acolo are loc ultima transformare. Trupul palid și nemișcat care zace cu fața în jos pe pat este din nou al lui Miles Green.

Urmează o scurtă pauză. Apoi, de nicăieri, apar două perechi de mâini, una neagră, alta albă. Trupul inert este întors pe față. Cearșaful și plapuma ușoară sunt trase peste el și potrivite strâns pe ambele părți ale patului. Mâinile albe plutesc spre ușă și una din ele aprinde lampa de perete, un panou simplu, dreptunghiular, din plastic alb, opac, aflat suficient de sus pentru a fi scăpat de șocul demolator. Între timp, un pumnișor negru, sau mai degrabă închis, lovește o dată, cu hotărâre, în ceasul bezmetic al domnului O’Brien. Cucul tace numaidecât. Se aude vocea clară a doctoriței Delfie:

— Bine, soră. Cred că ne-a mai rămas timp să bem o ceașcă de ceai.

Apoi adaugă, cu o schimbare de ton aproape imperceptibilă:
— Poți veni la mine în cabinet să bem ceaiul împreună.
— Cine, eu?
— Da, dumneata, soră.
— Mulțumesc, doamna doctor.
Ușa se deschide.
— Aa, era să uit. Caută, te rog, un metru de măsură și adu-l aici. Vreau să măsor ceva.
— Ce, perdelele, doamna doctor?
— Mai mult ca sigur, soră.
Ușa se închide. Delicatele degete cafenii își fac de lucru fără rost pe lângă pernă. Apoi se aude, undeva aproape deasupra, o voce antileză, vorbind de una singură:
— Auzi, perdele. Ce tupeu. Și mai zice că *alții* sunt rasiști... Pe bune, domnule Green, păi, fata asta de-aici are mai multă pricepere cu pacienții în degetul mic de la picior decât are aia în tot trupul ei alb și slăbănog. O să-ți arăt, când o fi nesuferita aia înțepată cu spatele.
Vocea se mai aude o dată de lângă ușă:
— Dacă-l mai vezi pe omu' ăla, pe domnu' Shakespeare, domnule Green, zău, întreabă-l pe el. Întreabă-l și-o să vezi.
Ușa se închide.
Nepăsător, pacientul zace mai departe pe patul de spital în ceea ce acum poate fi considerată a fi poziția sa caracteristică: privind în gol spre tavan; conștient numai de pâcla luminoasă și nesfârșită, de parcă ar pluti, ca un zeu, alfa și omega (și tot ce e între ele), peste o mare de abur. Tăcerea milostivă se lasă în sfârșit în camera cenușie; sau, mai bine zis, s-ar fi lăsat, dacă pasărea din ceasornic, simțindu-se parcă nu tocmai băgată în seamă, obligată parcă să-și reafirme pentru ultima oară extraneitatea, distanța față de tot ce s-a petrecut în acea încăpere, precum și recunoștința veșnică pentru primul ei proprietar esto-autogam (*Plăcerea trebuie să fie curată, a spus Shanahan*), sau poate visând la pajiștile și lanurile verzi irlandeze și la plăcerea binecuvântată de a nu avea nicio răspundere pentru propria progenitură (ca să nu mai vorbim de încântarea de a avea ultimul cuvânt), nu s-ar fi trezit dintr-o

dată și, făcându-și apariția, n-ar fi scos un ultim, dulce și singur, ciudat de singur, „cu-cu”.

Postfață

Scriitor experimental, ca și Malcolm Bradbury sau Umberto Eco, John Fowles practică ambivalența ca *modus vivendi* în universul său fictiv, în actul scrierii și în propria relație cu lumea, întocmai precum Bradbury și Eco, romancieri, dar și critici, teoreticieni și universitari, Fowles învăluie teoria în faldurile scrierilor sale originale. Este, ca și aceștia, barthesian și cultivă cu voluptate intertextualitatea, pendulând lejer între mitologie – fie ea clasică sau modernă – și ficțiune tip *policier* (v. ***Colecționarul***, 1963), mass-media și clasici (v. ***Magicianul***, 1966), istorie/critică/teorie literară și, pur și simplu, literatură (v. ***Iubita locotenentului francez***, 1969, ***Daniel Martin***, 1977, ***Mantisa***, 1982). Cărțile sale sunt și una și cealaltă fațetă. Sunt ambele. Ele ne propun lumi posibile, marcate de o labilitate funciară: între fapt și plăsmuire granița rămâne discretă, ușor de (în) călcat. Și sunt greu de definit ca scrieri. Le numim romane mai curând din comoditate. Un melanj de narațiune realistă, inserții de fantastic și *science fiction*, autobiografie, satiră metaliterară și reprezentări tipice comunicării moderne în masă modelează, proteic, textele lor. O țesătură încâlcită, trădând perspicacitate de artizan desăvârșit, se etalează ademenitor și amenințător în fata noastră, ascunzându-ni-l pe „dibaciul meșter atoateștiutor. Lăsați singuri, în absența autorului, după programatica sa moarte postmodernistă, bâjbâim în căutarea logicii narative, a *unei* logici, măcar, și învățăm lecția lecturii multiple. Ca și ***Numele trandafirului*** (1980) al lui Eco, ***Mantisa*** poate fi „un roman” de citit în avion, sau la pedichiură. Dar poate fi o încrâncenată luptă cu noțiuni și concepte estetice, o înfruntare a tradiției clasice, o raportare critică la mitologia antică, un microtratat psihanalitic parșiv deghizat. Astfel de ambiguități trasează cel mai „realist” *modus vivendi* al englezului John Fowles: autorul câtorva romane de enorm succes, care se înghesuie pe rafturile marilor librării ale lumii, inspiratorul

scenariului scris de Harold Pinter la turnarea filmului după ***Iubita locotenentului francez***, Fowles locuiește în satul Lymes Regis, din Dorset, unde a fost, ani la rând, curatorul muzeului local... Să fie, oare, doar excentricitatea englezească la mijloc?

Oricât ar supune textul la încercări spectaculoase, Fowles se recunoaște – postmodernist – *su-pus textului* și *in-clus în acesta*. Senzația că textul i-o ia înainte, îl manevrează, îl vorbește o transmit, într-un fel sau altul, toate „romanele" sale. În ***Colecționarul*** frazele se năpustesc, nerăbdătoare, să-și înghită victima, în ***Iubita locotenentului francez*** retorica victoriană invadează subtil construcția romanescă a tulburatului sfârșit de deceniu al șaptelea al secolului nostru, în ***Daniel Martin*** epicul scris migrează în cel filmic, scufundând un promis *Bildungsroman* model secolul XVIII, cum ne-o sugerează titlul, în producții Hollywood. Dar jocul de-a pastișa rămâne un joc serios. Fowles semnează, printre altele, o adaptare a ***Cenușăresei*** (1974) și îngrijește literatura de propagandă istoric-cultural-turistică (v. ***John Aubrey's Monumenta: Britannica***, 1980 și 1982, și ***Thomas Hardy's England***, 1984). Constatarea beckettiană din ***În așteptarea lui Godot*** – „Nu vorbim noi, limba ne vorbește pe noi" – devine un adagiu mereu bănuit printre rândurile lui Fowles. Și ne amintește o întreagă teorie a iluziei în lumea postmodernă, la care subscriu un Baudrillard și un Lyotard.

Dinlăuntrul textului vorace, lucrurile se văd, parcă, altfel. Fowles mărturisește că numai astfel poate spune cu adevărat ceea ce vrea! Perversa libertate dobândită prin sclavie asumată ne amintește tribulațiile textului (devenit adevăratul erou) din „romanele" lui Eco, în care un *sub-text* (*hypotexte*) genettian își cască fălcile să înfulece suprafața textuală ce ni se arată: *thriller*, sau pagini de poetică clasică (în perpetua și niciodată satisfăcuta căutare a pasajelor din comedie), roman-foileton TV cu virtuți soporifice garantate, sau tratat semiotic prevestitor de insomnii prelungite, poveste cu peripeții încântătoare, sau curs de logică? Poveste? Să ne mai mirăm că Fowles se angajează într-o adaptare/adoptare a lui Perrault, autorul ***Scufiței Roșii***, înghițit, precum propria-i eroină, de pântecele... povestirii?

Jucându-ne de-a vânătorul curajos, să spintecăm burta monstrului și să aruncăm, măcar o clipă, o privire înlăuntru. Să încercăm să *de-monstrăm*, adică, ce se întâmplă.

***

Mantisa devoră din start, adică de la titlu, o sumă de posibilități. O mantisă este partea decimală a unui logaritm, o fracțiune adăugată părții integrale sau caracteristice a acestuia, ne spune... logica matematică. Să fi pus cumva, mâna pe un tratat științific? Textul ni se adresează, către final, cu o lămurire suplimentară: *mantisa*, potrivit celebrului ***Oxford English Dictionary***, poate fi și o adăugire relativ neimportantă – *nota bene* – adusă unui efort literar sau unui discurs. Roman și metaroman, totodată.

Mai întâi, *romanul*. Un romancier – cum altminteri? – pe nume Miles Green ajunge, în pofida sugestivului său nume („nesfârșit de proaspăt", „verde" ca iarba legendarelor pajiști englezești ce se întind pe „mile" întregi), în pragul ofilirii, înecat în droguri, Miles Green și-a epuizat forțele creatoare. Ca în orice țară civilizată, victima consum(ism)ului absolut este salvată prin forțele autoreglate ale unei societăți prevăzătoare. Cultura poate totuși să întindă o mână naturii. În casa creatorului vlăguit descinde o doctoriță, care decide imediat internarea pacientului într-o clinică specială. Totul în lumea noastră mai mult decât modernă se face specializat. Și, întrucât problema acestui „pacient" (cândva „agent" prolific) este una de creație, i se va aplica un tratament menit a-i reface puterile (pro)creatoare: zilnic, sora Cory, negresa mai mult decât seducătoare, apoi doctorița Delfie (cu nume evocând celebrul oracol, doar ea a pus diagnosticul și a văzut, dinainte, a *pre-văzut* cura) îl *su-pun* pe romancier unor sesiune prelungite de exercițiu sexual din ce în ce mai complicat și mai imaginativ. Pacientul se opune, din reticență dictată de conveniența socială, din jenă personală, din orgoliu viril. Este însă treptat și ireversibil cucerit! O feministă n-ar putea decât să se mândrească, presupunând că ar admite defel să aibă de-a face cu bărbații! Supraeul cedează chemărilor inconștientului refulat. Salonul de spital fără uși și izolat acustic

de straturi solide de pâslă cenușie se transformă, cu timpul, într-un univers agreabil și pacientul redevine agent, adică activ și hiper-activ ca generator de energie creatoare. Dar, când dependența de senzuala doctoriță ajunge la paroxism, se produce ruptura. Finalul reface criza inițială. Miles Green, zăcând pe patul de spital, se scufundă în vise ce-i evocă, simbolic, câmpiile irlandeze sufocate de verdeață și se sufocă, arid, în sunetele mecanice ale unui ceas cu cuc repus în funcțiune în salon. Natura înghițită de cultură.

Apoi, *metaromanul*. Chiar la publicare, ***Mantisa*** a fost definită drept, deopotrivă, *jeu d'esprit* sexual și satiră la adresa structuralismului contemporan.

Jocul „sexual”. La modul postmodernist, „eroul” ascunde ceva ce anevoie ar mărturisi vreodată. Este o atitudine împărtășită de personajele lui Fowles: perversul colecționar își pândește victima cu dorința doar sieși mărturisită de a o atașa colecției sale de „fluturi”, Conchis își ferecă propria pradă, în persoana profesorului Urfe (la origine, nobiliarul d'Urfé), în spații prevăzute cu din ce în ce mai sofisticate mijloace de izolare, iar Sarah dispare, treptat, printre artiștii boemi, în marginea întunecată a societății convenționale în care (său care o) locuiește. Miles Green este „protejat” prin măsuri ultramoderne de izolare. În engleză, terminologia latină importată este încă mai transparentă: *isolated* sau *insulated* – variante al insulei din ***Magicianul***, în al cărui fundal citim ***Furtuna*** shakespeariană, sau pe care l-am plasa, în secolul nostru, alături de ***Castelul*** kafkian, sau ***Muntele vrăjit*** al lui Mann. În acest spațiu claustrat se desfășoară, „jocul de spirit” căruia, la prima vedere, i-am spune sexual. Descifrăm, treptat, contururile unui presupus spațiu fizic ca granițe fragile ale creierului celui internat. Nu salonul de spital, ci chiar mintea autorului bolnav. Nu cenușiul pardoselii și al pereților antifonați, ci chiar cenușiul materiei gânditoare și creatoare, nu ușa către coridorul public, ci chiar canalul de comunicare cu exteriorul. Obliterate, toate aceste deschideri amintesc de ***Salonul numărul 6*** cehovian. Al cărui autor, poate, se numea Milton, atâta vreme cât știa că „Mintea este propriul său loc și de la sine/Poate face din iad, rai,

din rai, iad...” (***Paradisul pierdut***, Cartea I, 254-255).

Partenera romancierului adus la tratament poartă multiple nume. Normal. Din Dr. Delfie, onomastica marcată de sugestii oraculare, ea se preface în Erato, muza poeziei lirice amoroase invocată de vechii greci în sprințarul april, luna chauceriană a veseliei frenetice, devenită, sub condeiul lui T. S. Eliot, „luna cea mai crudă”. Modernismul a bătut de mult la ușă. Ne aflăm în epoca recoltei postmoderniste, în care suntem pândiți de veștejirea culturilor. De aceea se și angajează nesfârșite dialoguri între Erato și autorul amenințat să rămână sterp. Erato, să ne amintim, este progenitura lui Mnemosyne, care e fiica lui Coelus și a Terrei și mama celor nouă muze, dăruite ei de însuși Jupiter. Erato este deci doar una dintre autoarele de *mousikē technē*, o *mousa* generatoare de armonie cosmică – muzica sunetelor neauzite ce ordonează matematic sferele. Doar una dintre fiicele memoriei, pe care dorește să i-o reînvie autorului amnezic. Doar una dintre nepoatele cerului și ale țărânei, de care romancierul s-a rupt, aruncându-se în mrejele halucinantelor creatoare de cosmos alternativ. Jocul sexual de spirit este un joc al crizei de indentitate. Vedem că e așa din chiar îngemănarea propusă: joc de spirit/joc sexual. În repetate rânduri, Miles Green și Dr. Delfie alias Erato *o-pun* spiritul trupului, *su-pun* spiritul trupului, dar *re-pun* în dreptul spiritul creator, în termenii organici ai sămânței aruncate în pântecele Mamei Ghea. Topos postmodernist al condeiului-penis ce scrie pe hârtia-glie.

Postmodernistă este și insistența asupra trupului ca suprafață pe care se înscriu semnele lumii. Nimic nu scapă schimbării, ne asigură corul studiilor culturale la modă. Doar trupul, în pofida propriei stafidiri, păstrează săpate într-însul literele alfabetului vieții. O lectură la zi dată simbolistei cărți a naturii, în care toate – culori, sunete și parfumuri – și (co)respund. Astfel, viața însăși devine un text, totul e text, nu există nimic care să nu fie text. Aceasta ar fi formularea, prea *ex-plicativă*, dar onestă, menită a lumina fals interpretatul *il n’y a pas de hors-texte* al lui Derrida. Un text gigantic ne înfășoară în pliurile sale, ne *im-plică* profund, riscând să ne efaseze contururile. Cum i se întâmplă și lui Miles Green. Dovadă că, urmând proceduri psihanalitice, în

care dibuim vocabularul lui Lacan, Dr. Delfie-Erato recuperează substratul inconștient – subconștientul – pacientului său și, ca demnă descendentă a memoriei cosmice, îl plasează pe autorul în situație de moarte (creatoare) clinică printre înaintașii pe care, la rându-le, îi ajutase cu o vorbă, cu o idee, ba chiar cu o frază aruncată din pana sa supraumană! Muza ca înlocuitor al autorului. Ar zice Derrida, ca *supliment*.

Trucul postmodernist al jocului de planuri operează și astfel Erato își amintește aventurile „amoroase de spirit” cu „tipi” precum Shakespeare, Bacon (parcă?), Homer, Ovidiu, sau să fi fost Horațiu, sau Vergiliu? Memoria o lasă, s-ar zice, în pană și, pentru o clipă, Miles redevine prolificul *Mr. Green*. Supusă metamorfozelor moderne, Erato descinde în costum sumar, ca de motociclistă punk, se cuibărește în patul pacientului său, învelindu-se într-un prozaic halat de baie și-și ascunde, cu timiditate deliberată, ochii sub ochelarii gen Madonna, pe care orice tânăr lector al acestui presupus „roman sexy” ar dori să-i recunoască drept marcă de identitate.

Identitatea autorului mort este identitatea literaturii vii, mereu reînnoite. O probă în plus că nu putem citi decât prin „celălalt”, prin acel *alterus* de sub textul aparent. Prin subtext. Unele surse Fowles ni le indică, s-ar zice, cu onestitate filologică. Ele sunt citatele conștiincios atașate la începutul fiecărui capitol, după un tipic cu care ne-am deprins din celelalte romane ale sale. Căci romanele sale sunt, mereu, ele și altceva. Așijderea în ***Mantisa***, „adaosul relativ neînsemnat” este relativ (la alte surse) și *în-seamnă* ceva, un plus care, chiar de n-ar fi fost recunoscut, putea fi ghicit. Recunoscute sunt definițiile date de ***Dicționarul clasic*** al lui John Lemprière, de la 1788, pe care-l folosise, cândva, John Keats, un alt mare iubitor al anticilor greci. Literatura a fost intertextuală mult înainte de a se recunoaște ca „eu” prin „celălalt”. Recunoscute sunt citatele extinse din Descartes, calul de bătaie al postmoderniștilor furibunzi în America. Cum suntem, însă, în Lumea Veche, ba chiar pe Continent – Fowles este absolvent de franceză-germană –, venerabila îndoială carteziană nu pare a intra în coliziune cu empirismul lui Locke. Împotriva curentului, Fowles atacă

tradiția pozitivistă engleză, în favoarea raționalismului francez. O trădare, dar una recunoscută. Atâția vajnici postmoderniști aruncă oprobriul asupra modelului raționalist cartezian-kantian-hegelian, pentru a se lansa, în clipa următoare, în „serioase” teoretizări hiperalambicate. Poate cel mai semnificativ este citatul din Marivaux, scriitor „neserios”! Autor de comedii de salon, de jocuri cu adevărat gratuite. Fowles ne vorbește, prin/din textul spumos lipit pe deasupra propriului text: totul e joc, *jeu d’amour* și *jeu de hasard*. În jocurile de societate se practică scrierea, transcrierea și trimiterea biletelor de amor, pachețelele cu surprize și gajurile. Acestea din urmă se numesc, în engleză, *love-tokens*, semne de dragoste. Cine le scrie, până la urmă: iubitul, Eros, Erato? Unde este autorul? Cine este el/ea? Totul e text, romanul și propriul său metaroman, narațiunea și propria sa schemă, trupul și propria sa anatomie dezvelită. Lumea și rostirea despre lume, ne avertizează un citat din ***At Swim-Two-Birds*** de Flan O’Brien. Dar este Flan O’Brien chiar Flan O’Brien, sau Brian O’Nolan, în fapt, la sursă, irlandezul Brian O’Nullain, care scrisese, cu circa o jumătate de secol în urmă, povești de aventuri amoroase între oameni și zâne? Totul e text, Textul, sau *Le Jeu de l’Amour et du Hasard*. Cu o adăugire – ***mantisa***.

MIHAELA ANGHELESCU IRIMIA

De la Barbara Cartland, prolifică autoare de romane de dragoste.

Mantisă: „o adăugire de relativ mică importanță, în special într-un text literar sau într-un discurs”. *Oxford English Dictionary* (n.a.).